

[365 Nghề Hệ Liệt] Bộ 2 - Xã Hội Hình Chữ M

Contents

[365 Nghề Hệ Liệt] Bộ 2 - Xã Hội Hình Chữ M	1
1. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 1: Cảnh Sát Bắt Trộm	1
2. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 2: Tên Trộm Đáng Thương	5
3. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 3: Cảnh Sát Buồn Rầu	9
4. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 4: Những Người Đàn Ông Dựa Vào Cái Miệng Kiếm Ăn	12
5. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 5: Lớp Bồi Dưỡng Chính Trị Gia	21
6. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 6: Lớp Đào Tạo Luật Sư Nhí	27
7. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 7: Dưới Lớp Áo Choàng	30
8. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 8: An Address	33
9. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 9: Một Phương Pháp Để Bổ Sung 365 Loại Hình Kinh Doanh	37
10. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 10: Vật May Mắn	46
11. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 11: Fake Without Price	52
12. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 12: True Confession	59
13. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 13: True Guilt	62
14. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 14: Tượng Tượng Quân	70
15. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 15: Ấm Áp	77
16. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 16: Dưới Giường Ông Nội	86
17. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 17: Thiếu Gia Phía Dưới Mũ Sắt	92
18. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 18: Who Are You	98

[365 Nghề Hệ Liệt] Bộ 2 - Xã Hội Hình Chữ M

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hệ liệt, nhiều coupleEditor: BL teamConverter: Mây Mỹ MiềuXã hội hình chữ M là xu hướng toàn c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/365-nghe-he-liet-bo-2-xa-hoi-hinh-chu-m>

1. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 1: Cảnh Sát Bắt Trộm

CHƯƠNG 1: CẢNH SÁT BẮT TRỘM

Editor: Moon Canmilia

Tại thành phố Đài Bắc, các căn hộ cũ san sát nhau trong ngõ hẻm, mấy bạn nhỏ có giờ học buổi sáng tập trung ở đầu hẻm thảo luận nên chơi trò gì, một đứa trẻ tóc húi cua từ phía trước chầm chậm chạy tới.

“Tiểu Duy, sao cậu lại chậm như thế?”

“Xin lỗi, bà tớ bảo phải uống xong soup đậu mới có thể ra ngoài, chúng ta chơi gì thế?”

“Chơi...”

“Cảnh sát bắt trộm! Tiểu Duy làm cảnh sát!”

Những đứa trẻ lập tức giải tán, để lại Tiểu Duy đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Lúc chơi trò chơi hắn luôn làm quỷ, luôn là kẻ đi bắt người, ngay cả khi trưởng thành cũng vậy.

”Phân cục số 2 Trung Sơn xin nghe” Vị cảnh sát trực ban trung niên hơi mập nhận điện thoại, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Đường Kiện Khang, khu ba, phòng 18, tầng năm? Được, chúng tôi sẽ phái người đến đó.” Vai trái ông giữ điện thoại, tay phải ghi địa chỉ, xem ra là có vụ án rồi.

“Chú Chu, có vụ án?” người cảnh sát trẻ tuổi vốn đang theo dõi băng ghi hình bấm nút tạm dừng, hỏi đối phương.

“Đúng vậy, chú thấy cháu có nhìn mấy lần cũng không tìm ra cái gì nữa đâu, đi thôi, đây là vụ cháu thích nhất đó.” Lão Chu đi qua chỗ của cậu muốn lấy áo khoác tiện tay vỗ vai cậu,

Cảnh sát trẻ nghe vậy lại cau mày, “Án trộm?” đây không phải là án cậu thích nhất, mà là án cậu hận nhất.

“Được rồi, đường Kiện Khang cách đây không xa, đi xe máy thôi!”

Một già một trẻ, một mập một gầy, hai viên cảnh sát đóng cửa rồi đi đến hiện trường vụ án.

Hằng năm, thành phố này đều có gần trăm trăm vụ án trộm, mà tỷ số phá được án trộm rất thấp, người dân không tìm thấy vật bị mất thì đối với cảnh sát chính là khinh thường, thậm chí còn nghi ngờ họ khất án, cấp trên đối với cấp dưới bọn họ cũng tạo áp lực không nhỏ, thật ra nguyên nhân đương nhiên chính là tuyên bố muốn làm giảm hơn 500 tên tội phạm của ngài thị trưởng mới nhậm chức vào năm ngoái.

“Này, chú Chu, chú ổn chứ?” hai người mới đi được phân nửa cầu thang, lão Chu phía sau Duy Tử đã thở dốc.

“Không, học... học... không sao...” lão Chu vịn tay cầu thang mà hít một hơi lớn.

“Người đã già nên thừa nhận mình già đi...” Duy Tử vừa nói vừa giảm tốc độ đi.

“Chú, chú không có già... Cháu đã quên năm đó tên tội phạm kia... với chú...”

Duy Tử gơ tay ngăn lão nói tiếp.

“Vâng vâng, câu chuyện xưa này cháu đã nghe từ khi còn là một tay mơ hai sao đến bây giờ rồi...” anh hùng luôn nói về chuyện xưa.

Hai người đến tầng năm, dừng lại trước cánh cửa màu hồng rỉ sắt, lão Chu nhấn chuông cửa, lui về sau một bước, Duy Tử nhân lúc này quan sát cánh cửa, ngoài cửa sắt hoàn toàn không có dấu vết bị hư hại, vậy có lẽ tên trộm không vào bằng cửa chính.

“Ai đó?” Giọng nam trầm thấp truyền đến từ phía sau cánh cửa.

“Chúng tôi là cảnh sát phân cục số 2 Trung Sơn, vừa có người báo án rằng ở đây có vụ trộm...” Lão Chu mới nói được phân nửa cánh cửa sắt màu hồng đã mở ra.

Người đàn ông đứng bên trong cánh cửa trẻ hơn so với giọng nói, thoát nhìn như sinh viên đại học, nhưng tóc mái để dài không thể nhìn rõ đôi mắt của hắn, tóc cũng đầy dầu, mặc áo không tay cùng quần thể thao ngắn, từ lưu hành gần đây nhất cho người này là — “Trạch nam”.

“Tôi họ Chu, cậu ấy họ Thương, so với tôi còn già hơn, ha ha.” Chú Chu đang giới thiệu tôi với chú ấy nhưng vẫn không nhìn được mà nhắc đến lịch sử hài hước “Thương Chu” đó, thế nhưng chàng trai trẻ trước mắt hoàn toàn không đánh giá cao, chỉ im lặng mà nhìn cậu.

Duy Tử nói tiếp: “Tất cả các phòng đều bị trộm sao?”

Chàng trai trẻ lắc đầu, dẫn chúng tôi đi đến phòng ngủ, “... Phòng này.”

Sau khi mở cửa phòng, Lão Chu cùng Duy Tử thấy căn phòng này và những căn phòng bị trộm khác đều giống nhau, lộn xộn như vừa có một cơn bão đi qua, tất cả đều bị lục tung, không có thứ nào thoát khỏi, nệm cũng bị kéo sang một bên, cửa sổ mở toang.

“Cậu phát hiện bị trộm lúc nào?” Lão Chu hỏi.

“... Sáng... khi lấy tiền... mất.” Chàng trai trẻ chậm rãi nói từng chữ.

Duy Tử suy nghĩ, chàng trai này có phải dậy thì trễ hoặc ít khi giao tiếp với người khác hay không, nói chuyện vô cùng chậm chạp, hơn nữa câu chữ cũng không lưu loát.

“Căn phòng này không phải phòng của cậu?”

“Là... phòng... của mẹ tôi.”

“Bà ấy đâu?”

“Đến... nhà họ hàng.”

“Ừm...” Lão Chu vừa hỏi vừa ghi lại, còn Duy Tử thì xem xét xung quanh, gia đình này không lắp song sắt, có lẽ tên trộm vào đây dọc theo cửa sổ của các hộ gia đình khác hoặc bò lên máy điều hòa, mặc dù mảnh khóa không thông minh nhưng không giống tay mới, xem ra lại là vụ án chưa phá được đây.

“Được, vậy là được rồi, chúng tôi sẽ kêu tổ pháp y đến kiểm tra dấu vân tay, điều tra hiện trường, sau khi hoàn tất chúng tôi sẽ mời cậu đến Cục để lấy lời khai, được chứ?” Lão Chu quay sang chàng trai trẻ nói.

“... Tôi có thể... trở về phòng không?”

“À, có thể có thể, tổ pháp y phải mất một khoảng thời gian nữa...”

“Lão Chu nói xong, chàng trai kia liền xoay người đi về căn phòng ở nơi sâu nhất trên hành lang, sau khi đóng cửa lại lập tức truyền đến âm thanh của trò chơi vi tính.

“Là ma thú sao?” Lão Chu nói.

“Ô? Chú cũng biết?” Duy Tử giật mình nói, lão Chu đối với máy vi tính rõ ràng là dốt đặc mà cũng biết ma thú.

“Nói nhảm, con chú ngày nào cũng chơi!”

“Con trai chú không phải chỉ mới lớp bốn sao?”

“Nó chơi cái đó được ba năm rồi...”

Tôi cùng lão Chu đứng bên ngoài hút thuốc chờ tổ pháp y, mặc dù biết bọn họ bận nhiều việc, mỗi ngày đều phải vội đến nhiều nơi, nhưng hôm nay cũng quá trễ rồi? Đã quá hai giờ...

Lão Chu không chờ được lại tiếp tục gọi điện, chúng tôi thấy nhân viên pháp y lững thững đi đến từ phía dưới cầu thang.

“Xin lỗi xin lỗi, hôm nay có quá nhiều vụ...” nhân viên pháp y vừa mở hộp dụng cụ vừa nói.

“Nhiều vụ lắm sao?” Lão Chu hỏi.

“Đúng vậy, chỉ bao gồm luôn vụ này của các người thì đã có sáu vụ...”

“Thật xui xẻo, hôm nay trên lịch có viết ‘thích hợp đi trộm’ sao?”

“Hơn nữa ngạc nhiên nhất chính là... năm vụ tôi vừa đi... không có một món đồ nào bị lấy đi!” nhân viên pháp y xoay đầu lại nói với Duy Tử và lão Chu.

Duy Tử và lão Chu ngơ ngác nhìn nhau, đỉnh đầu của hai người đều hiện lên một dấu chấm hỏi thật to.

“Những đồ vật đều giống như căn phòng này, cũng rải rác như thế này, thế nhưng khi chủ nhà kiểm tra, tên trộm không có đánh cắp bất kỳ thứ gì!” Ngay cả tiền đồng rơi trên sàn nhà cũng không lấy, hai người nói có kỳ lạ không?” nhân viên pháp y cười nói.

Một món cũng không lấy... Có thể cho thấy mục đích của tên trộm không phải muốn lấy đồ vật...

Không phải muốn trộm đồ... trong lòng Duy Tử xuất hiện giác quan thứ sáu lạ lùng, không phải là giác quan thứ sáu của người cảnh sát, mà là...

“A!” từ cửa truyền đến tiếng kêu phụ nữ, lão Chu cùng Duy Tử bước nhanh ra ngoài phát hiện một phụ nữ trung niên đứng ở cửa hét to, bên cạnh còn làm rơi chiếc túi giảm giá ở cửa hàng giảm giá nào đó, xem ra mới vừa đi mua sắm về.

“Cảnh, ngài cảnh sát? Xảy ra chuyện gì? Tại sao các ngài lại ở nhà của tôi? Tôi thấy cửa mở rộng còn tưởng rằng có ăn trộm...” Người phụ nữ nói.

Duy Tử đi nhanh về phía trước hỏi bà, “Cô có con trai không?”

Người phụ nữ lắc đầu, “Tôi chỉ có một đứa con gái... Đã xảy ra chuyện gì? Ngài cảnh sát?”

“Chú Chu! Người đàn ông kia!” Duy Tử kêu to chạy đến căn phòng cuối hành lang, thô bạo mở cửa, trước mắt không có một bóng người.

Hơn nữa còn rất rõ ràng đây chính là căn phòng của con gái, kỳ lạ hơn chính là căn phòng này không có máy vi tính, âm thanh trò chơi ma thú đến từ máy ghi âm tùy thân loại nhỏ đặt trên bàn.

“Đây...” Lão Chu ở phía sau cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng ngay lập tức Duy Tử đã lý giải được toàn bộ, nhất định là hấn.

“Chú Chu, ngại quá, cháu về nhà một chuyến!”

Duy Tử tức giận một mình trở về căn nhà của mình, đụng vào bà Quách hàng xóm sát vách đang đi tới, bà dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cậu.

Duy Tử đang muốn cười trừ chào hỏi thì không biết tại sao bà ấy lại chạy đi như một làn khói, Duy Tử khó hiểu, bình thường thì bà Quách gặp ai cũng có chào hỏi qua lại... thế nào mà...

Nhưng khi cậu trở lại trước cửa chính, con mẹ nó(1) cậu đã hiểu thái độ của bà Quách là vì cái gì.

(1) Con mẹ nó: đây là nguyên văn.

Trên cửa có một dòng chữ được phun lên bằng màu đỏ tươi “Tôi thích bộ ngực lớn lớn.” Sáu chữ, cái này chưa tính là gì, bức tường bên cạnh còn thấm hại hơn, vẽ một mỹ nữ manga ngực bự đầy chấm biếm.

“Mẹ nó, mới chưa đến hai giờ, tại sao hấn có thể có thời gian vẽ cái này!”

Bây giờ Duy Tử có thể vô cùng chắc chắn, tên trạch nam giả bộ sợ hãi rụt rè nhất định là hấn! Đáng giận, vì sao cậu không nhận ra!

Cậu nổi cơn tam bành mà nắm chặt tay nắm hai nắm, đá văng cánh cửa đã được chính mình thay ổ khóa năm lần thế mà vẫn bị mở ra dễ dàng, trong nhà rất gọn gàng, giống buổi sáng lúc cậu ra khỏi nhà.

Nhưng cậu biết rõ, cái này không có nghĩa là không bị lấy gì, lần trước cũng vậy, nhìn sơ qua thì không có cái gì bị dịch chuyển, nhưng đồng hồ đeo tay của bạn gái trước tặng cậu không thấy đâu, lần trước nữa thì những tấm hình chụp chung với bạn gái trước đều bị lấy đi, lần trước đó nữa là ấm trà thượng hạng, tất cả đồ bị trộm đều là đồ được người khác tặng.

Duy Tử bắt đầu kiểm tra, nghĩ thầm, người khác tặng cậu cái gì đều bị lấy đi rồi, rốt cuộc cậu còn có cái gì để trộm? Khi cậu mở tủ quần áo, phát hiện...

“... Mày... tên biến thái này, ngay cả quần lót của tao cũng trộm! TÊN TRỘM NỘI Y NÀY! MẸ NÓ, NẾU TAO KHÔNG BẮT ĐƯỢC MÀY TAO KHÔNG MANG HỌ THƯỢNG!” Duy Tử phát điên mà kêu to.

Đáng tiếc cậu không biết người cậu muốn bắt đang ở dưới lầu nhà cậu, trong chiếc Mazda màu trắng, tên trộm đẹp trai tháo kính râm trên mũi xuống, cùng tên trạch nam vừa hóa trang hoàn toàn khác nhau, hần cười nhìn cái túi “tang vật” vừa trên tay.

“Tiểu Duy, cậu không bắt được tớ, cho tới bây giờ tớ vẫn chưa bị cậu bắt, từ khi tớ biết cậu ngày bé.”

Chân phải đạp ga, chiếc xe màu trắng biến mất trong những chiếc xe ở trung tâm thành phố.

Thể xác và tinh thần của Duy Tử đều mệt mỏi trước khi trở về làm việc, tìm kiếm trong giỏ quần áo chưa giặt, định giặt qua rồi đem đi phơi, buổi tối khi trở về có thể thay, chỉ là, đối phương còn chu đáo hơn cậu.

“ ... ”

Duy Tử kinh ngạc đến mức nói không ra lời, kể cả đồ mặc qua mà hần cũng lấy, đây rốt cuộc là sự tình gì! Hần cũng thích chơi một “quần lót nguyên vị”(2) của người Nhật Bản xưa sao!

(2) “quần lót nguyên vị” là loại quần lót xưa, xưa ơi là xưa luôn.

2. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 2: Tên Trộm Đáng Thương

CHƯƠNG 2: TÊN TRỘM ĐÁNG THƯƠNG

Editor: Mạc Lam Như

Beta: Moon Canmilia

Mấy bạn học không có tiết học buổi chiều đang tụ tập ở cổng trường gần đó chơi trốn tìm. Người hay đến muộn nhất là Tiểu Duy phải làm quỷ đi bắt người, nhưng mà cậu luôn làm rất tốt vai trò này, như mọi lần, rất nhanh đã bắt được gần hết.

“Mọi người đều đã bị bắt rồi sao?”

Tiểu Duy lắc đầu, “Còn Quân Phi nữa.”

“Cậu ta đúng là, rất biết cách trốn nha. Lần nào cũng còn duy nhất cậu ta.” Đột nhiên có một đứa trẻ trong số đó nảy ra ý niệm xấu xa trong đầu, “Chúng ta về nhà thôi, đừng để ý đến cậu ta nữa.”

“Ừa, về mau thôi.” Một đứa nhỏ khác phụ họa.

Mọi người cứ thế gần như sắp giải tán đến nơi thì Tiểu Duy lúc này mới lúng túng mở miệng: “Nhưng nếu không tìm cậu ấy thì cậu ấy sẽ trốn đến khi nào chứ?”

“Ai biết, tớ phải về nhà xem phim đã.” Một đứa trẻ khá cao lớn sải bước về phía xe đạp, nhanh chóng phóng đi, những người khác thấy vậy cũng dần về hết, chỉ còn mỗi Tiểu Duy là vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Quân Phi bị như này thật sự là rất tội nghiệp. Bởi vì cậu là học sinh chuyển trường. Ở tuổi này, những đứa trẻ thường rất kì quái, luôn thích tụ tập bắt nạt người khác. Mặc dù cậu không đến mức bị sỉ nhục, nhưng nói chung là lúc ở cùng thì mọi người sẽ không màng đến ý kiến của cậu, coi cậu như người ngoài cuộc.

Vì sống trong tập thể như vậy, cho nên Tiểu Duy thường làm bộ như không nhìn thấy cậu ta. Nhưng những lúc chỉ có hai người bọn họ, cậu cũng rất thích tìm Quân Phi nói chuyện. Cậu ấy hiểu biết rất nhiều thứ. Luôn vui vẻ chia sẻ với Tiểu Duy.

Tiểu Duy biết vào giờ này ở cổng trường rất tối. Mẹ nói ở đây thường rất nguy hiểm, có người xấu, cho nên mặc dù Tiểu Duy sợ bị mấy đứa nhỏ cùng lớp chèn ép, nhưng vẫn ở lại đi tìm Quân Phi. Cậu biết nếu không được tìm ra, cậu ấy nhất định sẽ trốn mãi ở đó.

“Quân Phi, Quân Phi, cậu ở đâu? Chúng ta phải về nhà thôi!” Tiểu Duy vừa đi vừa gào.

Từ sau đồng vật liệu xây dựng, Quân Phi ngủ quên dần bị đánh thức bởi tiếng gọi của Tiểu Duy. Cậu dụi mắt, đánh tiếng ra với Tiểu Duy: “Lần này cậu không bắt được tớ nhé.” thì thấy Tiểu Duy đang nói chuyện với một em nhỏ ở phía trước.

“Em trai, em làm sao vậy?” Tiểu Duy hỏi.

“Huhu.. Em lạc đường...” Một đứa trẻ thoát nhìn chỉ tầm năm, sáu tuổi khóc nức nở. “Sao em lại đến đây được? Nhà em ở đâu?” Tiểu Duy thân thiết hỏi, cậu cũng có một đứa em gái ba, bốn tuổi, cho nên luôn được dạy là phải nhường nhịn em nhỏ.

“Ồ... ở công viên bên cạnh...”

“Công viên... Có phải cái công viên có hồ sen không?”

Bé trai gật đầu.

Tiểu Duy nghĩ, đúng là sau công viên kia có nhà ở, đưa nhóc này đến đó thì sẽ biết được nhóc ở đâu ngay thôi, nhưng lại không tìm được Quân Phi...

“Em này, trước tiên đi đến chỗ này tìm bạn với anh tí nhé, chút nữa anh đưa em về có được không?”

Tiểu Duy thật không biết rằng sau khi nói xong, nhóc con liền khóc toáng lên:

“Oa oa!! Em muốn tìm mẹ! Mẹ ơi! Huhu!”

Tiểu Duy không còn cách nào khác, cậu biết lúc đứa trẻ khóc lớn như vậy, không cách nào ép buộc được, rất giống em gái cậu, cho nên cậu không còn cách nào khác là dắt tay đứa nhóc về trước.

Một màn này đều lọt vào mắt Quân Phi. Và cậu vĩnh viễn không quên được, cậu nhóc đang nắm tay Tiểu Duy kia, đã quay đầu lại, tặng cho cậu một nụ cười đắc thắng.

“Oa, học trưởng, mì thịt bò nhà này ăn ngon thật đấy.” Một cậu nhóc vừa cắn một miếng mì thịt bò, vừa nói.

“Đúng không?” Mặc dù tiệm này chỉ được cho là đứng thứ ba, nhưng anh thấy mì ở đây cho rất nhiều thịt bò, lại được thêm phần súp miễn phí, anh luôn coi mì chỗ này là số một luôn!”

Duy Tử nhìn cậu nhóc khóa dưới bên cạnh vừa ăn vừa nói chuyện, rất hợp với cậu, hơn nữa tính cách còn rất ngay thẳng, đáng yêu nữa, lúc nào cũng làm Duy Tử nghĩ ngay đến... cún con.

“Chờ tí nữa ăn xong chúng ta đi xem chỗ ở mới của em nhé.” Cậu nhóc cười nói.

“Em đã chuyển nhà rồi sao? Không gọi anh tới giúp nữa chứ. Sao phải khách khí thế?”

“Em nào dám nha. Dù sao em cũng có ít đồ, rất nhiều đồ ở đây là mới mua, cho nên chỉ cần một người thu dọn là đủ rồi, cả đầu DVD và TV cũng đều mới mua cả.”

Trên đường đi về, hai người thuận đường mua thêm bữa đêm, dọc đường đi nói cười vui vẻ, cho đến khi cậu nhóc mở cửa phòng, bọn họ mới ngừng nói.

Bên trong phòng trống không, vật gia dụng không có, ngay cả giường cũng không thấy đâu, giống như đã bị bán hết vậy.

“Ồ... Anh.. Em.. chắc chúng ta đi nhầm phòng rồi.. Đây là tầng ba sao?”

“Không... Đây là nhà em mà, em vừa dùng chìa khóa mở cửa nhà...”

Duy Tử không cần nghĩ cũng biết là do ai, nhưng chẳng phải lần này hẳn ta đã làm quá rồi sao! Trong quá khứ cũng từng gặp hắn, cùng lắm cũng chỉ trộm đồ vật này nọ của Duy Tử, nhưng lần này toàn bộ đều làm cho sạch sẽ tới bến như vậy, thế là thế quái nào? Thật sự không hề giống tác phong của hắn.

“Anh sẽ báo với người trong Cục, bảo bọn họ ngày mai phái người tới đây... Em, hôm nay qua nhà anh ngủ đi.” Duy Tử ngồi xổm xuống, nói với cậu nhóc tinh thần có vẻ đang sa sút nghiêm trọng.

“Không tiện... Rất phiền anh...”

Duy Tử liếc mắt sang bên cạnh, “Người nên xin lỗi là anh mới đúng...”

“Ồ.. Chuyện này không có liên quan gì đến anh hết! Tại tên trộm kia, em nhất định sẽ tận tay bắt hắn!” Cậu nhóc này mới đi làm, nhiệt huyết rất lớn.

Duy Tử thở dài trong lòng.

Hai người cũng nhau đi tới nhà Duy Tử ở gần đó, cậu nhóc đột nhiên nhìn thấy chiếc Mazda màu trắng.

“Wow, chiếc Mazda trắng này rất đẹp mắt đúng không?”

“Ồ, gần đây anh thường thấy chiếc xe này, hình như là của người thuê nhà mới chuyển đến? Em thích Mazda?”

Cậu nhóc lắc đầu, “Không thích lắm, chỉ là cảm thấy quảng cáo gần đây của bọn họ không tệ, người phối nhạc hình như là Vương Lực Hoàn. A a! Vẫn cảm thấy anh vốn rất nam tính rất giống ai đó, ra là Vương Lực Hoàn sao!”

Duy Tử bĩu môi, “Không có nha, người khác đều nói anh giống Lương Triều Vĩ nhé, nếu không sao lại gọi anh là Duy Tử được?”

“Ha ha ha, em đây muốn làm Hoa Tử!”

“Haha! Nếu mà họ làm thêm phần 4 thì có thể tìm chúng ta đi diễn được rồi!”

Hai người đi đến trước cửa nhà Duy Tử. Lúc cánh cửa được mở ra, Duy Tử thực sự có chút lo lắng, không biết sau cánh cửa có cảnh tượng không muốn nhìn gì nữa không, nhưng một giây sau, cậu biết là mình đã lo lắng vô ích rồi.

“Vào đi, cứ tự nhiên như ở nhà nhé.” Duy Tử nói.

“Làm phiền anh rồi... Chỗ anh rộng thật...” Cậu nhóc nhìn quanh phòng Duy Tử.

“Hơn hai mươi mét vuông thôi, nhưng được cái anh ở một mình, nhìn chung là rất tốt, chỉ có điều cách âm hơi kém. A, mau đến đây xem đi...”

“Ừm...”

Nghe thấy tiếng nói chuyện vui vẻ từ phòng bên, tên trộm càng nghĩ càng bực mình, muốn bốc hỏa đến nơi. Sao tên nhóc đó lại có thể đường đường chính chính tiếp cận như vậy, bản thân mình ngay cả gặp mặt còn không dám, thậm chí chỉ có thể lén lút nhìn đối phương, càng lúc càng giống nhân vật phản diện chuyên đóng vai ác vậy.

Kể từ khi phát hiện tình cảm của mình, cứ mỗi lần đối mặt với cậu ấy, anh không tài nào thốt nổi một chữ, khuôn mặt thì đỏ bừng, thở còn thấy khó nữa mà.. Bộ dạng ngớ ngẩn này của anh nhất định không được để cho cậu thấy...

Lần trước, lúc giả trang thành trạch nam anh đã rất cố gắng mới không nhìn vào mắt cậu, cố gắng mà thay đổi tiêu điểm, điều này có lẽ cậu mãi mãi không biết.

Đột nhiên, từ phòng bên truyền đến một tràng âm thanh kì quái, anh nhích gần tới bên tường để nghe.

“Ừm... A....A... Thật thoải mái...” Câu cuối kia tuy là được nói bằng tiếng Nhật, nhưng người không học qua tiếng Nhật ai cũng biết rõ câu này rồi.

Âm thanh dường như là từ hai, ba nam sinh vọng lại; không phải là của người trong phòng, nhưng... Hai người bọn họ sao lại đi xem Gà Vàng thế này?!

Anh không thể nhịn được nữa, đi thẳng ra ngoài cửa bấm chuông.

“Ai vậy?”

Duy Tử không chút phòng bị đi ra mở cửa, còn chưa kịp phản ứng đã bị ăn một cái tát trời giáng vào má trái. Cậu bị đánh đến hoa mắt chóng mặt, đến khi hồi phục được tinh thần thì đã thấy người vừa cho cậu ăn tát đi vào căn phòng cách vách rồi.

“Anh..?! Mặt anh...” Cậu nhóc giật mình đi về phía Duy Tử.

“Anh bị cô gái sống ở phòng bên cạnh tát..” Duy Tử đi tới phòng bếp lấy đá, dùng khăn bọc lại rồi để lên má trái, lực mạnh như vậy thật không giống con gái chút nào!

“A... Là vì cái này sao?” Cậu nhóc chỉ về phía màn hình đang chiếu GV.

“Chẳng lẽ là vì cho rằng anh là tên biến thái sao...”

“... Thật quá đáng, em sẽ giải thích cho cô ấy, chúng ta có bằng chứng mà. Nếu không phải vì máy tính trong Cục bị hỏng thì chúng ta cũng đâu phải mang về nhà xem làm gì chứ.” Cậu nhóc vừa nói vừa đứng dậy đi về phía phòng bên.

Duy Tử vội vàng kéo nhóc lại, không để cho cậu manh động, “Thôi, là chúng ta không đứng trước, vẫn nên bỏ đi thì hơn.”

“Nhưng mà... Anh không phải biến thái... Anh tốt như vậy.... Còn nhìn giống Lương Triều Vĩ nữa...” “Cậu nhóc cúi đầu nói.

“... Em biết là được rồi.” Duy Tử cười khỏ xoa đầu cậu nhóc, thật sự rất đáng yêu.

“Anh...” Cậu nhóc ngẩng khuôn mặt đưa đám lên nhìn Duy Tử, vẻ mặt so với khi bắt gặp tên trộm còn khó coi hơn.

“A, em biết chỗ này bán thuốc trị thương rất hiệu quả, em đi mua đây!” Nói xong cậu nhóc liền chạy ra khỏi cửa, Duy Tử cũng không kịp ngăn lại.

Sau khi ra khỏi cửa, hướng mà cậu nhóc đi tới không phải là ra bên ngoài mà là phía nhà bên cạnh. Khỏi cần bấm chuông, cửa tự động mở ra.

“Đã lâu không gặp! Anh đi làm phẫu thuật chuyển giới rồi à?” Cậu nhóc cười nói.

Tên trộm bỏ bộ tóc giả trên đầu xuống, “Cậu mới phải, nhiều năm không gặp, vậy mà “công lực” ngày càng cao đó nhỉ...”

Hồi tiểu học, tên nhóc này thường đi theo sau anh và Tiểu Duy. Tiểu Duy dường như đã quên, nhưng anh thì nhớ rõ vô cùng.

“Sao mà so với anh được ha, lại còn ở cạnh nhà anh ấy, đúng thực chỉ có anh mới nghĩ ra.” Mặt cậu nhóc đang từ vẻ đơn thuần đột nhiên trở nên có phần “cáo già”.

“Cậu cũng đâu phải dạng vừa! Lại còn thi vào trường cảnh sát với cậu ấy, thậm chí còn cùng đơn vị công tác nữa!”

“Anh chưa từng nghe qua ‘gần quan được ban lộc’ sao?” Cậu nhóc gian manh cười nói.

“Dù sao thì tôi cũng là người đến trước.” Tên trộm tức giận nói.

“Tôi không tin anh dám đi gặp anh ấy. À đúng rồi, ban nãy anh ấy nói, không để cho tôi ngủ trên sô pha, bảo buổi tối vào ngủ chung với anh ấy...” Cậu nhóc cố tình chọc tức.

“Cậu!”

Hai người đang nói, đột nhiên cửa nhà Duy Tử mở ra, tên trộm vội vàng đóng cửa lại.

“Hả, không phải em đi mua thuốc sao?”

“Uhm, thật không phải, em chỉ là muốn nói chuyện với cô gái nhà bên một chút. Cô ấy vốn rất tốt, muốn xin lỗi anh, chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Cậu nhóc nở nụ cười không thể ngây thơ hơn nói.

“À đúng rồi, em còn phải đi mua thuốc cho anh nữa.”

“Không cần nữa đâu, chỉ đau chút thôi. Hiệu thuốc cũng không còn mở nữa, muộn rồi, mau vào đi.”

“Vâng!”

Trước khi vào, cậu nhóc còn nhìn thoáng qua cửa phòng bên cạnh, sau đó khéo miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười đắc thắng.

Catch him if you can.

3. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 3: Cảnh Sát Buồn Rầu

CHƯƠNG 3: CẢNH SÁT BUỒN RẦU

Editor: Hanayuki

Beta: Moon Canmilia

Bọn trẻ con đang chơi đùa trong sân chơi của nhà trẻ Mỗ gia, mấy người bạn nhỏ mới chừng năm, sáu tuổi hoặc nhỏ hơn, trong sáng ngây thơ, vô lo vô nghĩ. Bình thường người ta sẽ không có ấn tượng gì với kí ức này, trừ phi đã xảy ra chuyện khiến họ khắc sâu trong trí nhớ.

“Tiểu Ân, Tiểu Ân.” Một cô bé mặc váy xòe in hoa màu hồng phấn, chải tóc kiểu công chúa đi tới chỗ cậu bé đang chơi xích đu một mình.

Cậu bé nhìn cô một cái, không thèm để ý tới cô, tiếp tục chơi xích đu, cô bé cũng không để ý, khoe ra tác phẩm bằng đất nặn không biết là chó hay là heo.

“Cậu xem, đây là anh trai làm cho tớ, rất đáng yêu phải không!”

Tiểu Ân nghĩ rằng, lại tới nữa, cô thật là một cô nàng kì quặc, lần nào cũng đem khoe đồ anh cô làm cho cô. Mới đầu Tiểu Ân còn thật hào hứng nghe cô kể chuyện về anh trai. Tiểu Ân là con một, cảm thấy có anh trai chị gái dường như rất thú vị, nhưng dần dà lại trở thành chán ghét.

“Anh tớ nói lần sau anh ấy còn có thể làm một con mèo nhỏ cho tớ nữa đó.” Cô bé cười nói, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt không vui của Tiểu Ân.

Cậu dừng xích đu lại nói: “Tớ muốn về lớp học.”

“Cậu xem này, thật sự rất đáng yêu!”

Cô bé kéo tay cậu, Tiểu Ân cảm thấy thật chán ghét, tiếp tục đi về phía trước thì cô bé lại ngã ngồi dưới đất. Con vật bằng đất sét giống chó nhưng lại nhang nhác con heo kia bị ném vỡ tung, vung vãi trên mặt đất.

Cô bé bắt đầu òa lên khóc, lại càng khiến Tiểu Ân thêm chán ghét cô hơn.

Anh trai thì có gì hay chứ!

Sau đó cậu nhìn thấy hai cậu bé chơi thả diều ở công viên gần đó, cậu biết một trong số họ, chính là anh trai của cô nữ sinh kia, có đôi khi anh ta đến đón cô bé, cho nên cậu mới biết.

Tiểu Ân bất giác bắt đầu quan sát hai người bọn họ, bọn họ hoặc cười hoặc nháo, trông có vẻ rất vui, có đôi khi còn đánh nhau, nhưng lập tức lại cười ha ha, chẳng có chút logic nào đáng nói, lại khiến Tiểu Ân rất hâm mộ.

Nhưng cậu không biết cậu đang hâm mộ cậu bé kia, hay là đang hâm mộ cách họ ở cạnh nhau...

Làm cảnh sát không thoải mái như người ngoài vẫn nghĩ, đặc biệt là làm cảnh sát ở... thành phố này, việc vặt vãnh nhỏ nhặt cực kỳ nhiều, thường có người gọi điện thoại báo ông Vương và ông Trần hàng xóm nhà họ đánh nhau, khuyên can được thì mặt mũi đã thành chỗ đỏ chỗ tím, cấp trên nói chút thương tích này dùng thuốc mỡ da chó bôi vào là được rồi, không được xin tiền thuốc men.

Thành phố này còn có một đặc sản, chính là kẻ kì quặc cũng nhiều hơn nơi khác. A Lệ nhà ở đầu hẻm gần đó cứ cách ba ngày hai lần lại rùm beng muốn nhảy lầu, tuy rằng nhà cô ta chỉ có một tầng, nhưng cảnh sát vẫn phải trèo lên nóc nhà khuyên can cô. Còn có một người kì quặc tên là anh A Bình. Người này vô cùng kì quặc, cứ đúng ba giờ chiều lại đến đồn công an báo danh, đi lại nghiêm trang trước cửa, đi được mười lăm phút, khi trở về còn không quên nói với cảnh sát trực ban “Trung Hoa dân quốc vạn tuế”.

Gần đây trẻ nhỏ bị bỏ rơi hoặc bị bạo hành ngày càng nhiều, đồn công an có khi còn sắp trở thành trung tâm nuôi dạy trẻ. Khi không có nữ cảnh sát giúp đỡ, mấy người đàn ông tay chân vụng về trông nom không nổi chỉ có thể kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay.

Bạn nói ở đây việc tạp vụ của cảnh sát nhỏ rất nhiều, nhưng đừng quên tay súng hắc đạo ở đây cũng không thiếu. Mấy cảnh sát hình sự lúc xông pha chiến đấu lại phải lo lắng đề phòng, bởi vì nghe nói áo chống đạn trên người không chống được đạn; làm nằm vùng bắt được trùm ma túy, cho rằng có thể vinh quang về nhà, lại bị hiềm nghi hít thuốc phiện mà chôn thân nơi ngục tù. Hôm nay nhớ đến, ngày mai quên đi, có được bao nhiêu người nhớ về những anh linh hi sinh vì nước kia? Chỉ sợ cũng chỉ có người nhà của họ là khóc nức nở trong đêm mà thôi.

Vậy, tại sao lại muốn làm cảnh sát đây?

Nêu cao chính nghĩa, giữ gìn trật tự tuyệt đối không phải lí do của A Ân, về vấn đề này cậu sẽ trả lời là... Vì người ấy.

“Học trưởng, tôi có muốn đi ăn đồ nướng không?” Cậu nhóc hỏi Duy Tử đang ngồi đối diện xử lý công vụ.

“Á, được thôi, chỉ cần trước giờ tan tầm không có điện thoại báo án gọi tới...” Duy Tử cười nói.

Học đệ thích ứng với hoàn cảnh ở đồn công an rất nhanh. Vừa bị kẻ trộm chú ý đến lại không có vật gì để đối phó với kẻ gian, liền nhận được gia cụ các học trưởng hảo tâm ném tới. Cậu vốn chỉ nhìn sắc mặt người ta, hay phải nói là cậu sẽ chiếu theo điều đối phương yêu thích mà thay đổi tính cách của cậu.

Ví dụ như học trưởng thích người đáng yêu, trước mặt anh ấy cậu sẽ thể hiện như vậy. Cục trưởng lại thích nghiêm túc cẩn thận, còn lão Chu thì muốn giống mình nói ít cười lạnh.

Loại năng lực này dù là giai đoạn nào trong cuộc đời cậu cũng đều xài được, nhưng gần đây cậu lại có chút buồn rầu.

Được điều đến sở này cùng học trưởng hoàn toàn là ngoài ý muốn, nhưng ngày đầu tiên cậu gặp học trưởng đã không nhận ra, học trưởng nhất định không nhớ rõ, bởi vì ngay sau khi học trưởng lên cấp hai, không bao lâu sau cậu đã chuyển nhà rồi.

Khi còn bé đã nghe học trưởng nói anh muốn làm cảnh sát. Thấm thoát đã mười mấy năm trôi qua, cậu cũng đã tốt nghiệp ngành cảnh sát, lúc gặp lại vẫn có cảm giác gần gũi mà xa cách, nhưng cậu biết loại hình học trưởng thích, giống với dáng vẻ của cậu khi xưa.

Cho nên hai người muốn thân thiết cũng không khó, chỉ là ranh giới ấy có lẽ cậu chưa vượt qua được.

Cho tới bây giờ cậu vẫn chưa có kinh nghiệm làm thân với người khác, bởi vì cậu sợ bị phát hiện bộ mặt thật, cậu không tự tin có thể duy trì mãi dáng vẻ đối phương thích.

Có điều như bây giờ cậu đã thỏa mãn rồi, cậu thích ở cùng nhau thế này, dù sao vị kẻ trộm kia nhất định không dám mặt đối mặt với học trưởng, cậu và học trưởng sẽ vẫn có thể tiếp tục như thế này.

“Á á, ba phút nữa.” Duy Tử chỉ vào đồng hồ, qua ba phút nữa là có thể tan ca, nhưng ba phút này thường là thời gian nguy hiểm nhất.

Hai người nhìn chằm chằm điện thoại của đồn công an trên bàn, chỉ là bọn họ không ngờ, ngoài điện thoại ra còn có thể có người trực tiếp tới viếng thăm đồn công an.

“Anh cảnh sát! Có kẻ móc túi!” Từ cửa truyền đến giọng nữ cao, Duy Tử sau khi nghe được làm vẻ mặt như sắp ngất.

Học đệ cũng cười khỏ, “Chuyện thường ngày lại xảy ra nữa rồi, học trưởng.”

Sau khi học trưởng học đệ đứng dậy chỉ thấy ở cửa có ba người, một có lẽ chính là chủ nhân của giọng nữ cao kia, ăn mặc trang điểm cầu kì, thân hình ưa nhìn, rất có tư thái của nữ chủ nhân nhà giàu mới nổi, tất cả cảm giác đem đến cho người ta chính là “Trên người ta rất có tiền, đến cướp của ta đi!”. Phía sau có hai người đàn ông, hai tay người đàn ông trung niên đằng trước bị thanh niên đằng sau ghì chặt, nói vậy thì người đàn ông đi trước này chính là kẻ móc túi, nhưng vị phía sau thoát nhìn cũng không giống công tử bột như nữ nhà giàu mới nổi này, âu phục anh ta đang mặc hiện giờ cũng không còn thịnh hành, nhưng rất thích hợp với anh ta, chiếc caravat nhỏ và mảnh khiến anh ta có một phong cách lưu manh giả danh đứng đắn.

“Anh cảnh sát, tôi nói cho anh biết, người này thật chán sống, tôi đang đi trên đường hắt lại đột nhiên cướp ví da của tôi, nếu không phải anh này đi ngang qua giúp đỡ, ba trăm nghìn đồng của tôi cũng không còn rồi!” Nữ nhà giàu mới nổi gặp anh cảnh sát bèn nói không ngừng nghỉ. “Được được, chúng tôi biết rồi. Học đệ, em làm bản ghi chép lời khai giúp cô ấy, anh tới xử lý hắt ta.”

Duy Tử lấy còng tay bắt lấy kẻ móc túi thì mới phát hiện gương mặt này anh nhớ rõ, là tên A Thử đã phạm tội nhiều lần.

“A Thử! Sao ông lại tái phạm nữa rồi!” Duy Tử lớn tiếng mắng.

Người cũng như tên, A Thử bộ dạng đầu trâu mặt ngựa nhổ bãi nước bọt, “Còn tưởng rằng hôm nay có dê béo, không ngờ vướng cái tên đứng sau này ngăn cản không cho tao chạy thoát...”

Duy Tử còng tay A Thử vào móc sắt sát tường rồi mới chú ý tới thanh niên đã bắt A Thử kia, anh ta vào tới đồn công an liền cúi đầu, rõ ràng thoát nhìn giống như là một người sợ đầu sợ đuôi...

“À, rất cảm ơn anh, đầu năm nay người thấy việc nghĩa ra tay tương trợ không nhiều... Hả? Sao lại giống như tôi gặp anh ở đâu rồi nhỉ...” Duy Tử tới gần nhìn kỹ đối phương.

“Không, này...” Anh chàng mặc âu phục trắng vội vàng muốn xoay người bỏ đi, vai lại bị Duy Tử bắt lấy.

“Quân Phi! Cậu là Quân Phi phải không? Là tớ đây, tớ là Tiểu Duy đây!” Duy Tử hưng phấn reo lên.

Tiếng gọi làm học đệ đang viết bản ghi chép cũng ngẩng đầu lên, vừa vặn bốn mắt nhìn nhau, hơn nữa không biết vì sao, hai ánh mắt này giống như đang trao đổi điều gì.

‘Kẻ trộm bắt kẻ móc túi? Anh cái tà quy chính rồi à?’

‘Cậu quản tôi...’

“Quân Phi, cậu không nhớ tớ à, sau khi chia lớp cấp hai cũng không thường gặp nhau nữa, bây giờ cậu đang làm gì?” Duy Tử gặp bạn học cũ thì rất vui mừng.

Nhưng Quân Phi vẫn không ngừng lấy tay xoa xoa mặt, ánh mắt cũng thật không dám nhìn cậu, “Nhớ rõ... Tớ... Bây giờ...”

Đang làm kẻ trộm, chuyên môn ăn trộm đồ của nhà anh, học đệ âm thầm trả lời thay Quân Phi.

“Nhất định là làm ở một công ty lớn rồi! Cậu thông minh như vậy, lúc chia lớp cậu cũng vào lớp đứng đầu!” Duy Tử thản nhiên nói, hoàn toàn không chú ý tới đối phương có gì không ổn.

Quân Phi không biết làm sao đành khẽ gật đầu.

Học đệ vẫn lắc đầu, cậu muốn vạch trần lời nói dối của đối phương, nhưng như vậy thì trước mặt học trưởng cậu lại tạo dựng nên hình tượng...

“Không được, tớ nhất định phải tán gẫu với cậu cho thật sảng khoái! Học đệ, chuyện này có thể xử lý không? Anh muốn đi ăn cơm với bạn học cũ trước đã!” Chỉ thấy Duy Tử còn chưa nghe học đệ đáp lời, đã lôi kéo Quân Phi ra ngoài rồi.

“Á, học trưởng! Vay đồ nướng...” Đợi đã, học trưởng anh không biết tên đó đối với anh...

“Xin lỗi, hôm khác đi!” Những lời này vừa từ phía xa truyền tới đã nghe thấy tiếng động cơ xe khởi động rồi.

Đáng chết, cục diện như vậy mà còn có thể thay đổi!

“Ôi, cậu cảnh sát, cậu có nghe tôi nói không thể?” Nữ nhà giàu mới nổi nói.

“À à, ngại quá, nói đến đâu rồi?”

“Nói đến đoạn buổi sáng lúc tôi ra ngoài đang chọn quần áo, tôi vốn muốn mặc âu phục màu xanh lục, nhưng lại thấy quá xanh, không hợp với khuôn mặt của tôi, sau đó lại chọn áo khoác ngoài màu đỏ...”

“Ấy, thật ngại quá, chúng ta sẽ ghi chép từ lúc vụ án phát sinh.” Ai quan tâm cô mặc cái gì chứ, tôi còn phải viết xong ghi chép để đuổi theo bọn họ nữa!

“Tôi đang nói lúc vụ án xảy ra mà!”

Giọng nữ cao khiến học đệ cảm thấy màng tai đau nhói, cậu biết, đối phó với người như vậy cũng chỉ có thể nghe bọn họ nói hết mà thôi!

“...Mời tiếp tục...”

“Cho nên, tôi lại đổi đôi giày cao gót màu tím kia...”

4. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 4: Những Người Đàn Ông Dựa Vào Cái Miệng Kiếm Ăn

CHƯƠNG 4: NHỮNG NGƯỜI ĐÀN ÔNG DỰA VÀO CÁI MIỆNG KIẾM ĂN

Editor: Diễm

Beta: Moon Canmilia

“Ngay bây giờ, phóng viên chúng tôi đang đứng giữa đường phố Đài Bắc, trước mắt bão đã đổ bộ vào đất liền, tất cả mọi người dừng việc đi học và đi làm lại, vì mưa gió mà những mảnh đất trũng nước ngập đến ngang eo, chúng tôi khuyến khích mọi người không nên ra ngoài...”

“Tiểu Hồ! Nguy hiểm!” Nhiếp ảnh gia vác máy quay phim trên vai la thất thanh khi nhìn thấy tấm ván bay vào màn hình, nhưng không kịp nữa rồi.

Bởi vì SNG phát sóng trực tiếp, cho nên toàn bộ phóng viên trong đài đều nhìn thấy hình ảnh tấm ván bay tới, đây là tin tức được phát ra khi cơn bão đầu tiên trong năm đổ bộ vào Đài Loan.

Trên hòn đảo nhỏ này, mỗi ngày đều có chuyện mới xảy ra, mà chuyên môn viết tin bài về việc này là phóng viên tin tức.

“Ha ha ha ha ha ha!” Trong phòng biên tập phát ra tiếng cười lớn đến nỗi mọi người đều nghe được rõ ràng, mà người phát ra tiếng cười đó, thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống đất.

“A Tông... Cười trên sự đau khổ của người khác là việc rất tàn nhẫn...” Người phóng viên bị tấm ván đập trúng đầu trên màn hình hiện ra sau lưng A Tông.

“Oa! Tiểu Hồ, anh muốn hù chết em sao? Vào phòng cũng không rõ cửa. Nếu lá gan của em không lớn, sớm muộn gì cũng bị anh hù chết!” A Tông liềm mạng vỗ ngực của mình.

Tiểu Hồ cầm lấy ống giấy trên bàn gõ vào đầu cậu ta, “Cậu còn nói, dám núp ở đây trốn việc, lại còn lấy hình ảnh mất mặt của tôi ra xem nữa hả?”

Vừa nghĩ đến đoạn tin tức kia, cả người anh liền tức giận, xui xẻo bị tấm ván cửa hiệu trái cây “Yêu ngọt ngào” đập trúng đầu thì thôi đi, tin tức đó còn bị SNG truyền ra ngoài, sau đó được “những người có lòng” ghi lại rồi chia sẻ lên diễn đàn để mọi người cười nhạo, tiêu đề là “Ha ha, phóng viên bị nện trúng đầu, thật là thoải mái”, hại anh luôn bị chỉ trích khi đi trên đường.

“Em tới lấy ảnh cũ, vừa vặn nhìn thấy cuộn về anh thì lấy ra cười vui chút mà! Nếu cuối năm có cuộc thi bầu chọn phóng viên buồn cười nhất, anh nhất định đoạt giải nhất! Ha ha ha!” A Tông vẫn cười không ngừng.

Lần này, lực đạo của Tiểu Hồ tăng thêm mấy chục lần, không lưu tình chút nào đánh thẳng vào đầu cậu ta, “Cười! Vẫn còn cười! Mau chạy tin tức!”

“Rất đau đó...” Hai tay A Tông xoa đầu oán trách.

“Nhanh đi thôi, nếu bị đài khác chiếm vị trí là xong luôn! Chúng ta chờ chụp ảnh bóng lưng đi là vừa.” Tiểu Hồ kéo áo A Tông nói.

“Được được được, đừng kéo em nữa, em lấy nón cái!”

Sau khi Tiểu Hồ tốt nghiệp đại học khoa Báo chí liền đến đài phát thanh S này làm phóng viên, tính đến bây giờ thì anh đã làm được hai năm, mỗi ngày đều chạy ngược chạy xuôi tìm kiếm tin tức, dạo gần đây, ấn tượng của mọi người trong xã hội đối với phóng viên ngày càng kém đi, cho nên ảnh hưởng đến những phóng viên nhỏ bé như bọn họ, đến thăm mọi người còn bị chửi nói lại đây nghe chuyện rồi thêm bớt đặt điều, mọi nơi đều phòng bị nghiêm ngặt với phóng viên, muốn được phỏng vấn một lần là phải trải qua tầng tầng lớp lớp thủ tục, làm những phóng viên đi theo chuyên mục thời sự như bọn họ khổ không thể nói nên lời.

“Quẹo trái đường Trùng Khánh đúng không?” A Tông vừa mở cửa xe vừa hỏi.

“Để anh coi cái đã...” Tiểu Hồ tìm kiếm vài thứ, “Ừ, chạy đến bên đó rồi quẹo trái, nhà nghị sĩ Từ ở đó.”

“Nói đến nghị sĩ Từ đó, em đã cảm thấy anh ta có vấn đề lâu lắm rồi! Cái gì mà nghị sĩ trẻ tuổi đẹp trai nhất viện pháp luật? Đúng là ‘chém gió’ mà!” A Tông cố ý lấy tiếng Đài châm chọc, nghị sĩ Từ trong lời nói của cậu ta là người trong phe đối lập với nghị sĩ Hoàng, mà anh vừa tham gia buổi họp báo và được biết nghị sĩ Hoàng nắm trong tay bằng chứng chuyện nghị sĩ Từ mua phiếu bầu.

“Đúng vậy, thật là không ngờ... Nhưng mà anh cảm thấy tính tình nghị sĩ Từ rất tốt, lần trước khi anh xin phỏng vấn còn được mời uống cà phê, không ngờ... Không thể tin được một người chính khách Đài Loan nào.”

“Phải là toàn bộ chính khách trên thế giới này đều giống nhau! Mọi người chỉ có thể chọn lựa quả táo ít hư hỏng nhất trong đồng táo đã hư hỏng mà thôi... Sắp đến rồi!” A Tông bật đèn quẹo cua.

Tiểu Hồ lo lắng nhìn đồng hồ, “Bốn giờ rồi sao, tôi còn phải đón Châm Ngạn... Có kịp không đây...”

“A, em quên mất chuyện đó, chắc sẽ tới kịp thôi, chẳng phải từ đây đến nhà trẻ rất gần đó sao? Nuôi dạy trẻ con là chuyện rất vất vả... Còn là một người đàn ông nuôi dạy nữa...”

Tiểu Hồ chỉ có thể cười khổ.

Những phóng viên khác đã đến nhà nghị sĩ Từ đông đủ, một vài người đã lên sân tinh thần chuẩn bị đợi chuyện hay xảy ra, Tiểu Hồ và A Tông thua người không thua trận, vội vàng chạy vào đám đông phía trước.

Nhưng cánh cửa chính nhà nghị sĩ Từ vẫn đóng kín như trước, cho dù nhấn chuông hay gọi điện cũng không ai trả lời, mọi người bắt đầu nghi ngờ vị này có ở bên trong hay không, cũng sắp năm giờ rồi.

“A a! Châm Ngạn!” Tiểu Hồ cầm microphone đợi lệnh kêu to.

“Anh có muốn đi đón thằng nhóc qua đây không? Theo như em thấy thì nghị sĩ Từ sẽ không xuất hiện liền đâu, anh đi trước đi!”

“Ừ! Anh đi đón Châm Ngạn cái đã... Lần nào cũng kéo dài thời gian tan việc của cô giáo nhà trẻ...”

“Nhanh đi!”

Tiểu Hồ nhanh chóng chạy như bay đến nhà trẻ, Châm Ngạn là bạn học cuối cùng được đón về, cô giáo nhà trẻ ngoài miệng nói “Không sao, không sao”, nhưng nhất định trong lòng đã mắng Tiểu Hồ cả ngàn lần đúng không!/? Tình huống này đã diễn ra hơn mấy chục lần, cũng may Châm Ngạn là đứa nhỏ ngoan ngoãn, mỗi lần chờ anh đến đón đều không khóc không làm khó cô giáo.

“Châm Ngạn, con rất dói đúng không?” Tiểu Hồ nắm tay bé, cố gắng giảm âm lượng nói chuyện.

Châm Ngạn lắc đầu, nếu đem so sánh với đứa nhỏ bằng tuổi thì cậu bé rất ít nói.

“Chúng ta đi đến chỗ kia trước, rồi sau đó sẽ dẫn con đi ăn cơm được không?”

Cậu bé yên lặng gật đầu, đứa nhỏ này luôn như vậy, Tiểu Hồ vẫn luôn cảm thấy có lỗi với nó, một người đàn ông vừa muốn chăm sóc đứa nhỏ vừa muốn làm việc thật tốt, bao giờ cũng không thể dành nhiều thời gian cho bé được.

Bọn họ trở lại trước cửa nhà nghị sĩ Từ, vẫn không có động tĩnh gì, thậm chí một vài đồng nghiệp đã dọn dẹp dụng cụ chuẩn bị về nhà.

“Không có động tĩnh gì sao?”

A Tông lắc đầu, nhìn thấy Châm Ngạn bên cạnh Tiểu Hồ liền ngồi xuống nói chuyện với bé: “Châm Ngạn, còn nhớ anh không? Anh là anh A Tông, có muốn ăn bánh quy hay không?”

Châm Ngạn do dự ngẩng đầu nhìn Tiểu Hồ, Tiểu Hồ gật đầu bé mới nhận lấy bánh quy.

Sau khi A Tông lấy bánh trong túi đưa cho Châm Ngạn thì nói: “Chủ nhiệm nói muốn chúng ta đợi đến bây giờ.”

“Không phải nói chúng ta phải đi cuối cùng sao?”

“Đợi có được tin tức có một không hai thì nó sẽ là của anh.” A Tông cười nói.

Ba người cứ đau khổ chờ đợi như vậy, cho đến khi Châm Ngạn kéo tay áo sơ mi Tiểu Hồ.

“Sao vậy?”

“Con... con...” Châm Ngạn phát ra âm thanh yếu ớt.

“Muốn đi nhà vệ sinh sao?”

Cậu bé gật gật đầu.

“Châm Ngạn muốn đi vệ sinh sao, có thể đi đâu đây?” Tiểu Hồ nhìn xung quanh.

“Bên này toàn khu nhà cao cấp, phải đi khỏi phố này mới tìm được, anh có muốn nhờ thử xem hay không? Có trẻ em ở đây, có lẽ người ta sẽ cho nhờ...” A Tông đề nghị.

“Được.”

Anh ôm Châm Ngạn đến căn nhà bên cạnh, ấn chuông điện.

“Ai đó?” Không phải âm thanh phát ra từ bộ đàm, mà là tiếng nói khi đối phương đứng ở bên trong.

“Thật có lỗi! Đứa nhỏ nhà tôi muốn đi vệ sinh, anh có thể cho nhờ một chút được không?”

Sau khi đối phương nghe thấy liền sảng khoái mở cửa, là một người đàn ông trẻ tuổi, mái tóc dài chạm vai được buộc lên gọn gàng, thái độ rất thân thiết.

“Em trai muốn đi vệ sinh sao? Chú dẫn con đi.”

Y mời Châm Ngạn và Tiểu Hồ vào nhà, quả nhiên là nơi cao cấp, không nói đến diện tích rộng lớn, trang trí cũng rất cao cấp, nhưng không biết có phải chủ nhà không thường ở đây hay không, dụng cụ trong nhà rất đơn giản, cũng bày biện rất ít đồ đạc.

Sau khi Châm Ngạn đi vệ sinh xong, anh nhìn người đàn ông trẻ tuổi nói lời cảm ơn.

“Cảm ơn anh, Châm Ngạn, nói lời cảm ơn chú đi con.”

“Cám ơn chú.” Châm Ngạn thẹn thùng nói.

Người đàn ông trẻ tuổi mỉm cười ngồi xổm xuống xoa đầu Châm Ngạn.

“Em trai thật ngoan, bộ dạng còn đáng yêu nữa chứ.” Khi nói những lời này, đối phương lại như vô ý liếc mắt nhìn Tiểu Hồ.

Được rồi, tôi biết tôi không giống nó, trong lòng Tiểu Hồ nói.

Khi bọn họ muốn rời khỏi, trên lầu truyền đến tiếng bước chân, người đàn ông lâu trên nói: “Ai vậy?”

“À, tới mượn nhà vệ sinh!” Người đàn ông trẻ tuổi đáp lại.

Nhưng khi Tiểu Hồ nhìn thấy người từ tầng hai bước xuống đó, bước chân liền dừng lại, anh đã từng nhìn thấy người kia.

“Luật sư Đoạn?” Không phải hần thường xuất hiện bên cạnh nghị sĩ Từ sao! Sao lại ở đây?

Luật sư cũng nhìn thấy anh, hay là nói, hần nghĩ được mùi vị phóng viên mà hần chán ghét.

Hắn nhú mày ra vẻ không hài lòng nói với người đàn ông trẻ tuổi: “Cậu cho phóng viên vào nhà?”

Y vẫn chưa trả lời, trên lầu liền xuất hiện thêm một người, “Thật là... Nhà chúng ta cũng đủ âm ỉ rồi... Sao lại còn cãi nhau...”

Người xuất hiện lần này càng làm Tiểu Hồ ngạc nhiên hơn!

“Nghị... nghị sĩ Từ?”

Tuy phát hiện được nơi nghị sĩ Từ ẩn nấp, nhưng mà Tiểu Hồ cũng không lấy được tin tức gì, bởi vì khi anh lộ ra bản tính phóng viên muốn đi đến phỏng vấn liền bị luật sư Đoàn ngăn cản, đẩy anh và Châm Ngạn ra khỏi cửa.

“Nghị sĩ Từ! Về việc ngài bị tố mua phiếu bầu...” Tiểu Hồ vẫn chưa từ bỏ ý định kêu to.

Luật sư Đoàn nghiêm mặt nói: “Không có gì để nói.”

Tiểu Hồ đánh bậy đánh bạ nhưng không thể tiếp tục nhờ người trước mặt được nữa, một mặt là vì cảm thấy xấu hổ với chủ nhân căn nhà này, y có ý tốt giúp Châm Ngạn đi vệ sinh, anh còn đối xử với y như vậy thì thật không có lương tâm! Một phương diện khác là suy cho cùng, nếu luật sư Đoàn và nghị sĩ Từ đã trao đổi với nhau thì cũng không hỏi được chuyện gì, nói không chừng ngày mai liền mở hộp báo minh oan cho bản thân.

Anh ôm Châm Ngạn kể cho A Tông nghe cuộc gặp gỡ bất ngờ vừa rồi.

“Trốn trong nhà dân còn bị anh tìm được? Xem ra anh đúng là trời sinh đến đây để làm phóng viên mà!”

“Anh thấy mình nên chạy tin tức giải trí mới đúng...” Nói không chừng sẽ phát hiện ngay ai ở cùng một chỗ với ai.

“Nên nói với chủ nhiệm hay không?”

“Nếu nói nhất định sẽ bị chửi, coi như không thấy gì về nhà ăn cơm thôi!”

“Được! Bụng tôi đói đến mức lục phủ ngũ tạng đánh nhau âm ỉ luôn rồi! Đi thôi, đi ăn cơm!”

Ngày hôm sau, quả nhiên không ngoài dự đoán của Tiểu Hồ, nghị sĩ Từ mời phóng viên đến dự họp báo bác bỏ việc mua phiếu bầu, lúc nghị sĩ Từ đứng bên ngoài nói chuyện, luật sư Đoàn ở ngay phía sau, đôi mắt kia giống như đôi mắt chim ưng quét quanh hội trường.

Quả nhiên là quân sư của nghị sĩ Từ, Tiểu Hồ thâm nghĩ.

Không biết hôm nay là ngày gì, sau khi tham gia buổi họp báo, Tiểu Hồ liền nghe tin một nữ minh tinh nào đó chưa cưới đã sinh con, hại anh phải mệt mỏi chạy tin thêm một lần nữa, phóng viên tòa soạn và thời sự rất khác nhau, có tin tức gì mới mỗi phóng viên đều phải giúp đỡ lẫn nhau.

Mãi cho đến tám giờ tối, Tiểu Hồ mới có thể trở lại tòa soạn ăn bữa cơm đầu tiên của ngày hôm nay, nhưng anh chưa ngồi được năm phút liền phát hiện mình quên làm một chuyện quan trọng.

“A? Tiểu Hồ, anh không đón Châm Ngạn sao? Bình thường nếu trễ như vậy anh sẽ đón nó mà?” Nữ đồng nghiệp bên cạnh anh hỏi.

Bị nhắc nhở như vậy, Tiểu Hồ nhảy dựng từ trên ghế lên, “A! Xong rồi, tôi quên đón nó!”

Nhanh chóng phóng xe máy đến nhà trẻ, lúc anh đem đi động ra xem thì thấy mấy cuộc gọi nhỡ từ nhà trẻ gọi đến, nhưng khi anh gọi lại thì không có ai trả lời, Tiểu Hồ vô cùng lo lắng.

Khi anh đến nhà trẻ, phát hiện cửa sắt bên ngoài đóng kín, bên trong cũng không còn đèn, xung quanh không có bóng người.

“Đáng chết, bọn họ mang đứa nhỏ đi đâu rồi?” Tiểu Hồ liền mạng gọi điện nhưng không có người nào trả lời, anh sợ run lên, không biết nên làm sao bây giờ.

Anh xoa loạn tóc mình, bắt lực ngồi xổm xuống, chỉ nuôi dưỡng một đứa nhỏ thôi mà thành như vậy... Làm sao ăn nói với chị hai đây...

Lúc này, hai bóng người đi tới bên cạnh anh, rất vui vẻ ngâm nga bài hát thiếu nhi, bởi vì đưa lưng về phía đèn đường nên Tiểu Hồ không nhìn thấy mặt họ, cho đến khi...

“Châm Ngạn!” Anh vội vàng chạy lên, thiếu chút nữa là té ngã.

Anh ôm Châm Ngạn vào lòng, “Con chạy đi đâu vậy... Chú cứ nghĩ sẽ không còn thấy con nữa...” Một môi và căng thẳng, còn có đau lòng, Tiểu Hồ không thể khống chế nhỏ những giọt nước mắt của đàn ông.

Châm Ngạn bị ôm nhưng vẫn an ủi Tiểu Hồ, “Chú Tiểu Hồ, đừng khóc... Châm Ngạn không có khóc mà...”

“Đúng vậy, Châm Ngạn thật ngoan, không có khóc, Châm Ngạn ngoan ngoãn chờ chú Tiểu Hồ đến đón, đúng không?”

Người đàn ông nắm tay Châm Ngạn đứng bên cạnh anh nói.

Nghe được giọng nói của y, Tiểu Hồ khấn trương dùng tay áo lau nước mắt, sau khi ôm Châm Ngạn liền nói: “Làm sao anh dám nhận bừa đứa nhỏ nhà... A? Anh là...”

Sau khi nhìn kỹ đối phương anh liền phát hiện, đây chẳng phải là người hôm qua cho mượn nhà vệ sinh sao? Mặc dù mái tóc bị buộc thành hai cái bím nhỏ, nhưng anh vẫn nhớ rất rõ, đây là điều tối thiểu mà mỗi phóng viên đều phải có.

“A a, thật ngại quá, hôm nay ra cửa đi ngang qua nhà trẻ liền thấy cô giáo và Châm Ngạn đứng bên ngoài đợi ai đó, tôi liền đi lên hỏi một chút, nhà tôi ở gần đây thôi, nên nói sẽ dẫn Châm Ngạn về đó chờ anh đến đón, tôi có gọi cho anh nhưng không có ai trả lời... Nhưng mà Châm Ngạn vẫn nhận ra tôi! Thật là đứa nhỏ ngoan ngoãn, còn thông minh nữa.” Người đàn ông mang bộ dáng cà lơ phất phơ cười nói.

“A? Thật không?” Tiểu Hồ lấy điện thoại ra xem, quả nhiên có một số liên lạc không được lưu tên.

“Bình thường nếu con nít ở một mình lâu như vậy sẽ than khóc um sùm, nhưng cậu bé thật là biết điều... Không khóc lại không làm khó cô giáo, ngược lại càng làm người ta lo lắng hơn.” Bàn tay người đàn ông vỗ về gò má Châm Ngạn.

Ngồi trên chiếc ghế nhỏ trong công viên, nhìn Châm Ngạn đứng đưa trên xích đu, Tiểu Hồ nhớ lại chuyện cũ.

“Cậu bé là con chị tôi.”

“Quả nhiên là vậy, nhìn thế nào cũng không giống anh, mà bộ dáng của anh cũng không giống một người làm cha nên có.” Người đàn ông hí hóp mắt nói.

Tiểu Hồ bĩu môi, cái gì mà không giống bộ dáng người làm cha nên có! Nói anh không an toàn sao? Tốt xấu gì anh cũng nuôi Châm Ngạn hai năm rồi!

Bị đối phương cắt ngang câu chuyện, Tiểu Hồ uống một hớp nước chanh rồi mới nói tiếp: “Hai năm trước, tin tức đầu tiên mà tôi nhận được khi thăng chức từ thực tập sinh lên thành phóng viên chính thức là một vụ tai nạn giao thông, tôi còn nhớ rất rõ, tại một đoạn đường trên ngọn núi, chiếc xe nhỏ bị xe tải đè lên, toàn bộ đầu xe đều bị phá hủy, không cần phải xem cũng biết người ở bên trong nhất định không sống nổi, chiếc xe kia giống xe của chị tôi, tôi có dự cảm xấu, mí mắt vẫn luôn nhảy lên, nhưng vẫn bình tĩnh hoàn thành tin tức, sau đó truyền đến danh sách người chết, người ở trên xe chính là chị hai và anh rể tôi.”

Người đàn ông kể bên vờ vai Tiểu Hồ, Tiểu Hồ tiếp tục nói: “Lúc đó Châm Ngạn được hàng xóm chăm sóc nên thoát một kiếp nạn, anh rể tôi là người Hungary, hình như không còn lui tới với người trong gia đình, cha mẹ tôi mất từ khi tôi còn rất nhỏ, cũng không còn nhiều họ hàng thân thích, cho nên tôi liền chăm sóc Châm Ngạn đến bây giờ...”

“Khó trách bộ dáng cậu bé đáng yêu như thế, thì ra là con lai!” Đối phương nhìn Châm Ngạn nói.

“Lúc nhỏ nó rất thích cười, khi đó càng đáng yêu hơn.”

“Một mình chăm sóc đứa nhỏ rất vất vả đúng không?”

“Nói vất vả cũng không đúng... Là thói quen, chỉ là tôi cực kỳ áy náy với Châm Ngạn, bởi vì chạy tin tức mà không thể đón nó tan học đúng giờ, ngày nghỉ cũng rất ít, không có cách nào dẫn nó đi chơi, ài, thật sự hy

vọng có thể làm chủ biên nhanh một chút, như vậy có thể đi làm như người bình thường... Nhưng đây mới là năm thứ hai, muốn làm chủ biên, trừ khi tìm được tin tức có một không hai..." Tiểu Hồ bất đắc dĩ thở dài.

Đột nhiên nghĩ đến còn chưa tự giới thiệu về bản thân, Tiểu Hồ lấy danh thiếp trong bóp da đưa cho đối phương, "A, đây là danh thiếp của tôi."

"Giản Chính Diệu? Không có chữ Hồ? Không phải Châm Ngạn gọi anh là chú Tiểu Hồ sao?" Đối phương thắc mắc.

"Tiểu Hồ là biệt danh của tôi, bởi vì tôi có răng nanh, cho nên mọi người đều gọi như vậy." Tiểu Hồ lộ ra răng nanh cho y xem.

"Thì ra là thế, chú Tiểu Hồ!"

"Gọi tôi Tiểu Hồ là được rồi."

"Tôi gọi giống Châm Ngạn đó, chẳng phải người mẹ sẽ gọi chồng mình là cha giống con sao?" Y nhe răng cười.

"Hả?" Người này, chẳng những có kiểu tóc kỳ lạ, mà cách nghĩ cũng kỳ lạ...

"Đúng rồi, còn chưa hỏi danh tính của anh?"

"Denny."

"Vậy còn nghề nghiệp?"

"Ừ... Giống anh vậy đó, dựa vào cái miệng kiếm ăn."

"Nghị sĩ Từ có quan hệ gì với anh?"

"Không thể trả lời."

"Này, trả lời như vậy chẳng phải giống với không trả lời sao?" Tiểu Hồ lớn tiếng nói.

"Ha ha, có người nói tôi nên cẩn thận với phóng viên một chút."

"Phóng viên cũng không phải là châu chấu..." Mọi người thường nói người bán bảo hiểm không có bạn bè, còn Tiểu Hồ cảm thấy, phóng viên mới là người không có bạn bè!

"Châm Ngạn, muốn đi dạo chợ đêm với chú không?" Denny đứng lên, vừa đi đến bên Châm Ngạn vừa nói.

"Này, anh muốn làm gì Châm Ngạn của tôi?" Tiểu Hồ ở phía sau khấn trương đuổi theo.

Ba người, sáu con mắt nhìn chằm chằm đồ vật sau tử kính trong suốt, sau khi định vị chính xác, liền điều chỉnh cho bàn tay đưa xuống, bắt lấy mục tiêu, nhưng mà vừa gấp lên đã rơi xuống, ba người lập tức lộ ra biểu tình thất vọng.

"A, lại không trúng! Nhất định là cái máy này có vấn đề..." Gấp nhiều lần vẫn không trúng làm Tiểu Hồ bắt đầu giận chó đánh mèo.

"Tôi nghĩ trực tiếp đi mua sẽ nhanh hơn..." Denny đề xuất đề nghị thực tế hơn.

"Chú Tiểu Hồ, không sao đâu, Châm Ngạn không muốn nữa..."

"Châm Ngạn... Con thật là ngoan." Denny thấy thế không nhịn được ôm Châm Ngạn hôn mãnh liệt.

Tiểu Hồ xoa tay, dù nói gì vẫn muốn gấp được con hổ màu trắng kia!

"Thật ngại quá, tôi giúp mọi người điều chỉnh vị trí một chút."

Học sinh Giáp làm thêm giờ đi tới dùng chìa khóa mở tủ, nhưng mà bé không có điều chỉnh vị trí gì, ngược lại còn lấy một con thú bông đưa cho Châm Ngạn.

"A?"

Học sinh làm thêm giờ nháy mắt với Châm Ngạn.

“Nãi Bình! Cậu đang làm gì đó?” Phía sau học sinh làm thêm giờ truyền đến một giọng nói.

Cậu ta quay đầu lớn tiếng nói: “À, không có gì hết!”

Trước khi học sinh làm thêm giờ rời khỏi còn làm động tác “suyt”, Châm Ngạn nói nhỏ tiếng cảm ơn.

Chuyện này không chỉ xảy ra một lần, khi cậu bé đi đến quầy bán hoa quả, đại thẩm cũng lấy một ít cho bé ăn, quầy bánh kẹo cũng vậy.

“A, mị lực của Châm Ngạn thật là đáng sợ...”

“Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem đó là huyết thống nhà ai.” Tiểu Hồ kiêu ngạo nói.

“Nhất định bộ dáng của anh và chị mình không giống nhau.”

“Cậu nói cái gì!”

“Châm Ngạn, chúng ta chạy mau, chú Tiểu Hồ muốn cắn người!”

Đứa nhỏ bên cạnh vui vẻ cười ha ha.

Hai người bọn họ cứ chơi đùa như vậy, mãi cho đến khi Châm Ngạn ngủ trong vòng tay Tiểu Hồ thì bọn họ mới ngồi xuống trong quảng trường bên cạnh chợ đêm.

“Lâu rồi tôi không thấy nó vui vẻ như vậy.” Tiểu Hồ nhìn gương mặt Châm Ngạn đang ngủ mà nói.

“Con nít thôi mà, vẫn nên không buồn không lo, vui vẻ là được! Gần đây chẳng phải trên quảng cáo có một câu ‘chuyện buồn của người lớn đừng để đứa nhỏ biết được’ sao?”

“Tôi không...”

“Trẻ em rất là mẫn cảm, cho dù anh không nói, bọn nó nhìn sắc mặt của anh cũng biết.”

A... đúng không? Thì ra anh trong lúc nào đó lộ ra vẻ mặt mệt mỏi hay gương mặt lo buồn, cho nên lây bệnh cho Châm Ngạn!

“Cậu cũng chỉ là trẻ em thôi!” Nhìn đối phương thì chắc không khác tuổi anh lắm, nhưng mà biết dụ dỗ và hiểu con nít.

“Tôi thích con nít, vốn là muốn dạy dỗ bọn chúng!”

“Vậy sao lại không làm? Đứa nhỏ dạy đứa nhỏ, cực kỳ phù hợp.” Tiểu Hồ nói.

“Này, sao anh không nghĩ vừa rồi chơi máy ném rổ là người nào thua mà không phục, rốt cuộc ai mới giống đứa nhỏ...” Denny lập tức phản đối.

“Rõ ràng cái máy kia có vấn đề! Tôi ném vào ba quả mà nó chỉ tính một điểm...”

Tiểu Hồ mới nói một nửa liền phát hiện bộ dáng Denny như “Nhìn đi, rõ ràng giống như đứa nhỏ không chịu thua!”.

“Được rồi, ba người chúng ta đều là con nít, được chưa?”

Tiểu Hồ nói xong liền cười ra tiếng, nhưng lại sợ đánh thức Châm Ngạn bèn vội vàng che miệng.

Denny và Tiểu Hồ cực kỳ hợp nhau, y nói nếu như lúc nào đó anh phải đi công việc, y có thể giúp anh đón Châm Ngạn, bởi vậy từ đó bạn học Châm Ngạn bắt đầu tan học đúng giờ, đến nhà chú Denny với chú Tiểu Hồ, mà chú Denny thường kể chuyện cho bé nghe, cho nên bé rất thích người chú này.

Tuy Tiểu Hồ không biết mối quan hệ giữa nghị sĩ Từ và Denny, nhưng anh cũng không hỏi gì thêm, bởi vì nếu vì một chút tin tức mà mất đi một người bạn, điều đó không đáng giá, mặc dù tin tức này có thể là duy nhất...

Hôm nay Tiểu Hồ tan sở đúng giờ, cho nên đi đón Châm Ngạn sớm một chút, anh mua một vài món trên đường đi tối, luôn bắt y nhận trách nhiệm đón Châm Ngạn nhưng anh lại chưa đáp lễ lần nào.

Châm Ngạn nhìn thấy người đến đón cậu bé là chú Tiểu Hồ thì rất vui vẻ, mà cậu bé còn là đứa nhỏ đầu tiên rời khỏi nhà trẻ.

“Chúng ta đến nhà chú Denny sao?” Hai mắt cậu bé nhảy bèn hỏi.

“Đúng vậy, chúng ta đến đưa lễ vật cho chú Denny.”

Sau khi hai người nhấn chuông liền vui vẻ ở bên ngoài đợi Denny ra mở cửa, Denny ra ngoài mở cửa nói chuyện với hai người, nhưng không có mời họ vào, đúng lúc Tiểu Hồ cảm thấy hôm nay Denny thật kỳ lạ thì bóng người mặc áo choàng trắng xuất hiện.

Là nghị sĩ Từ!

“Ai vậy?” Đôi mắt nghị sĩ Từ mơ màng hỏi.

Trực giác của người phóng viên làm Tiểu Hồ liên tưởng đến chuyện Denny đã từng nói “Giống anh vậy đó, dựa vào cái miệng kiếm ăn.”, và “Không thể trả lời”.

“Hai người...”

“A...” Hình như Denny cũng sợ Tiểu Hồ nghĩ đến chuyện gì đó, nhưng mà y lại lấy vẻ mặt cứng nhả nói: “Tưởng tượng gì vậy? Muốn lấy tin tức duy nhất sao? Phóng viên đại nhân.”

Tiểu Hồ không có đem theo máy ảnh bên người để chụp lấy hình ảnh quan trọng, chỉ lặng lẽ dẫn Châm Ngạn rời khỏi hiện trường, xem như trả lại cho y một cái nhân tình, tuy đáy lòng anh cảm thấy kỳ lạ.

Vài ngày sau đó anh đều cố gắng đi đón Châm Ngạn, cho dù không đón được cũng sẽ nhờ bạn bè hoặc hàng xóm đón dùm, theo bản năng không muốn nhìn thấy Denny.

“Tiểu Hồ? Anh còn đứng đó làm gì?” Bàn tay A Tông hươ đi hươ lại trước mặt anh.

“À! Không có gì... Có tin tức mới sao?”

“Không có, chỉ là ở đây có đồ giao cho anh.” A Tông cầm món hàng trên tay đưa cho anh.

Trên đó không có ghi địa chỉ người gửi, chỉ viết tên và địa chỉ gửi cho Tiểu Hồ, dấu bưu kiện là phường An Khu, Tiểu Hồ tò mò mở bưu kiện ra, không ngờ bên trong là một chồng ảnh và tài liệu, nhìn kỹ, tất cả đều là chứng cứ chuyện ngoài giá thú của nghị sĩ Hoàng.

A Tông ở bên cạnh nhìn thấy liền kêu to: “Oa! Có một không hai! Tiểu Hồ, anh phát tài rồi!”

Tiểu Hồ im lặng nhìn nó.

Vì tin tức có một không hai này mà Tiểu Hồ được chủ nhiệm tán dương, còn nói khi nào có lệnh điều động nhân sự sẽ tiến cử anh lên chức thành chủ biên, mà tin tức nghị sĩ Từ mua phiếu bầu cũng bị tin tức nghị sĩ Hoàng có con ngoài giá thú làm dìm xuống.

Tiểu Hồ biết là ai gửi đến, nhưng mà không rõ tại sao y lại làm vậy, là vì nghị sĩ Từ... Hay là...

“Tình hình bên trong đường hầm vẫn chưa được làm rõ, hai đường đều đã cấm xe cộ lưu thông, nếu có tin tức gì mới chúng tôi sẽ thông báo cho quý vị nhanh nhất có thể!”

“Tiểu Hồ OK!”

Trong đường hầm xảy ra tai nạn giao thông, khẩn cấp điều Tiểu Hồ đến, bởi vì tình hình vẫn chưa rõ ràng, cho nên bọn họ phải ở trong này đợi lệnh, từ đáy lòng Tiểu Hồ luôn hi vọng người bên trong không có chuyện gì.

“Anh muốn nghỉ ngơi một chút hay không? Em sẽ gọi cho anh sau?” A Tông hỏi, cậu ta biết sau khi Tiểu Hồ tan ca còn phải chăm sóc đứa nhỏ, cho nên thể lực thường cạn kiệt rất nhanh.

“Ừ, cảm ơn.”

Tiểu Hồ trở lại xe phóng viên, nằm ở ghế sau, radio trên xe vẫn đang mở, phát ra bản nhạc nhẹ nhàng, Tiểu Hồ cũng lười ngồi dậy tắt đi, cho nên cứ để như vậy.

Bản nhạc kết thúc, truyền đến âm thanh của DJ.

‘Chào mọi người, tôi là bạn tốt vào mỗi buổi tối của các bạn đây, DJ Denny, tối nay tôi sẽ làm bạn với mọi người ba giờ, đầu tiên, tôi muốn tặng một bản nhạc cho một người bạn của mình, anh ấy là phóng viên, mỗi ngày có thể nhìn thấy anh ấy chạy tin tức trên ti vi, một mình anh ấy nuôi dưỡng một đứa nhỏ thật đáng yêu, thẳng nhóc rất là biết điều, cho dù anh ấy làm phóng viên đến đón bé tan học trễ cũng không khóc không quậy phá, nghề nghiệp phóng viên thật rất vất vả, tuy có loại phóng viên như chó săn rình mồi, nhưng mà cũng có rất nhiều phóng viên viết nên những câu chuyện thật sự, tôi hi vọng anh ấy có thể lên chức thành chủ biên, sau đó đứng giờ đón đứa nhỏ về nhà, cùng đứa nhỏ chơi đùa, hôm nay Denny nói hơi nhiều, tiếp theo tôi muốn gửi đến bài hát có tên là, I don’t want to miss a thing của AeroSmith, đây là tiết mục Bạn tốt đêm khuya, tôi là DJ Denny.’

Khi nghe câu đầu tiên anh đã nhận ra giọng nói của y ngay.

‘... I don’t want to close my eye, I don’t...’

Đêm đó, anh không có nhắm mắt lại ngủ.

Sáng sớm, sau khi hoàn thành xong tiết mục, Denny vắn eo bẻ cổ rời khỏi đài phát thanh, vẫn chưa có ai đi lại vào không khí này, cho nên y liền phát hiện đối phương ngay lập tức.

“Tôi mới vừa tan tầm, cùng đi ăn sáng không?”

Tiểu Hồ ném nón bảo hiểm cho đối phương, hoàn toàn không cho y thời gian từ chối.

“Thì ra cậu là DJ... Thật đúng là dựa vào cái miệng kiếm ăn.” Tiểu Hồ vừa ăn bánh trứng vừa nói.

“Ha ha, mọi người thường nói đàn ông quá bốn mươi chỉ có thể há miệng kiếm ăn, nhưng hai chúng ta chưa tới bốn mươi nhưng chỉ có thể há miệng!” Denny vừa nói vừa hút sữa đậu nành.

“Đúng rồi, tại sao cậu gửi văn kiện cho tôi?”

“Văn kiện gì? Tôi không biết.” Vừa nói đến đây, Denny nhìn trái nhìn phải chứ không nhìn anh.

“Cậu đừng có đánh trống lảng, muốn tôi đem văn kiện đi giám định dấu vân tay mới chịu sao? Tôi cũng quen nhiều cảnh sát lắm đó.”

Denny đang cúi đầu lại ngẩng lên nói: “Đúng, là tôi gửi đó, anh cũng biết vụ nghị sĩ Từ bị tố cáo mua phiếu bầu đó thôi, chuyện đó cần tin tức lớn hơn lần át nó đi, vừa vắn trên tay tôi có danh thiếp của anh, liền gửi cho anh thôi!”

Đột nhiên Tiểu Hồ cầm lấy tay đối phương, “Cậu thật biết trốn tránh, rõ ràng đã nói hết lời trong lòng trên radio rồi không phải sao?”

Denny xoay gương mặt đỏ bừng sang hướng khác, “Anh... Anh nghe rồi sao?”

“Ừ, nghe được từ đầu đến cuối.”

“Đúng rồi, tôi là vì muốn giúp anh, cho nên nhờ luật sư Đoàn đưa cho tôi xử lý... Nếu không thì hẳn sẽ gửi cho những tạp chí lớn...”

“Luật sư Đoàn? Chuyện này do hẳn phát tán sao... Nói, quan hệ của cậu và nghị sĩ Từ là gì? Chẳng lẽ cậu thật là tiểu bạch kiểm nhà anh ta...”

“Ha ha, đúng vậy... Căn nhà đó là anh ấy mua cho tôi.”

“Được rồi, để tôi nói giúp cậu, cậu là em trai của hẳn, bởi vì hai người đều mang họ Từ.” Trước khi đến đài phát thanh Tiểu Hồ đã tra tư liệu của Denny.

Denny líu lưỡi.

“Cậu và anh ta cũng không giống nhau...” Tiểu Hồ bổ sung thêm.

“Anh hai đẹp trai cao ráo từ nhỏ, những căn nhà kia đều của anh hai, có thể xem là ngôi nhà thứ hai của anh ấy, nhà tôi không phải ở đó, chỉ là hôm đó vừa vắn tới tìm anh ấy...”

“À... Thì ra là như vậy, nhưng mà tại sao nghị sĩ Từ lại mua nhà gần nhà mình...”

“Đó là nơi hẹn hò của anh ấy và luật sư... A a a!” Denny vừa nói ra khỏi miệng liền phát hiện mình vừa nói điều không đúng.

Một lát sau, Tiểu Hồ cũng nói không ra lời, tin tức này còn lớn hơn chuyện nghị sĩ Hoàng Lập có con ngoài giá thú nữa!

“Này, chuyện này không được nói, xin anh đó, nếu anh nói ra, hẳn nhất định sẽ...” Ừ... Nếu như với thủ đoạn của luật sư Đoạn, nói không chừng có thể toàn thân trở ra? Denny thầm nghĩ, không, không được, nếu sau khi hẳn toàn thân trở ra, biết y nói ra chuyện vậy, vậy luật sư có cá tính kia nhất định sẽ trả thù, cho dù anh hai có cầu xin cũng không được...

Tiểu Hồ nhìn bộ dáng cầu xin tha thứ của đối phương, đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười như mèo con tìm được trò vui, “Muốn tôi không nói ra chuyện này... Chỉ cần...”

“Chỉ cần?”

“Cậu phải giúp tôi dạy dỗ đứa nhỏ, chăm sóc Châm Ngạn, chẳng phải cậu rất thích tôi sao?”

Mặt Denny còn đỏ hơn cả lửa, “Ồ ồ, ngu ngốc! Tôi có nói ra đâu!”

“Đợi cậu nói ra thì quá muộn rồi!” Tiểu Hồ nói xong cũng cầm lấy sữa đậu nành mà uống.

“Khoan đã! Đó là sữa đậu nành của tôi!”

“À... Gián tiếp hôn môi?”

Từ ngày đó trở đi, Châm Ngạn có thêm một người chú, buổi chiều nào cũng đến đón bé đúng giờ, có đôi khi là Tiểu Hồ, có đôi khi là Denny, còn có những buổi mỗi tay Châm Ngạn nắm tay một người, trời chiều đêm bóng hình ba người bọn họ kéo ra thật dài...

Do hai người đàn ông là phóng viên và DJ radio nuôi dưỡng, cho nên Châm Ngạn càng lớn càng đẹp trai, mồm miệng càng nhanh nhạy như hai người chú của bé.

“Chú Tiểu Hồ, chú Denny, quy định trong nhà là cấm có hành động thân mật trong phòng khách!”

Thì ra hai người chú đang ngồi xem tivi kia, không biết tại sao lại bắt đầu sờ tới sờ lui.

“Châm... Châm Ngạn? Không phải cháu đang đọc sách sao?” Denny vội vàng đẩy Tiểu Hồ ra, kéo quần áo lại.

“Con ra ngoài lấy nước, hai người như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển thể chất và trí tuệ con! Chú Đoạn nói nếu nghiêm trọng có thể kiện lên tòa đó!” Châm Ngạn vừa rót nước vừa liếc mắt nhìn hai người bọn họ.

“Thật không hiểu đứa nhỏ này giống ai... Rõ ràng trước đây không thích nói chuyện... A, nhất định là giống em, nó nghe hết tiết mục mà em nói trên đài phát thanh...” Tiểu Hồ chỉ vào Denny nói.

“Rõ ràng là giống anh! Mỗi ngày Châm Ngạn đều xem tin tức anh phát!”

Nhìn hai người đàn ông ngây thơ đổ lỗi cho nhau, Châm Ngạn vừa vào phòng liền quay trở lại.

“Con giống cả hai người!”

Những lời này làm hai người đàn ông dựa vào cá miệng kiếm ăn không nói được một lời.

5. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 5: Lớp Bồi Dưỡng Chính Trị Gia

CHƯƠNG 5: LỚP BỒI DƯỠNG CHÍNH TRỊ GIA

Edit: Moon Canmilia

Beta: Hanayuki

‘...Theo thống kê của bộ phận quản lý giao thông đường bộ trong năm ngoái, tổng cộng có bốn mươi bảy vụ, trong đó nhà nước chỉ bồi thường bảy vụ! Hơn nữa khoản tiền bồi thường cũng không cao! Thân là thủ đô của quốc gia phát triển, thế nhưng đường lại gồ ghề, không những ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố mà còn gây nguy hại đến sự an toàn của người dân...’

Nghị sĩ Từ trong bản tin trên TV mặc comple cao cấp màu xanh dương phối cùng cà vạt màu rượu đỏ với các họa tiết màu tím, tóc được chải đầu vào đấy, âm điệu trầm bổng du dương, quốc ngữ tiêu chuẩn, nói chuyện vô cùng có thứ tự, khiến người ta có cảm giác vừa chuyên nghiệp vừa chính thức, xem ra bề ngoài của anh sẽ lấy được không ít phiếu bầu từ các dì các mẹ.

“Tiểu Ngạn Ngạn, có muốn ăn táo không? Bên này chú còn có dâu tây nữa!”

Người từ phòng bếp bưng hoa quả ra và người trên TV là cùng một người, nhưng anh đang mặc một bộ T – shirt ở nhà, bên ngoài còn mặc tạp dề có hình gấu con, tóc cũng không chải, trên sống mũi còn đeo gọng kính cực kỳ to mà chỉ thấy ở thập niên 80, cái gọng kính này xem ra muốn to bao nhiêu là có thể to bấy nhiêu.

Tiểu Hồ ngồi ở phòng khách nhìn anh, lại nhìn nghị sĩ Từ trên TV, không khỏi lắc đầu.

“Tôi nói... nghị sĩ Từ, bộ đang ở nhà này của anh nếu bị người khác nhìn thấy, tôi không biết sẽ mất bao nhiêu phiếu bầu đâu...”

Nghị sĩ Từ đặt hoa quả lên bàn, dùng đĩa xiên quả dâu đưa cho Châm Ngạn đang ngồi trên đùi Denny.

“Ai, ở nhà chính là để thả lỏng thật thoải mái, dù sao cậu cũng đâu phải người ngoài!” Khi nói nghị sĩ Từ nhìn lướt qua Denny một cái, sau đó lập tức nói: “Nào nào nào, ăn trái cây ăn trái cây.” Anh cũng ngồi xuống xiên trái cây ăn một miếng to.

“Chú Tiểu Hồ...” Châm Ngạn được dạy dỗ rất tốt, cho dù đồ người khác đưa vẫn sẽ hỏi trước rồi mới cầm lấy.

“Ăn đi” Tiểu Hồ mỉm cười nói.

“Đúng rồi, trước giờ tôi đã thấy kỳ lạ, nếu như Châm Ngạn là con của chị cậu, không phải nên gọi cậu là cậu sao?” nghị sĩ Từ hỏi.

Nhìn cái miệng nhét đầy táo của Tiểu Hồ, Denny thay mặt anh đáp: “Đó là chị Tiểu Hồ bảo Châm Ngạn gọi anh ấy như vậy, hình như là vì không muốn để cho người khác biết có ấy sớm như vậy đã có con, phải không?”

“Đúng vậy, trước đây khi chị tôi dẫn bé ra ngoài chị ấy nói là con người thân, còn ép bé gọi tôi là chú gọi chị ấy là dì! Về sau cũng quen gọi như vậy.”

“Ha ha, đúng là người chị thú vị mà!”

“Chẳng thú vị chút nào... chị ấy từ nhỏ đã chèn ép tôi! Dáng vẻ này của hai người, anh trai còn gọt táo cho em trai ăn, chuyện như vậy cho đến bây giờ tôi chưa từng được thấy.”

Denny nghe vậy lè lưỡi, “Khi còn bé em cực kỳ nghịch ngợm, đều là anh hai giúp em chùi mông*! Anh ấy á, là đứa trẻ ngoan trong mắt cha mẹ, là học sinh giỏi trong mắt thầy cô.”

*: Ý nói làm những việc người khác làm không xong còn bỏ lại đó.

“Cũng không hẳn, tôi chỉ có một người em trai là Nghệ Tiều, dĩ nhiên sẽ đối với em ấy tốt hơn một chút chứ, hơn nữa em ấy ngày nào cũng thức đêm, tôi thật sự rất lo cho sức khỏe của em ấy.” Nghị sĩ Từ lộ ra ánh mắt quan tâm.

“Hô, anh hai, đã nói với anh em không còn yếu ớt như vậy nữa, anh mới phải bồi bổ tốt một chút đấy, mỗi ngày đều phải chạy nhanh như vậy, không cẩn thận nói sai còn bị luật sư Đoàn mắng...”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, tiếng bước chân theo quy luật của luật sư Đoàn từ trên tầng vọng xuống, Denny làm mặt quỷ với mấy người còn lại.

“Nghệ Hàng, tôi muốn bàn với anh về bài phát biểu vào ngày mai ở buổi lễ.” Giọng nói của luật sư Đoàn không có bất kỳ độ trầm bổng nào, bộ âu phục trên người cùng với bộ trên TV là cùng một bộ.

“A, chúng ta cũng nên đi rồi, Châm Ngạn cũng không thể ngủ quá muộn.” Không biết tại sao Tiểu Hồ cứ thấy luật sư Đoàn là có cảm giác muốn lần tránh.

“Hử? Phải đi à, tiểu Ngạn Ngạn, bái bai.” Nghị sĩ Từ vẫy tay với bé trai dễ thương một cái.

“Tiểu Hồ, không phải xe máy anh đem đi sửa nên anh đi tàu điện ngầm đến đây sao? Được rồi, để em đưa hai người về, anh hai cho em mượn xe!” Denny nói xong liền cầm chìa khóa ra khỏi nhà.

“Thằng bé thật là đáng yêu, đúng không?” Nghị sĩ Từ nhìn ba người vừa đi nói.

Người đàn ông phía sau không trả lời, chỉ lẳng lặng đi về phía anh.

“Ồ... A...” Một người đàn ông ở trên thân người đàn ông khác không ngừng rên rỉ, phát ra những thanh âm khiến cho người ta nghe cũng đỏ mặt tim đập.

“Đây là ngồi cười... biết không?” Người đàn ông phía dưới thấp giọng nói.

Nghị sĩ Từ gật đầu một cái, nhưng cơ thể cũng không dám lộn xộn, chỉ mới vừa ngồi xuống thì vô cùng đau đớn, bây giờ chỉ có cách ngồi yên ở đó.

“Tự mình di chuyển.” Luật sư Đoàn ngay cả khi ở trên giường cũng vậy, giọng nói giống như lúc bàn công việc.

Nghị sĩ Từ nghe vậy cau mày, nhưng vẫn cắn chặt răng. ở trên thân người đàn ông bắt đầu dùng đưa thắt lưng, anh không dám nghĩ tới bộ dáng bây giờ của mình nữa.

“Rất tốt... cho tới bây giờ cậu vẫn là đứa trẻ ngoan... học sinh giỏi...”

Kích tình qua đi, nghị sĩ Từ vô lực nằm trên giường, người bên cạnh ở lại không bao lâu thì đứng dậy rời đi.

Từ khi nào bắt đầu biến thành loại quan hệ này?

Lần đầu gặp hần là khi anh học lớp sáu tiểu học, bởi vì anh và em trai học không tốt môn số học, mặc dù chỉ mới lớp sáu, mẹ bọn họ vì lo lắng nên mời một gia sư đến giúp họ, khi đó hần là sinh viên năm nhất khoa y, bởi vì em trai ham chơi, chưa từng tham gia buổi học của hần, cho nên trong phòng luôn chỉ có hai người bọn họ.

Từ nhỏ hần đã có gương mặt vô cùng nghiêm túc, khiến cho người ta khó có thể gần gũi, thậm chí làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Sau khi hần đến đây dạy hơn một tháng, anh mới dần phát hiện hần cũng không quá lạnh lùng, sau khi học xong còn có thể cùng hần nói chuyện phiếm hoặc chơi cờ.

Sau khi tốt nghiệp tiểu học vì vấn đề học ở trường nổi tiếng, bọn họ dọn nhà đến thành phố khác, anh bắt tin hần.

Lần nữa gặp lại hần là trong cuộc tranh cử tổng bộ của mình, lần đó không có một ai nghĩ anh sẽ trúng cử, hần lại đi vào tổng bộ anh tranh cử nói, “Tôi nhất định sẽ làm cho cậu được chọn.”

Cùng năm đó, anh lên làm nghị sĩ trẻ nhất viện lập pháp.

Hần vốn là sinh viên y khoa, về sau không biết tại sao hần lại chuyển sang học luật, anh chỉ biết sau đó hần trở thành cố vấn, cũng là trợ thủ đắc lực của mình, hần làm cho anh có sức hút đối với quần chúng, hần dạy anh kỹ xảo nói chuyện, hần để anh giữ nguyên chức nghị sĩ, cũng sau buổi tối trúng cử đó đã lên giường của anh.

“Chẳng qua chỉ là tiết dục thôi.”

Hần nói như vậy, đó là lý do của hần.

Bữa tiệc rượu ngày hôm sau, nghị sĩ Từ tự đi trước, bởi vì luật sư Đoàn bận chuyện khác, anh dựa theo bản thảo hoàn mỹ mà diễn thuyết, đạt được ấn tượng tốt của mọi người ở sảnh, làm theo chỉ thị của hấn cố hết sức kết giao với những doanh nhân và những người được gọi là thượng lưu.

Những người phụ nữ chưa lập gia đình đối với nghị sĩ độc thân đẹp trai này đều vô cùng hiếu kỳ, thường tự động đến lấy lòng, do nghị sĩ Từ là một tay luật sư Đoàn chăm sóc dạy bảo nên cũng đều ứng đối thích hợp.

“Nghị sĩ Từ... người ta có chút chóng mặt, anh giúp em gọi tài xế đến cửa lớn đi.” Một phụ nữ mặc váy dạ hội màu hồng hở ngực dán vào anh nói.

Lúc nghị sĩ Từ còn đang suy nghĩ tên của cô ả, đối phương lại dùng hai đỉnh nhọn trước ngực đẩy dồn anh, khiến anh có chút khó xử vội kéo dài khoảng cách.

“Tôi giúp cô gọi tài xế trước!” Nghị sĩ Từ nghĩ phải nhanh chóng rời đi, chân trước vừa mới bước ra, ngay lập tức lại bị cô ta dính lấy.

“Người ta đi không nổi, anh dìu người ta đến cổng lớn nha...”

Nghị sĩ Từ không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là đỡ vị nữ sĩ này đến cổng lớn chờ xe, sau khi tài xế lái xe đến, vốn tưởng có thể thở phào một cái, đầu thỉnh linh bị vị nữ sĩ “say rượu” này kéo xuống cương hôn một phen.

“Tiểu thư, tiểu thư đừng như vậy!” vẫn không nghĩ ra ả tên gì, nghị sĩ Từ liều mạng giấy giũa.

“Good night, nghị sĩ Từ!” Đạt được mục đích, ả nói chúc ngủ ngon với nghị sĩ Từ sau đó vui vẻ lên xe rời đi.

Lưu lại trên khuôn mặt nghị sĩ Từ đều là dấu son môi.

Được tài xế đưa về nhà riêng, nghị sĩ Từ cảm thấy hơi mệt mỏi, tay trái nới lỏng cà vạt, tay phải tìm chìa khóa để mở cửa.

“Không phải tôi nói phải tránh xa phụ nữ một chút sao?”

Giọng nói lạnh lùng bên cạnh dọa anh sợ đến rơi cả chìa khóa xuống đất, phát hiện đối phương là luật sư Đoàn mới thở phào một cái ngồi xổm xuống nhặt chìa khóa.

“Thật xin lỗi... tôi quên, lần sau tôi sẽ ghi nhớ.” Nghị sĩ Từ giống như đứa trẻ bị thầy giáo chỉ ra lỗi sai nói xin lỗi với đối phương.

Luật sư Đoàn bắt lấy tay anh, làm cho nghị sĩ Từ có chút sợ, “Tôi... tôi mệt...”

Đôi mắt chim ưng kia của hấn vẫn dõi theo anh, sau đó nhanh chóng giống như chim ưng đoạt lấy con mồi, sau khi cướp một nụ hôn trên môi anh thì bỏ đi.

Nghị sĩ Từ nhìn bóng lưng hấn mà sợ hãi, hấn chưa bao giờ làm hành động thân mật này ở bên ngoài, ngay cả khi ở trong phòng dù có quá kích thích cũng phải kéo rèm cửa xuống trước, bây giờ thật kỳ lạ.

“Tiểu Hồ, Tiểu Hồ, mau đến xem, tuần san kỳ này là tin độc nhất vô nhị nha!” A Tông cầm hai tờ tuần báo đi về phía Tiểu Hồ đang ăn điểm tâm.

“Độc nhất sao? Còn không phải một doanh nhân cùng với nữ minh tinh ở chung một chỗ sao, lần này là diễn viên nào?” Tiểu Hồ cắn nắm cơm thần nhiên nói.

“Ai, cái tin tức kia đã lỗi thời từ lâu rồi, lần này là tin tức về nghị sĩ Từ đẹp trai kia!”

“Từ... nghị sĩ Từ?” Nghe được là anh hai của Denny anh liền cầm tuần san xem, sau đó sắc mặt trở nên xanh mét.

“Không ngờ nghị sĩ Từ lại là... Ồ? Tiểu Hồ cậu muốn đi đâu?”

Tiểu Hồ cầm lấy tờ báo có hình bìa là hai người đàn ông hôn nhau chạy nhanh ra cầu thang vội vàng gọi điện thoại cho Denny.

“Alo? Em đã đọc chưa?”

“Đọc rồi... sáng nay khi đến 7-11 mua cà phê...”

“Luật sư Đoàn với anh của em cẩn thận như vậy sao lại bị chụp hình thế kia!?” Tiểu Hồ thật sự rất bối phục đám chó săn đó.

“Em cũng không biết... em đang định chạy qua nhà anh em... Tí nữa hãy nói.”

“Ừ... cẩn thận một chút, nếu không ngay cả em cũng bị phóng viên quần lấy.” Denny là em trai của nghị sĩ Từ, chuyện này không mấy ai biết được.

“Em sớm đã bị anh quần lấy không phải sao?”

“Này, còn có tâm tình nói giỡn à?”

Báo nhự tuần san trải đầy trên bàn làm việc, hai người đều không ngượng liếc mắt nhìn thêm nữa, luật sư Đoàn đứng ở cửa sổ nhìn ngựa xe như nước phía dưới, nghị sĩ Từ không kiên nhẫn mà tắt máy điện thoại di động, gác máy điện thoại trong phòng làm việc.

“Tôi!”

Hai người mở miệng cùng lúc, rồi lại cùng lúc im lặng.

Sau đó vẫn là luật sư Đoàn phá vỡ tình thế căng thẳng.

“Tôi đã chuẩn bị xong, ngày mai cậu cứ theo như vậy mà nói ở cuộc họp báo.” Luật sư Đoàn lấy một túi giấy dai đặt ở trước bàn anh rồi mở cửa đi mất, khiến cho nghị sĩ Từ vốn muốn mở miệng nói gì đó, ngay đến một chút cơ hội cũng không có.

Nhưng bất kể là chuyện gì người kia cũng có thể giải quyết dễ dàng, khiến cho nghị sĩ Từ có thể buông lỏng gánh nặng trong lòng.

Anh mở túi giấy dai ra, bắt đầu chuẩn bị cho cuộc họp báo ngày mai.

Các phóng viên đã chen chúc chật kín cả phòng họp báo, có vẻ như mọi người đặc biệt có hứng thú với tin này.

Tiểu Hồ ngồi ở chỗ dành cho phóng viên có chút bất an, hôm qua vẫn không liên lạc được với nghị sĩ Từ và Denny, không biết hôm nay trong buổi họp báo anh ta sẽ giải thích thế nào...

Đợi sau khi nghị sĩ Từ xuất hiện, ánh đèn sân khấu chớp tắt không ngừng, kỳ lạ là luật sư Đoàn không xuất hiện.

Có thể là để tránh nghi ngờ, Tiểu Hồ nghĩ thầm.

Sau khi nghị sĩ Từ ngồi xuống, khoảng ba phút sau mới mở miệng: “Tôi...”

Chỉ nói một chữ rồi lại dừng lại, một bộ dáng muốn nói lại thôi, hoàn toàn không giống với vẻ cứng rắn bình thường khi ở trước mặt giới truyền thông của anh.

Sau đó anh nắm chặt hai tay thành nắm đấm, dường như đã giữ vững lòng tin của mình.

“Tôi là người đồng tính...”

Thật vất vả thoát được đám phóng viên phiền phức, anh lái xe đến nhà luật sư Đoàn, vừa mở cửa lập tức bị mắng.

“Cậu đang làm cái chuyện ngu xuẩn gì vậy? Tại sao không nói theo những gì tôi viết?” Luật sư Đoàn nắm vai anh hét lên, đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện lớn tiếng với anh như vậy.

“Tôi... tôi làm sao có thể nói ra miệng... Cái gì là chính anh đến quần lấy tôi... Còn có bạn gái qua lại nhiều năm từ đâu chui ra?” Nghị sĩ Từ cũng là lần đầu tiên không làm theo lời hắn.

“Hết rồi, cuộc đời chính trị của cậu hết rồi!” Luật sư Đoàn xoay người lạnh lùng nói.

“Hết rồi thì thế nào, cũng không phải là tôi tự nguyện theo chính trị...” Nghị sĩ Từ vô tội nói.

Nghe được câu này luật sư Đoàn kinh ngạc quay đầu lại.

“Cậu không phải muốn làm Tổng Thống sao?” Luật sư Đoàn khiếp sợ hỏi.

“Tôi? Làm Tổng Thống?” Nghị sĩ Từ mờ mịt.

“Từ từ, cậu không tự nguyện làm nghị sĩ sao?”

“Đó là mẹ tôi kêu tôi làm...”

Đều do mẹ! Cứ mạnh miệng nói với A Châu nhà bên cạnh nói cái gì mà con trai lớn của bà nhất định sẽ được làm thượng nghị sĩ, từ nhỏ anh đã không dám làm trái lời mẹ mình, sợ không vâng lời sẽ làm huyết áp bà tăng cao, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi đến cuộc bầu cử.

Luật sư Đoàn nghe xong chán nản ngồi dưới đất, “Tôi đúng là đồ ngốc...”

“Anh nói chuyện làm Tổng Thống là thế nào?” Nghị sĩ Từ cũng ngồi xổm xuống.

Luật sư Đoàn khẽ cười nói: “Cậu còn nhớ rõ bài văn lúc nhỏ cậu làm không? Ước mơ của em.”

“Chuyện này tôi đã sớm quên rồi!”

“Tôi nhớ rất rõ, lớp sáu hai, số ba, Từ Nghệ Hàng, nguyện vọng của em, sau này khi lớn lên em muốn làm Tổng Thống...”

“Chờ... chờ một chút, chẳng lẽ anh muốn nói với tôi... anh vì giúp người bạn nhỏ này làm Tổng Thống, đổi sang học luật...”

“Đúng là như vậy, nếu muốn làm trợ thủ đắc lực của cậu, tôi nghĩ luật sẽ có ích hơn so với y khoa.”

“Ngu ngốc, đại ngu ngốc!” lần đầu tiên nghị sĩ Từ dám mắng hấn, tại sao có người ngốc như vậy... Vì một bài văn của đứa trẻ chết tiệt mà đổi sang học luật...

“Tôi... thật sự rất ngốc, không biết nên làm thế nào để thể hiện tình cảm của mình, chỉ có thể giúp cậu ấy hoàn thành mơ ước, cũng chỉ có thể làm như vậy...”

“Anh... ngu ngốc!” Nghị sĩ Từ nhào tới trước ôm hấn, “Tôi còn tưởng anh thật sự dùng tôi như công cụ tiết dục...”

“... Thật xin lỗi, tôi là tên đàn ông chỉ biết nghĩ mưu kế và có bụng dạ độc ác...”

“... Tôi là người đàn ông chỉ biết nghe lời...”

Hai người vốn tưởng rằng cuộc sống chính trị gia của nghị sĩ Từ sẽ vì vậy mà kết thúc, hết sức phấn khởi chuẩn bị một khoản tiền, tính toán chuẩn bị một máy cà phê, làm buôn bán nhỏ, không ngờ sau đó có các tổ chức lớn lần lượt lên tiếng ủng hộ nghị sĩ Từ, bất kể là tổ chức đồng tính hay là các tổ chức nhân quyền, ngược lại khiến cho tinh thần người khác dâng cao, còn có người nói lần sau anh ra tuyển thị trưởng nhất định sẽ trúng cử.

“Làm sao đây... Dường như không có cách nào già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang?” Nghị sĩ Từ nhìn tờ báo nói.

“Cứ như thế này cũng tốt, đầu tiên là thị trưởng, đến thị trưởng thành phố, sau đó theo kế hoạch định ra từ trước mà có thể lên làm Tổng Thống.” Dường như trong đầu luật sư Đoàn hiện lên một kế hoạch tương đối khổng lồ.

Nghị sĩ Từ nhìn người đàn ông bên cạnh đột nhiên có dự cảm xấu, nếu như là hấn, mình thật sự có thể sẽ lên làm Tổng Thống...

“Oa, Châm Ngạn, bài văn ‘ước mơ của em’ này viết rất tốt nhé, viết thực sự tốt.”

Denny ngồi ở phòng khách cầm bài văn học sinh lớp bốn của Châm Ngạn đọc đi đọc lại, giống như đang nhìn tác phẩm của một bậc thầy nổi tiếng.

“Hừm, cũng không xem là ai dạy ở ngoài.” Tiểu Hồ ở một bên ngâm trà Lão Nhân kiêu ngạo nói.

“Tốt nhất anh đừng dạy nữa, hôm qua tin tức của anh đọc sai ba chữ, em cũng đã chọn ra, học sinh đồng đực chữ ‘đồng’ đọc sai, lo sợ bất an chữ ‘lo sợ’ đọc sai, sao sáng lấp lánh chữ ‘sáng’ đọc sai.”

“Ở hiện trường SNG cũng không thể tránh khỏi việc sẽ đọc sai, lần sau anh sẽ chú ý, hôm qua em còn không phải ăn đình ốc ăn vài lần rồi sao... đúng rồi, ước mơ của Châm Ngạn là muốn làm gì?”

“À, cháu nó muốn làm luật sư! Anh xem một chút.” Denny đưa bài văn cho Tiểu Hồ.

Nghe được hai chữ “luật sư” này, Tiểu Hồ lập tức liên tưởng đến người nào đó, mặc dù Châm Ngạn viết văn thật sự rất rất tốt, nhưng tại sao lại muốn làm luật sư? Những đứa trẻ ở tuổi này cũng không hoàn toàn biết luật sư thì làm gì phải không?

“Hmm... Châm Ngạn, tại sao cháu muốn làm luật sư?” Tiểu Hồ hỏi Châm Ngạn vẫn đang xem tin tức không nói câu nào.

“Bởi vì cháu muốn giống luật sư Đoàn.”

Quả nhiên là hần... Quá đáng sợ, thậm chí ngay cả Châm Ngạn cũng bị ảnh hưởng.

“Luật sư Đoàn nói, làm luật sư là nghề mà ngày ngày có thể mắng chửi người khác lại vẫn có thể kiếm tiền.”

Hai người ở đó choáng váng, quả nhiên giáo dục trẻ em không thể chờ.

“Châm... Châm Ngạn, cái này cùng cái cháu viết khác nhau hoàn toàn, trên đây không phải cháu viết phải giúp những người nghèo khó thưa kiện sao?” Denny chỉ vào bài văn nói.

“À! Đó là vì cháu còn có một ước mơ khác là làm nghị sĩ! Luật sư Đoàn nói làm nghị sĩ là nghĩ và làm không nhất định phải giống nhau!”

Hai người lập tức quyết định không được để luật sư Đoàn đụng vào một cọng tóc gáy của Châm Ngạn...

6. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 6: Lớp Đào Tạo Luật Sư Nhí

CHƯƠNG 6: LỚP ĐÀO TẠO LUẬT SƯ NHÍ

Editor: Hanayuki

“Cho nên hôm nay có Đoàn tiên sinh sẽ đến đón Châm Ngạn phải không? Ừm, được, vâng, tôi biết rồi, tạm biệt.” Sau khi cô giáo nhà trẻ gác máy, nhìn Châm Ngạn bên cạnh đang ngồi ở bàn vẽ tranh một mình, hôm nay cậu bé lại về cuối cùng trong nhà trẻ rồi.

Cô giáo đến bên bé ngồi xuống hỏi: “Châm Ngạn, đợi lát sẽ có chú Đoàn tới đón con nhé.”

Châm Ngạn gật gật đầu, bàn tay nhỏ bé tiếp tục cầm bút vẽ, chính giữa là một con hổ nhỏ, đó là loài vật Châm Ngạn thích nhất.

“Lại vẽ tiểu hổ sao? Châm Ngạn thật sự rất thích hổ nhỉ!”

“Dạ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười.

“Bức tranh này là vẽ tặng chú Tiểu Hồ phải không?” Cô giáo biết Châm Ngạn bây giờ chỉ có một người thân, cậu bé đều gọi anh ấy là chú Tiểu Hồ, là một phóng viên bận rộn, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy anh ấy trên TV.

Bé lắc đầu phủ nhận, “Đây là để tặng chú Denny!”

“Chú Denny?” Lần đầu tiên cô giáo nghe thấy cái tên này.

“Chú Denny cũng rất thích hổ đó!”

Lúc cô giáo còn muốn hỏi tiếp, một cô giáo khác bên ngoài liền gọi to: “Có người tới đón Châm Ngạn rồi!” Những lời này cũng đồng nghĩa có thể tan tành rồi.

“Ngài chính là Đoàn tiên sinh ư? Châm Ngạn đành phiền ngài.” Cô giáo giao Châm Ngạn cho luật sư Đoàn.

“Chú Đoàn...” Châm Ngạn theo phản xạ muốn gọi tên của người đàn ông có đôi mắt chim ưng này.

Đây không phải lần đầu tiên luật sư Đoàn gặp cậu nhóc này, nhưng là lần đầu tiên hắn một mình ở cùng nhóc con, người giám hộ của cậu bé vì phải đưa tin về tai nạn máy bay nên đi trước, tình nhân của người giám hộ, cũng chính là em trai của tình nhân hắn, hôm nay cũng phải làm ca chiều thay người khác, cho nên gọi điện thoại nhờ anh trai của cậu ta, chính là tình nhân của hắn tới đón đứa nhỏ.

Từ lập ủy vốn muốn tự mình tới đón, nhưng vì có hội nghị quan trọng, đành phải dặn luật sư Đoàn đón cậu bé về nhà anh, cũng dẫn nó đi ăn tối luôn, đợi người giám hộ tới đón cậu.

Hắn đưa Châm Ngạn lên chiếc xe hơi hiệu Audi của hắn, trên xe đương nhiên không có ghế ngồi an toàn cho trẻ em, luật sư cũng chỉ đành bế cậu lên ghế lái phụ, cài dây an toàn cẩn thận.

Hắn trở lại ghế lái, quay đầu nhìn sinh vật nhỏ này, bé cũng đang mở to đôi mắt lanh lợi nhìn lại hắn, hai bên đường như đều đang đánh giá đối phương.

Mỗi lần hắn đến nhà tình nhân của mình, tình nhân của hắn đều sẽ ôm nhóc con này cọt cọt lui, liễu mạng nói thật đáng yêu, trong nhà cũng vì vậy có thêm một ít đường quả bánh quy, tất cả đều dành cho đứa trẻ này.

Hắn thật sự không hiểu nhóc con bảy tuổi này có chỗ nào đáng yêu —— có lẽ phải nói là, ngoài người đàn ông Từ Nghệ Hàng ra, hắn không nói từ “đáng yêu” này với người nào cả.

Vốn dĩ cũng có thể bảo trợ lí tới đón đứa nhỏ này, chỉ là anh ấy nói: “Châm Ngạn đáng yêu như vậy, nhất định sẽ bị bọn bắt cóc bế đi mất! Không được! Nhờ anh đi đón nhóc được không? »

Luật sư Đoàn nắm hờ tay lái thở dài một hơi rồi mở miệng, “Buổi tối cháu muốn ăn gì?”

Châm Ngạn nghe thế, qua một phút đồng hồ, mới có động tác, bé lắc đầu.

“Lắc đầu là không biết hay là không muốn ăn?” Luật sư mặc kệ nói chuyện với đại nhân tí hon cũng chẳng khác nào nói với chó với mèo, âm điệu không một chút cảm xúc.

Châm Ngạn nhướn mày, “Không... không biết.”

Bé vẫn là một đứa nhỏ không có chủ kiến, có thể do cha mẹ ra đi quá sớm, khiến bé có cảm giác bị vứt bỏ, vì không muốn bị vứt bỏ nữa, bé vẫn luôn làm một đứa trẻ ngoan, mặc dù Tiểu Hồ rất cưng chiều bé, nhưng bé không đặc biệt yêu cầu điều gì, chỉ cần người lớn nói thế nào bé sẽ nghe theo thế ấy.

Luật sư không thích người không có chủ kiến, tuy rằng lần đầu tiên hắn gặp Từ Nghệ Hàng, anh cũng là người không có chủ kiến, chỉ biết nghe lời làm việc, nhưng đây không giống vậy, đối với hắn, hắn có kiên nhẫn có thể dạy anh nói ra ý kiến của mình, biểu đạt ý nghĩ của mình, không giống với người khác.

“Muốn ăn gì thì tự nói đi! Không được nói không biết, thế nào cũng được, rau xanh!” Luật sư Đoàn lớn tiếng nói như lúc thẩm vấn trên công đường.

Sinh vật nhỏ bên cạnh nhìn hắn, nước mắt đọng ở hốc mắt, chỉ cần nhẹ nhàng đụng vào sẽ nhỏ xuống ngay.

Ai, muốn khóc sao? Luật sư Đoàn nghĩ thầm.

“Mạch mạch... làm... phiền...”

Tiếng nói có chút nức nở làm cho luật sư Đoàn nghe không được rõ lắm.

“Nói lại lần nữa xem.”

“Ừm —— cháu muốn ăn McDonald’s!” Châm Ngạn lớn tiếng nói ra ý kiến của mình.

“Được, vậy đi ăn McDonald’s.”

Audi màu đen chạy thẳng tới cửa hiệu có chiếc biển hiệu chữ M màu vàng thật lớn.

Người đàn ông mặc comple cao cấp dắt cậu bé đi vào McDonald’s dường như thu hút không ít ánh nhìn, nhưng đương sự hoàn toàn không thèm để ý, chọn món ăn xong, tới một chỗ vắng vẻ dùng bữa.

Có lẽ câu chủ kiến kia bắt đầu có tác dụng, trong lúc dùng cơm Châm Ngạn còn nói chuyện với luật sư Đoàn nữa.

“Chú Tiểu Hồ đi đâu ạ?”

“Chú ấy đi đăng tin về tai nạn máy bay.” Luật sư Đoạn nói chuyện với người bạn nhỏ không lảng tránh chút nào, cũng không dùng từ ngữ dành cho trẻ nhỏ, hắn nói chuyện giống như với người lớn vậy.

“Tai nạn máy bay là cái gì?”

“Máy bay từ trên trời rơi xuống, muốn sốt cà chua không?”

“Muốn!” Châm Ngạn cầm sốt cà chua vẽ một vòng tròn trên khay ăn, “Vậy chú Denny thì sao?”

“Chú ấy thay ca cho người khác.”

“Thay ca là cái gì?”

“Thay thế người khác làm công việc của họ.”

Châm Ngạn gật gật đầu, tuy rằng không biết bản thân có hiểu hay không.

“Công việc của chú là gì?”

“Chú đang làm luật sư.”

“Luật sư là cái gì?”

“Luật sư là nghề nghiệp mỗi ngày mắng chửi người lại có thể kiếm tiền.” Hắn nói sự thật.

Châm Ngạn lại gật đầu, “Vậy làm luật sư có thích không?”

“Lúc mắng chửi người chơi rất vui.” Đây cũng là sự thật.

“Thế thì cháu cũng muốn làm luật sư!”

“Vì sao?” Đến lượt luật sư hỏi.

“Bởi vì cháu muốn giống chú Đoạn.”

Châm Ngạn biến hắn trở thành thần tượng của mình.

“Cháu thích chú?” Luật sư nghi vấn nói.

“Ừm! Cháu thích chú Đoạn!”

“Nhưng chú không thích cháu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lại lộ vẻ sầu bi, “Vậy luật sư Đoạn thích ai?”

“Chú thích chú... chú Từ.”

“À.”

Cái đầu nhỏ nghiêng đi suy nghĩ một chút, “Thế thì cháu muốn làm Lập ủy!”

Luật sư cười khẽ, “Được, chờ cháu lên làm Lập ủy nói không chừng chú sẽ thích cháu.”

Nếu luật sư Đoạn biết được năng lực ẩn chứa trong cậu bé này chắc sẽ không nói như vậy đâu...

“Vẫn chưa ngủ sao?” Từ lập ủy nhẹ nhàng đẩy cửa phòng sách ra, thấy hắn vẫn chong đèn xử lý việc công.

Sau khi hai người quan hệ công khai, thường hay ở lại nhà người kia, tối nay luật sư Đoạn không về nhà, chỉ là xong xuôi “việc” trên giường rồi, lại đứng dậy đến phòng sách xử lý việc trên bàn.

“Cậu thật là... Sao không ngủ sớm đi? Hành trình ngày mai bắt đầu từ bảy giờ đó.”

“Tôi có ngủ, chỉ là phát hiện anh không ở bên cạnh...” Cho nên lại trở dậy mà thôi.

Từ lập ủy đi đến bên bàn, trên bàn đều là tài liệu anh xem không hiểu chút nào, cà phê bên cạnh đã nguội lạnh từ lâu, hắn vẫn chưa uống ngụm nào.

“Hôm nay làm phiền anh đi đón Châm Ngạn thật ngại quá...” Từ lập ủy thay thế “chồng của em trai” tạ lỗi với hân.

“Không hề...” Chuyện cậu nói, tôi không làm không được.

“Châm Ngạn rất đáng yêu đúng không?” Chỉ cần vừa gặp đứa trẻ này liền xúc động muốn ôm nó ngay.

“... Cậu cũng rất đáng yêu.” Luật sư mặt không chút thay đổi nói ra câu làm Từ lập ủy cảm thấy ngượng ngùng.

Từ lập ủy như muốn che giấu vẻ thẹn thùng của mình, cuống quýt giúp luật sư Đoạn thu văn kiện, “Mau ngủ đi, không còn sớm nữa, gần đây hình như anh ngủ không ngon?”

“Trong đầu nghĩ quá nhiều chuyện không thông.” Kỳ thật gần đây luật sư luôn luôn bị một cảm giác tinh thần thì muốn ngủ, nhưng nằm lên giường về sinh lý lại không ngủ được, luôn luôn rơi vào trạng thái mệt mỏi.

Từ lập ủy ném văn kiện lên bàn, cười nói với hân: “Đừng làm việc nữa, ngủ cùng tôi đi, nghe nói sóng não có thể truyền cho nhau, tôi ngủ say nhất định anh cũng có thể yên tâm ngủ ngon.”

“Được...”

Luật sư đứng dậy, nhìn bóng lưng người đàn ông mặc áo choàng dài, từ khi nào cậu ấy có chủ kiến của riêng mình rồi nhỉ?

7. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 7: Dưới Lớp Áo Choàng

CHƯƠNG 7: DƯỚI LỚP ÁO CHOÀNG

Editor: Hanayuki

Tôi là thư ký nhỏ của một tòa án địa phương, bình thường chính là giúp đỡ Thẩm phán và kiểm sát viên làm chút chuyện vặt, trên có Thẩm phán, kiểm sát viên chịu trách nhiệm thành bại, việc nhỏ thì giao cho bộ phận ghi chép, nhân viên pháp đình, cảnh sát toà án, nói như vậy, chức thư kí này hình như khá thoải mái? Không, sai rồi, trên thực tế tôi là người cực kỳ bận rộn...

Nói ra được bận rộn ở chỗ nào chắc cũng phải mất vài chục trang giấy, trước hết dẹp sang một bên đã, trọng điểm của hôm nay là một chuyện tôi đã biết được trên tòa, hình như tên là, có thể gọi là “Bí mật dưới lớp áo choàng”.

Nói đến chiếc áo choàng này, đương nhiên không ph muốn nói đến bên dưới áo choàng của vị Thẩm phán nào đó hôm nay mặc comple hàng hiệu ra sao, mà là một lần nói đến những thứ không thể nhìn thấy “từ bên ngoài”.

Trước tiên nói qua về luật sư, áo choàng của luật sư viền trắng —— đại diện cho tư pháp có thể thực hiện công bằng chính nghĩa, thể hiện sự liêm khiết. Nhưng vị luật sư truyền kỳ họ Đoạn này, những việc làm của hân đều không tương xứng với chiếc áo choàng luật sư công bằng chính nghĩa, danh hiệu “truyền kỳ” này của hân bắt nguồn từ vụ án tội phạm kinh tế cách đây mười mấy năm trước, các kiểm sát viên rõ ràng tự tin đến mười phần mười có thể bắt gã nhận tội, nhưng luật sư Đoạn này lại lật ngược bản án, khi Thẩm phán tuyên bố “vô tội” toàn trường đều choáng váng, ngay cả bị cáo cũng choáng váng, có lẽ gã không cảm thấy mình có thể rút lui êm đẹp như thế?

Người duy nhất không thấy kinh ngạc chính là luật sư Đoạn, tấm ảnh chụp hân mặt không chút thay đổi rời khỏi toà án hôm sau được đăng ngay trên trang nhất các tờ báo lớn.

Sau đó nghe nói tên tội phạm kinh tế này cho hân không ít tiền, khiến mọi người càng không hiểu nổi hơn chính là toàn bộ số tiền ấy luật sư Đoạn dùng làm kinh phí tranh cử cho một ứng cử viên vô danh nào đó, ứng cử viên được hân toàn lực trợ giúp tranh cử kia về sau không những đắc cử ủy viên lập pháp với số phiếu cao, hiện tại còn là thị trưởng Từ nữa!

Bây giờ luật sư Đoàn đã về hưu từ nhiều năm trước, muốn thấy năng lực biện hộ của ông ta chỉ có thể hỏi những tiền bối tương đối lâu năm trên tòa năm đó, mới biết được ngôn từ sắc bén, khẩu chiến kịch liệt cỡ nào... Nhưng không sao cả, giới luật sư hiện nay còn có một ngôi sao mai tỏa sáng — luật sư Giản.

Luật sư Giản vóc người vô cùng tuấn tú đẹp trai, lần đầu tiên mở phiên tòa, người có mặt vô luận là nữ hay nam đều nhìn ngẩn say mê, khụ, lúc ấy tôi cũng không cẩn thận phân tâm, viết sai vài chữ, người xưa thường nói “Có một điều tốt không có hai điều tốt”, mà luật sư Giản lại là người ba điều đều tốt, khuôn mặt đẹp, thủ đoạn hay, khả năng biện hộ cũng giỏi, gần đây kiểm sát viên chỉ cần vừa nghe thấy sẽ là anh ta biện hộ đều bắt đầu ăn chay niệm Phật ầm ầm, xem xem có thể đúng lúc gặp anh ta thì cảm mạo hay đau bụng không.

Cho nên trong Viện lưu truyền một tin bất quá, nói luật sư Giản là đệ tử chân truyền của luật sư Đoàn, mới có thể lợi hại như vậy, nhưng tin bất quá này cũng không phải tin đồn vô căn cứ, luật sư Giản và luật sư Đoàn có vẻ như thật sự có giao tình, có điều anh ta và luật sư Đoàn không giống nhau, luật sư Giản từ trước đến nay, luôn luôn giữ gìn chính nghĩa, làm việc đều có chứng cứ rõ ràng, rất nhiều hắc đạo muốn mời anh ta biện hộ giúp, nhưng tiền nhiều hơn nữa uy hiếp nhiều hơn nữa cũng không mời nổi, điểm này lại khiến mọi người càng có hảo cảm hơn đối với anh ta.

Kiểm sát viên đại diện cho pháp luật quốc gia bảo vệ con người, cho nên áo choàng của kiểm sát viên có màu tím, mưu cầu sự tôn quý ấy, không có chỗ cho sự tầm thường, kiểm sát viên hàng đầu đại diện cho tính cách này phải kể đến vị kiểm sát viên Lôi, ngoại hiệu còn gọi là Oanh Thiên Lôi, bởi vì giọng của y cực kỳ lớn, mỗi lần mở phiên tòa người ngồi gần y đều phải bịt lỗ tai, huyết án diệt môn từ năm năm trước kia chính là phát súng đầu tiên đánh dấu tên tuổi của y, từ đó không biết vì lý do gì, chỉ cần là vụ án giết người hàng loạt hoặc hành hung tàn nhẫn đều sẽ rơi xuống đầu y, tác phong làm việc của người này rất quả quyết, cũng tận tâm tận lực điều tra vụ án, mất ăn mất ngủ, khuyết điểm duy nhất chính là đứng trước vụ án sẽ đặt mình ở vị trí người bị hại một cách quá đáng, ngay từ trước khi lên tòa, nói như vậy là vì trước đây có mấy lần y và luật sư Giản đã đánh nhau vì những vụ án giết người kia...

Hiện trường vụ án ấy loang lổ vết máu, tình trạng tử vong của cô gái này vô cùng thảm, khi kiểm sát Lôi khám nghiệm hiện trường vì thế mà rơi lệ nam nhi, từng thề không tống tên hung thủ lòng dạ độc ác này vào tù y sẽ không mang họ Lôi, nhưng luật sư biện hộ cho bị cáo – luật sư Giản lại vẫn kiên trì cho rằng đương sự của anh ta vô tội, lần này đã khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Vậy luật sư Giản sẽ giúp gã biện hộ thế nào đây?”

“Hơn nữa còn khẳng khái là vô tội... Rõ ràng chứng cứ đều hướng về gã...”

Đến khi sự thật chứng tỏ tất cả, tổ điều tra bất ngờ phát hiện người chết có khả năng do tự sát, hơn nữa có khả năng là cố ý muốn dàn dựng hiện trường giống một vụ giết người...

Đến bây giờ tôi vẫn nhớ rõ, kiểm sát Lôi cuối cùng đọc đi đọc lại báo cáo khám nghiệm tử thi, hối hận lại xấu hổ, bởi vì y thiếu chút nữa bắt oan người vô tội...

Bị cáo được phóng thích ngay tại tòa án, luật sư Giản tiến lên bắt tay với đương sự, còn đương sự của anh ta ôm lấy anh ta mà khóc.

Sau khi vụ án kia kết thúc, tôi chỉnh lý hồ sơ ổn thỏa rồi trở về văn phòng thì trùng hợp thoáng thấy luật sư Giản và kiểm sát Lôi đang nói chuyện trong một góc khuất, tôi không nghe được bọn họ nói gì, chỉ thấy kiểm sát Lôi túm lấy áo choàng của luật sư Giản, nhưng luật sư Giản chỉ cười, nói một câu rồi phẩy phẩy áo choàng sáng khoái rời đi, bỏ lại đằng sau kiểm sát Lôi đang đắm vào tường.

Hai người ấy có quan hệ gì hẳn là phải do những vị Thẩm phán đáng kính phán định công bằng.

Công chứng viên tòa án mặc áo choàng viền hồng, luật sư bào chữa áo choàng màu lục, tục ngữ nói “Hong phối lục, chó xì hơi”, tôi không biết tại sao chó lại muốn xì hơi... Nhưng trong Viện thật sự có một “hong phối lục” như thế.

“Hong” này là công chứng viên tòa án họ Lữ, mọi người thấy tính tình của cậu ta cũng rất tốt, bởi vì ngày nào cậu ta gặp ai cũng cười híp cả mắt, đối xử với mọi người thân thiết hòa ái, lời thốt ra không phải nịnh nọt cũng là câu hài hước, trong Viện có tin đồn nói những đôi cô dâu chú rể được cậu ta công chứng kết

hôn, có kết hôn cũng như chưa kết —— ý là ngọt ngào như thời gian yêu đương trước khi cưới, mặc dù có liên quan đến cậu ta hay không chúng ta không thể hiểu hết, nhưng hiện tại chỉ cần muốn kết hôn, đều sẽ tìm cậu ta công chứng.

Tiếp theo “Lục” ở đây là chỉ luật sư bào chữa họ Tăng, luật sư bào chữa chung đang làm gì ư? Tin rằng nhất định có rất nhiều người chưa biết, lấy luật pháp ra mà nói thì rất phức tạp, tóm lại là để giúp những người không có thể cũng không có tiền Chính phủ có thể tự đứng ra mời một luật sư do tòa án điều tới để chỉ định làm luật sư bào chữa cho bị cáo.

Luật sư công họ Tăng này trái ngược hẳn với công chứng viên tòa án họ Lữ, ngày nào cũng đảm chiêu ử dột, bởi vì án kiện y tiếp nhận xử lý, đều là những kẻ phạm trọng tội bị phạt tù từ ba năm trở lên, hoặc bản thân là người không có năng lực hành vi dân sự, hoặc thân không có tài lực mà quan toà cho rằng bắt buộc phải có người biện hộ đứng ra bào chữa, trên 90% đều là bị cáo có tội, vụ án quá mức phức tạp hung tàn, thường là những vụ các phòng luật sư bình thường không muốn tiếp nhận ủy nhiệm.

Tuy rằng giống như một nhân vật chuốc hết rắc rối về mình, nhưng y vẫn lên tinh thần giúp đương sự của y biện hộ, có điều loại án kiện luật sư không muốn tiếp nhận này, đương sự cũng rờn rợn lẫn lộn, thường xảy ra tình huống tồi tệ không thể giải quyết, cho nên ngày nào y cũng phải gánh vác áp lực quá nặng, mặt lộ vẻ u sầu, chỉ có khi công chứng viên tòa án họ Lữ pha trò với y, mới có thể miễn cưỡng nhếch khóe môi.

Luật sư bào chữa chung họ Tăng này vì bận rộn công vụ, tuổi đã quá ba mươi vẫn chưa lấy vợ, cha mẹ già ở quê nhà rất lo lắng, tự ý làm chủ tìm cho y một cô vợ đại lực, tới khi cô gái đó đến Đài Loan y mới biết, tuy rằng y không hứng thú chút nào với cuộc hôn nhân này nhưng cha mẹ già đều tha thiết đợi mong, dù sao người cũng đến rồi, vậy thì cứ kết hôn thôi, lúc nhắc tới chuyện này với công chứng viên tòa án họ Lữ, y còn vui vẻ nói muốn dẫn cô dâu mới tới tòa án, nhờ cậu công chứng giúp bọn họ.

Hôm đó, bởi vì tất cả đồng sự đều tham dự buổi lễ, không ngờ công chứng viên họ Lữ giữa chừng điên cuồng ôm lấy luật sư bào chữa họ Tăng, thế mới biết cậu đã sớm thầm mến y nhiều năm, bắt đắc dĩ tên đầu đàn con lừa này không rõ tâm ý của cậu, còn đòi lấy vợ đại lực, cho nên công chứng viên họ Lữ muốn làm y mất mặt.

Tuy rằng làm náo loạn cả lên, nhưng cuối cùng hai người vẫn ở bên nhau, còn cô dâu lại phải trở về nhà.

Thẩm phán, mặc áo choàng viền xanh lam, ẩn ý rằng Thẩm phán có thể công bằng giống như Thanh Thiên vậy.

Dưới chiếc áo choàng của Thẩm phán huyền bí thế nào ư...

Lại kể lể nữa thì thật chẳng thú vị, tôi trực tiếp làm mẫu cho mọi người xem nhé.

“Thư ký La, anh gọi tôi tới đây có chuyện gì không... Còn bảo tôi mặc áo choàng Thẩm phán, lại không phải lúc sắp mở phiên tòa.”

Thẩm phán Hướng vừa lẩm bẩm vừa đi về phía tôi, người này thật sự không thích hợp làm Thẩm phán, cực kỳ hay do dự thiếu quyết đoán, như bây giờ, tôi gọi cậu ta tới cậu ta rõ ràng cực kỳ không muốn, nhưng vẫn tới đây, tôi đoán nhất định cậu ta đã ở trong nhà xí suy nghĩ cả buổi rồi.

“Thẩm phán Hướng, mời ngài tới đây đương nhiên là có chuyện, à mà... không phải nói sau khi tan tầm dừng gọi tôi là thư ký La sao...”

“Tan tầm là tan tầm, nhưng bây giờ vẫn ở trong Viện mà... Ê, anh vén áo choàng của tôi lên làm gì hử!”

“Tôi muốn nhìn xem bên trong cậu mặc cái gì.”

“Mặc tây... Á! Đứng đắn chút, nơi này là tòa án đấy nhá!”

“Cậu từng chơi cờ động vật chưa?”

“Á? Anh đổi đề tài cũng nhanh quá đấy... Có chứ, không phải trò chơi voi thắng sư tử, sư tử thắng lão hổ đó sao? Hơi giống cờ vua phải không?”

Thừa dịp cậu đang nói tôi lại vén áo choàng của cậu lên cao hơn, nhưng hình như cậu không phát hiện ra.

“Cậu không cảm thấy áo choàng của chúng ta được may khác nhau nhưng hiệu quả lại giống nhau đến kì lạ sao?”

“Hiệu quả giống nhau? Không hiểu, xin giải thích, thư ký La.” Người này tan làm rồi còn lên giọng, thật đáng yêu.

“Áo lam trắng áo choàng trắng, áo trắng trắng áo choàng hồng, áo choàng hồng trắng áo lục, còn áo choàng đen nhỏ nhất... lại có thể ‘ăn’ áo lam.”

Tôi chỉ vào áo choàng đen không có viền màu trên người mình nói.

8. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 8: An Address

CHƯƠNG 8: AN ADDRESS

Editor: Diễm

Beta: Hanayuki

Người đưa thư chạy xe máy băng qua từng con ngõ trong thành phố, một buổi sáng trôi qua nhưng không thấy giảm bớt được mấy phong thư, chuyện này không phải vì cậu lười biếng, mà vì tốc độ làm việc của cậu rất chậm, thư do cậu giao sẽ không bị vứt loạn trên mặt đất, cũng không nhét trên cửa xe, cậu thường đặt chúng ngăn nắp vào trong hòm thư, nếu là kiện hàng cần phải ký tên, cho dù chờ ngoài cửa năm phút cậu cũng chờ.

Mọi người ở đây đều biết đến cậu, màu da ngăm đen hợp với nụ cười dễ gần thân thiết giống như anh trai nhà bên cạnh vậy, thường có người mời cậu uống nước hoặc ăn thứ gì đó, chỉ thiếu việc ngồi xuống tán gẫu mà thôi.

Thật ra mọi người đều phải hoàn thành công việc trong ngày, nhưng cậu lại thường kéo dài đến khi mọi nhà đều đóng cửa mới thôi, cho nên khách hàng được cậu “chăm sóc” đều không cần giao gấp cho lắm.

Lúc này, cậu đang đứng trước một tòa nhà, một tay cầm phong thư, một tay cầm kiện hàng, dưới nách kẹp bảng ký nhận, sau khi vào cửa, nhân viên quản lý đang tưới cây thấy người đưa thư đến liền khóa kỹ vòi nước rồi đi ra.

“Hôm nay có nhiều thư không?” Nhân viên quản lý vừa tìm con dấu vừa nói.

“Nhiều lắm, hôm nay có lẽ phải làm thêm giờ.” Cậu nhận lấy con dấu từ tay nhân viên quản lý.

Nhân viên quản lý tòa nhà này khoảng ba mươi mấy tuổi, mang cặp kính tròn xoe, bộ dáng như người có tri thức, làm người đưa thư nhớ đến thầy giáo cấp hai của mình, tuy hành động của anh không khác người bình thường, nhưng anh có đôi mắt không lẫn vào đâu được, lần đầu đưa thư đến đây, cậu còn không tin được! Khi cậu nhìn vào mắt trái của anh, chỉ thấy một màu trắng xóa.

Con mắt bị thương do việc ngoài ý muốn gây nên vài năm trước, cũng ngoài ý muốn khiến anh bỏ đi công việc đang làm, tới tòa nhà này làm nhân viên quản lý.

“Vậy không thể nói chuyện với cậu được nữa, hoàn thành công việc của mình quan trọng hơn.” Sau khi nhận lấy con dấu mà người đưa thư trả lại, nhân viên quản lý liền thúc giục cậu.

“Mọi người đều biết tôi chậm chạp mà...”

Người đưa thư cười quay đầu đi đến bên cạnh những hòm thư, “Sau khi đưa thư ở đây xong, số thư phải chuyển cũng ít hơn phân nửa rồi.”

“Nhiều lắm cũng chỉ ba mươi mấy lá thôi mà?”

“Ba mươi mấy? Có đến năm mươi mấy bức thư lận đó, như cái người ở tầng 7 này đã có đến sáu bức thư rồi! A? Trong hòm vẫn còn thư... Quên lấy rồi sao?”

“... Phòng 24 tầng 7 hả?” Về mặt nhân viên quản lý khó xử.

“Đúng vậy, người nhận là Tổng tiên sinh...” Người đưa thư thấy sắc mặt của anh không bình thường lắm liền hỏi: “Sao vậy?”

“Tổng tiên sinh đã qua đời vào tháng trước rồi.”

Tổng tiên sinh ở phòng 24 tầng 7 là binh lính đi theo chính phủ thời còn cách mạng, không có vợ con, cũng rất ít qua lại với hàng xóm, những hộ gia đình ở chung cư này rất thân thiết với nhau, thường tổ chức những hoạt động xã giao, mọi người đến xem tập nập làm cho nó ngày càng nổi tiếng, nhưng chỉ có Tổng tiên sinh là chưa tham gia hoạt động tập thể bao giờ, đối xử với mọi người cũng chỉ vẽn vẽn ở việc gặt đầu mà thôi.

Tổng tiên sinh đã lớn tuổi, nhân viên quản lý thường chú ý đến ông, ngày đó, khi ông không xuống lầu ăn cơm như mọi khi, nhân viên quản lý đã cảm thấy có gì đó không ổn xảy ra, nửa tiếng sau, Tổng tiên sinh vẫn không xuống lầu, anh thử bấm chuông điện, còn tìm được lý do tốt là muốn nhắc nhở ông giao phí quản lý sáu tháng cuối năm.

Lý do này vẫn không được anh nói ra, bởi vì không ai ra mở cửa, cho nên anh lo lắng nhanh chóng lấy chìa khóa lên lầu, vừa mở cửa phòng liền nhìn thấy Tổng tiên sinh ngã trên sàn phòng khách.

Nhồi máu cơ tim, vừa đến bệnh viện đã không còn dấu hiệu của sự sống, nhân viên quản lý cực kỳ tự trách mình, nếu anh lên sớm một chút thì có lẽ ông sẽ tránh được bi kịch này.

Ông Dương tăng ba còn khuyên anh đừng nên tự trách, anh làm như vậy là đã hết trách nhiệm của mình rồi, trên báo đài còn nói đến vụ có người chết nửa năm mới được phát hiện!

Mọi người biết Tổng tiên sinh không có con nối dõi, cũng không có bạn bè thân thích, cho nên gom góp tiền giúp ông lo chuyện hậu sự, sau đó mới phát hiện ông đã làm khế ước khi còn sống, di sản của ông được sắp xếp thỏa đáng, nghe nói là quyên góp cho cô nhi viện ở khắp nơi, suy nghĩ như vậy của người cô đơn như ông cũng coi như là chu đáo.

Nhưng căn phòng 24 tầng 7 này vẫn không biết phải xử lý như thế nào, cho đến bây giờ vẫn để ở đó, không có ai dọn vào ở.

“Thì ra là như vậy... Nhưng mà, nghe nói Tổng tiên sinh ít nói chuyện với mọi người, nhưng có rất nhiều thư gửi cho ông ấy, mà còn không phải tin quảng cáo, tất cả đều là thư viết tay.” Người đưa thư đảo những lá thư ở phòng 24 tầng 7 nói.

“Trước kia ông ấy cũng có rất nhiều thư, có lẽ là bạn qua thư của ông ấy.”

“Bạn qua thư? Đến bây giờ mà còn nghe thấy từ này, a! Lại muộn rồi, anh để thư vào dùm tôi đi, tôi đi trước.” Sau khi người đưa thư đem thư bỏ lại hòm thư số 24 tầng 7 liền chạy khỏi tòa nhà.

“Đi đường cẩn thận! A Dững tiệm ăn sáng kế bên thích nhất là đuổi theo xe máy đó!” Nhân viên quản lý cũng ra ngoài theo cậu.

“Biết rồi!” Người đưa thư vẫy vẫy tay, thừa dịp A Dững còn đang ngủ trưa liền khởi động xe chạy đi.

“Nếu như là bạn qua thư, chẳng phải viết hai ba lần mà không được trả lời sẽ từ bỏ sao?” Người đưa thư không hiểu nhìn những bức thư gửi đến phòng 24 tầng 7.

Thư gửi đến phòng 24 tầng 7 không có giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nhiều.

“Địa chỉ vẫn là phòng 24 tầng 7, người nhận là người nước ngoài sao? Mr... P...”

Thật là kỳ lạ, người đưa thư nghiêng đầu suy nghĩ.

“Đây cũng không phải là chuyện lạ nhất, thư gửi đến địa chỉ này nhiều như vậy, nhưng hòm thư phòng 24 tầng 7 chưa từng chật cứng bao giờ, giống như có người đã lấy chúng đi...” Nhân viên quản lý nhìn hòm thư nói.

“Buổi tối anh có làm thêm không?”

“Tôi chỉ làm tới sáu giờ, người quản lý hòm thư ở đối diện tòa nhà này, nếu có người đến lấy thì nhất định sẽ nhìn thấy, nhưng nếu là lúc tôi tan làm thì...”

Người đưa thư và nhân viên quản lý nhìn nhau, nhân viên quản lý cười nói: “Tôi biết rồi, thật kỳ lạ, tôi cũng tò mò, có lẽ tôi sẽ tan tằm trở một chút nhìn xem.”

“Tôi... Tôi sẽ điều tra những địa chỉ này.” Người đưa thư chia những bức thư trong tay ra xem, có mấy lá thư đều đến từ một địa chỉ giống nhau.

“Đừng lợi dụng giờ làm việc mà điều tra.” Nhân viên quản lý nhắc nhở.

Người đưa thư nhận lấy đồ uống mà nhân viên quản lý đưa cho uống sạch: “Những địa chỉ này đều ở huyện khác, làm sao tôi có thể đến đó trong thời gian làm việc được.”

“Nói cũng đúng.” Nhân viên quản lý cười ha hả.

Mấy ngày nay, nhân viên quản lý luôn đợi đến 7 8 giờ mới tan tằm, nhưng không phát hiện được chuyện gì kỳ lạ, mãi cho đến thứ sáu ngày đó, bụng anh đói đến nỗi sắp dán vào lưng nên đi đến cửa hàng tiện lợi mua cái bánh bao ăn cho đỡ đói, lúc quay trở lại liền phát hiện có bóng người đứng trước hòm thư.

Anh nhanh chóng chạy lên nói, “Đang làm gì đó?”

Cô bé bị dọa đến nỗi quên khuấy những lá thư trong tay làm nó rơi tán loạn dưới đất, lúc quay đầu nhìn thấy nhân viên quản lý liền lấy tay xoa ngực.

“Chú nhân viên quản lý, chú làm con sợ muốn chết.” Cô bé vội vàng nhặt những lá thư trên mặt đất bỏ vào trong túi chéo.

Cô là hòn ngọc quý trong tay nhà họ Tôn tầng 9, năm nay vừa mới học đại học, từ nhỏ đã có người theo đuổi không ngừng, gương mặt xinh đẹp và thái độ lễ phép, mọi người trong khu nhà nọ đều khen ngợi nhà họ Tôn có con gái ngoan.

“Không làm việc trái lương tâm, tại sao lại sợ tôi hù dọa?” Nhân viên quản lý nói.

“Con, con không có làm việc trái với lương tâm! Con chỉ tới lấy thư...”

“Tại sao tôi không biết cháu chuyển nhà đến phòng 24 tầng 7 nhỉ?”

“Chuyện này...” Cô nhìn sàn nhà, lại nhìn nhân viên quản lý, sau đó mới kể đầu đuôi câu chuyện.

Cô cùng với một người đàn ông lớn hơn mình vài tuổi qua lại hơn hai năm, sau khi bị cha mẹ phát hiện, bởi vì gia cảnh nhà người đó không tốt cho nên không cho phép bọn họ lui tới, chẳng những nghe lén điện thoại con gái mà còn điều tra những số mà cô liên lạc, vừa phát hiện có gì đó bí ẩn là hạn chế hành động của cô ngay, đôi bạn trẻ muốn nói cho họ hiểu, nhưng thái độ cha mẹ lại mạnh mẽ, vừa vặn gần đây người đàn ông đó đi lính, tình cảm lưu luyến liền chuyển vào trong bóng tối, bởi vì không thể gọi điện thoại, cho nên chuyển thành trao đổi qua thư, nhưng mà những lá thư này không thể gửi đến hòm thư gia đình, cho nên phải mượn hòm thư nhà người khác.

Cô gái càng nói càng đau lòng, “Bạn con đều bị cha mắng, bởi vì giúp anh ấy đưa thư cho con... Con biết dùng hòm thư của người khác là việc không đúng, nhưng mà...”

Nhân viên quản lý lặng lẽ đưa khăn giấy cho cô, nếu như nhờ một cái địa chỉ mà có thể giúp một đôi yêu nhau thì anh tin Tổng tiên sinh trên trời có linh thiêng sẽ không phản đối, đúng không?

“Sau này nếu có thư chú sẽ lên nói cho con biết, như vậy cũng không cần bữa nào cũng đến xem có hay không.”

“Thì ra là như vậy, người ở đây nên hiểu và bỏ qua mọi thứ.” Người đưa thư nói, “À, hôm nay có một lá thư, lại là phòng 24 tầng 7.”

Nhân viên quản lý cười nhận lấy, “Bên kia có tiến triển gì không?”

“Tôi đã đến hai nơi này, nhưng đều không có người ở, có lẽ sẽ đến hai nơi này nữa xem sao.” Người đưa thư chỉ vào địa chỉ trên bưu kiện.

Ngày cứ trôi qua như vậy, địa chỉ cũng ngày một tăng.

“Hoàng phu nhân?!” Nhân viên quản lý giật mình khi nhìn thấy địa chỉ người ta gửi đến phòng 24 tầng 7.

Thì ra là bà mới làm thẻ tín dụng nhưng sợ chồng phát hiện, cho nên gửi đến đây.

“Gửi đến phòng 24 tầng 7 cho... Em Trương?”

Khi cậu vừa tan học đến lấy bưu kiện liền nói vì sợ bị mẹ mắng khi mua đồ qua mạng, cho nên ghi địa chỉ nơi nhận là phòng 24 tầng 7.

“Ông... ông Dương...”

Ông Dương nhìn thấy nhân viên quản lý liền làm động tác nói nhỏ thôi, thì ra là ông nhờ người giao hàng đưa tới, nhưng lại sợ bị bọn nhỏ chê cười mới kêu họ gửi đến địa chỉ này.

Nhìn thấy hòm thư thu hút người đến ngày càng nhiều, có khi bọn họ đều đến lấy cùng một khoảng thời gian, mọi người đều ngẫm hiểu trong lòng nhưng không nói ra, thật là thú vị.

“A, tiểu thư, mời cô ký tên.” Nhìn thấy người không quen biết trước mặt, nhân viên quản lý vội vàng mời cô dừng bước.

“Tôi...” Hình như tiểu thư có điều gì đó khó nói, “... Tôi tới lấy thư.”

Không ngờ người đến nhận thư đã khuếch tán đến bên ngoài tòa nhà này.

Người đưa thư nghe những chuyện này vẫn cười, còn nói phòng 24 tầng 7 đã trở thành hòm thư công cộng.

Nhân viên quản lý lau kính nói, “Ai, nếu tất cả mọi người đều đến đây lấy thư thì tôi sẽ rất khó xử, hôm nay có thư không?”

“Có, vẫn là phòng 24 tầng 7, mời anh ký tên.”

Người đưa thư cười híp mắt nhìn nhân viên quản lý lấy ra con dấu, nhân viên quản lý cảm thấy kỳ lạ liền mở miệng hỏi: “Sao vậy, hôm nay có thư đặc biệt sao? Nhìn cậu vui vẻ như vậy.”

“Tôi nghĩ, người chết để lại tên, hổ chết để lại da, nếu có thể giống Tống tiên sinh để lại địa chỉ ‘phục vụ mọi người’ cũng không tệ, ông ấy đúng là người tốt...”

“Người tốt... Đúng rồi, những địa chỉ này! Cậu tra được gì chưa?”

“Những địa chỉ này đều hướng đến cô nhi viện, sau khi tôi nói chuyện với viện trưởng, viện trưởng nói trước kia Tống tiên sinh thường giúp đỡ cô nhi viện, cũng viện trợ kinh tế cho rất nhiều đứa nhỏ, ông ấy và những đứa nhỏ đó thường qua lại bằng thư từ, viện trưởng nói mình từng xem những bức thư của Tống tiên sinh, nét viết ngay thẳng có lực, nội dung tràn đầy tình cảm triu mến, nếu những đứa nhỏ đó có vấn đề khó xử cũng sẽ tốn vài tờ giấy mà sẽ chia với chúng, cho nên có người rời khỏi cô nhi viện nhưng vẫn viết thư cho ông ấy.”

Nói đến đây, người đưa thư liền dừng lại, “Viện trưởng còn nói gần đây có người hỏi mình có phải Tống tiên sinh thay đổi địa chỉ hay không, viết mấy lá thư nhưng không thấy trả lời.”

“Cho nên cậu đem chuyện Tống tiên sinh qua đời nói với người đó?” Nhân viên quản lý hỏi.

Người đưa thư vuốt cằm: “... Nghe nói ông ấy có vợ ở đại lục, bởi vì hoàn cảnh mà không thể đến đây ở với ông ấy, ông vẫn luôn viết thư cho bà, hy vọng có thể cho bà biết ông cực kỳ quan tâm tới bà, nhưng mà sau khi ông ấy lặn lội đường xa đến thăm liền biết bà đã tái giá từ lâu rồi, người đó không nhận ra ông, cho nên ông buồn bã trở về nơi này, sau đó bắt đầu giúp đỡ cô nhi viện, viết thư cho mọi người, những điều này đều là viện trưởng nói với tôi, cũng nói mình chỉ gặp Tống tiên sinh một lần, khi Tống tiên sinh nói chuyện thì hay bị cà lăm, gương mặt nghiêm túc rất khó tiếp cận, nhưng ông thường kiên nhẫn ngồi xem những đứa nhỏ diễn kịch vào mỗi buổi tối.”

Sau khi nhân viên quản lý kể lại chuyện này cho mọi người trong tòa nhà, mong mọi người giúp đỡ cô nhi viện tiếp tục hoạt động, có lẽ mọi người đều có tấm lòng lương thiện, hay là cảm thấy áy náy, cho nên quyền tiền giúp đỡ rất nhiều.

“Như vậy câu chuyện bí ẩn phòng 24 tầng 7 đã được giải đáp rồi.” Nhân viên quản lý cười nói.

“Chưa đâu, vẫn còn một lá thư cứ vài ngày lại được gửi đến phòng 24 tầng 7.”

Người đưa thư cầm lá thư gửi cho Mr. P kia... Đúng vậy, Mr. P là tên tiếng Anh của ‘người đưa thư’. Bức thư... Ngoại trừ chữ Mr. P, còn lại đều không nhìn ra được chữ gì.

“... Vậy sao, nhưng mà, giữ lại một bí ẩn, chuyện xưa mới không kết thúc.” Nhân viên quản lý lấy lá thư từ tay người đưa thư nói về thần bí.

“Ít nhất cũng phải viết đúng tên tôi chứ, tên của tôi không phải là người đưa thư (Postman)! Còn nữa... Thư anh cũng cầm luôn đi, tôi chẳng nhìn ra chữ gì hết?!”

9. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 9: Một Phương Pháp Để Bổ Sung 365 Loại Hình Kinh Doanh

CHƯƠNG 9: MỘT PHƯƠNG PHÁP ĐỂ BỔ SUNG 365 LOẠI HÌNH KINH DOANH

Editor: Moon Canmilia

Beta: Hanayuki

Tiếng chuông tan học vang lên, những học sinh nối đuôi nhau ra khỏi trường. nhưng đích đến không phải là ngôi nhà ấm áp, hai ba nhóm mang theo bữa tối đi đến phố học luyện thi.

Con phố luyện thi này mỗi vị giáo viên có tiếng đều có chiêu bài khắp nơi, nhưng thời đại thiếu thốn học sinh này nên mỗi vị giáo viên ở đây phải dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để thu nhận học sinh, “thiết kế” của đồng nghiệp cũng vậy.

Tòa nhà tám tầng này phần lớn có hai, ba nhà có lớp học thêm được bổ sung ở đây, lớn hơn căn ‘Lớp luyện thi Maria’ ở tầng ba, trong những năm gần đây số lượng học sinh và các con đường ở đây đều nằm trong ba hạng đầu trên bảng xếp hạng mới nhất

.

“Cho qua cho qua, mấy em chen ở chỗ này làm cái gì?”

Quế Dịch Á là sinh viên đại học năm hai làm việc ở lớp luyện thi Maria, đúng lúc đi tới cửa chính muốn đi thang máy thì nhìn thấy một đám học sinh cấp ba chen chúc nhau ở cạnh thang máy nhưng không đi vào, không biết tranh nhau nhìn cái gì.

“Quế Quế, phía trước hình như dán gì đó buồn cười, nhưng em thấp quá, không thấy được.” Một cô gái học trường cấp ba nữ sinh gần đây quay về phía Dịch Á nói. Bởi vì anh họ Quế cho nên tất cả mọi người đều gọi anh là Quế Quế.

“Cái gì buồn cười đó?”

Quế Dịch Á cảm thấy kỳ lạ, liền chen vào đi lên phía trước, “Cho qua, cảm ơn, cho qua cho qua... oh.”

Khi anh cuối cùng cũng chen được lên phía trước, vừa ngẩng đầu thì thấy mười mấy tờ A4 lớn nhỏ được dán song song với nhau, còn dùng màu sắc rực rỡ in ra, thật sự rất hào phóng.

Trên giấy có mấy hàng chữ và một tấm hình được phóng lớn, bối cảnh trong bức hình là kiến trúc vật thể hoa lệ của quán rượu nổi tiếng nào đó, người đàn ông ở giữa hai tay trái phải ôm bốn cô gái, khuôn mặt người đàn ông này chính là chủ nhiệm ác quỷ của lớp siêu bổ túc, một khuôn mặt trời sinh nghiêm túc, mắng người so với đội trưởng trong quân đội còn đáng sợ hơn, nhưng trên bức hình này lại có một loại cảm giác khô hài không thích hợp.

“Cái này..... hợp đến chói lọi luôn đó! Ha ha.” Quế Dịch Á sau khi nhìn không ngừng cười ha ha.

“Quế Quế anh cũng cảm thấy quá nóng phải không?” Một nam sinh mặc đồng phục trường cấp ba tư nhân nói.

“Đây nhất định là quá hợp, hợp đến mức cổ cũng biến mất.” Một nam sinh khác cũng gật đầu nói như vậy.

“Đại An ở đối diện... thủ đoạn cũng không tồi mới một chút.”

Đối diện tòa cao ốc này còn có một tòa cao ốc khác, mà tầng lầu cho thuê ở cao ốc đối diện chính là lớp luyện thi Đại An có tiếng, muốn học môn nào đều có môn đó.

Lực lượng chính có lẽ là học sinh cấp ba thi lên đại học, Đại An mới mở vốn không nổi bật trong mắt mọi người, nhưng thấy số lượng học sinh đối phương nhận có thể tương đương với mình, những cách tiểu nhân nào cũng đều lấy ra.

Quế Dịch Á lại gần nhìn kỹ, bên cạnh viết cái gì?

“Chủ nhiệm lớp học siêu bổ túc hàng đêm ra vào club đêm, giáo viên dạy anh văn Lam Tương chưa tốt nghiệp đại học, hơn nữa không phải ra từ khoa chính quy, giáo viên quốc văn Lâm Tư Bạch ngoại tình.”

“...” Quế Dịch Á quay đầu hỏi, “Mọi người tin không?”

Tất cả mọi người lắc đầu một cái.

“Nói chủ nhiệm lớp ra vào doanh trại thì còn có thể? Haha.”

Lớp luyện thi Maria mà chủ nhiệm Trang đảm nhiệm dường như được xem là lớp luyện thi có đẳng cấp cao nhất, khi phía trên hẳn còn có một ông chủ giúp mở lớp luyện thi này, nhưng ông chủ không thường đến lớp luyện thi, phàm là quản lý nhân sự, học sinh cùng với vấn đề của giáo viên đều do chủ nhiệm Trang toàn quyền phụ trách, hẳn rất ít khi lên bục giảng nói chuyện với học sinh, ngoại trừ một lần trong lớp có một học sinh nam nghịch ngợm, khóa trái người ta ngoài cửa, chủ nhiệm rất tức giận mắng cả lớp một bữa, sau đó tin đồn hẳn rất hung ác đã lan truyền nhanh chóng.

“Lam Tương anh văn siêu tốt, anh văn của tớ chính là được thầy ấy dạy mới khá lên đó.”

Lam Tương là giáo viên nổi tiếng nhất của lớp luyện thi Maria, dạy anh văn, điểm nhấn lớn nhất chính là đội nón kiểu Michael vẫn hot như vậy, lúc học sinh không chịu học sẽ bắt đầu nói lảm nhảm bằng tiếng Anh, sau đó khi tức giận sẽ mắng bằng tiếng Đài, cho nên chỉ cần nghe bây giờ hẳn nói cái gì cũng biết mức độ tức giận của hắn, người ta nói rằng còn có một giai đoạn cuối cùng, nhưng lớp luyện thi chưa ai được chứng kiến là mắng chửi cái gì.

“Em nhớ... thầy Bạch còn chưa kết hôn phải không? Lấy đâu ra chuyện ngoại tình chứ! Hơn nữa thầy ấy chuyên về tình cảm như vậy, thầy ấy ngâm thơ trong lớp, nói là làm cho người yêu thầy ấy.”

Bộ dáng nhã nhặn trắng nõn, mặc trang phục cổ xưa vào sẽ giống như thi nhân, hình tượng giáo viên quốc văn Lâm Tư Bạch chuyên gia tình cảm trong lòng nữ sinh rất được hoan nghênh, nhưng sức khỏe không tốt lắm, thường thường một bài học chỉ có thể dạy trên hai phần ba, lần nào cũng đến lớp với vẻ mặt xanh xao nói rằng sẽ dạy bù tiết học, nhưng đến nay số tiết như thế đã đếm được đến hai chữ số rồi.

Đang thảo luận sôi nổi với một đám học sinh cấp ba, bỗng nhiên Quế Dịch Á nghĩ phải nhanh chóng gỡ những tờ giấy này xuống, nếu không sẽ bị chủ nhiệm lớp mắng.

“Được rồi, được rồi, các em nhanh lên lớp đi, anh đem bỏ mấy tờ giấy này đi.” Quế Dịch Á vừa xé những tờ giấy dán trên tường vừa kêu bọn họ vào thang máy lên trên.

“Grừ —— Quế Quế thật hẹp hòi, để lại một tấm cho chúng em làm kỷ niệm đi.” Học sinh cấp ba bị đẩy vào thang máy vẫn chưa từ bỏ ý định mà nói.

Quế Dịch Á cho bọn họ một nụ cười tinh quái, “Các em có thể xin chủ nhiệm nhé.”

“Chủ nhiệm...”

“Thầy ấy rất hung dữ đấy, không ai dám nói chuyện với thầy ấy.”

“Quế Quế, lần sau anh bị Lam Tương bắt nạt bọn em sẽ không cứu anh đâu!”

Cửa thang máy đóng lại ngăn hết tiếng kêu đau thương, chậm rãi đi lên tầng bốn.

Lúc này tiếng người ồn ào phát ra từ trong phòng học có thể chứa hai trăm người trở lên, những đồng phục học sinh cấp ba khác nhau trong thành phố lẫn vào nhau, có nói chuyện phiếm, nghe lén người gần đó nói chuyện, nói chuyện với bạn gái trường khác, xem manga, vẽ manga lên bàn, nghịch điện thoại di động, ngủ,

giải các bài toán, nhìn người phía trước bấm máy tính toán một loạt các dãy số phức tạp rồi sau đó ghi lại vào vở, chơi video game cầm tay, dùng MP4 xem phim...

Đầu đội nón kiểu Michael, mặc áo sơ mi caro màu lam cộng với áo T – shirt màu xanh lá mạ, Lam Tương vội vã đi vào phòng học, hai tay đều cầm ly cà phê Starbucks, dưới nách kẹp giáo trình, đây là những trang bị cơ bản khi hắn đi dạy học.

Sau khi cất sách và cà phê xong, hắn vỗ vỗ tay nhắc nhở mọi người chuẩn bị học, dù sao cũng là cha mẹ họ cực khổ kiếm tiền tới học luyện thi, các học sinh ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi.

“Ừ —— xem ra còn có người ngủ rất ngon đây.” Hắn khom lưng nhìn học sinh đang ngủ trên bàn đến cả nước miếng cũng chảy ra, những người khác phát ra tiếng cười trộm.

“Được, không sao, chúng ta hãy hát bài chủ đề của lớp này đi, tinh thần phấn chấn một chút nhân tiện gọi em ấy dậy.”

Lam Tương vừa nói ra lời này, phía dưới tiếng than phiền lại nổi lên bốn phía.

“Ể —— lại hát sao, tiêu con rồi!”

“Đừng hát mà, Lam Lam hương.”

“Đánh cậu ta tỉnh là được rồi!”

Bản thân hắn thì phớt lờ những giọng nói than phiền này, híp mắt nói: “Không phải các em thích gọi tôi là Lam Lam hương sao? Không bảo các em hát English Version là tốt lắm rồi, nào ONE, TWO, THREE!”

“Lam Lam hương, không giống nhau, tác dụng làm sạch khử mùi mạnh mẽ.” Mọi người bắt đầu dĩ đều hòa theo nhịp hát.

“Từ nay về sau giữ gìn mùi thơm ngát của bồn cầu —— Toang!” Sau cùng âm thanh lớn kia là Lam Tương cầm giáo trình dùng sức đập mạnh xuống bàn.

Học sinh bị đánh thức hốt hoảng nhìn xung quanh, Lam Tương còn hảo tâm đi đến trước mặt cậu ấy.

“Puppy, don’t sleep in my class AGAIN.”

Trong phòng học đã bắt đầu bài giảng, Quế Quế tạm thời không đi vào lau bảng, đợi ở bên ngoài nói chuyện phiếm với các giáo viên, chủ đề dĩ nhiên chính là “tờ rơi” được dán ở ngoài kia vào ngày hôm nay.

“Ôi trời, cũng chưa đến mùa chiêu sinh mà, đối diện đã giáng đòn phủ đầu rồi?” Chị Ly, một giảng viên khá lớn tuổi cao giọng nói.

“Thật không biết bọn họ đang suy nghĩ gì.” Quế Dịch Á gãi đầu nói.

“Còn không phải thấy chúng ta có học sinh càng ngày càng nhiều, sinh lòng ghen tỵ sao! Không làm được thì gây khó dễ cho trường khác đây mà.” Chị Nhậm, một giảng viên khác cười nói.

“Nhưng họ cũng rất lợi hại, hình của chủ nhiệm mà cũng lấy được. còn là ảnh chụp nữa?”

“Tôi xem một chút...” Chị Ly cẩn thận nghiên cứu tấm hình, đưa ra một kết luận: “Hắn là ảnh chụp.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy. Cô xem bên này có chút mờ...”

“Quế Quế, Quế Quế...” Chị Nhậm lắc lắc đầu, muốn nhắc nhở anh gì đó.

“Chị Nhậm? Chị quay đến cuối à?”

“Chị quay đầu của em đó, phía sau kia!”

“Phía sau...” “ Quế Dịch Á chậm rãi quay đầu nhìn, thì ra là chủ nhiệm đang cầm theo điểm tâm cho các giáo viên đi về phía này.

“Lạy Chúa, chào chủ nhiệm, tôi đang định đi vào lau bảng!” Quế Dịch Á sợ bị bắt được đang lười biếng vội nói.

“Hôm nay không phải là tiết của thầy Lam Tương sao?” Anh ta lại kêu cậu vào trong à.” Chủ nhiệm mặt không đổi nói.

Đúng lúc này bên trong truyền đến giọng nói của ai đó cố tình dùng giọng châm biếm gọi tên anh: “Quý —— Y —— Nha!”

“Anh ta đang gọi tôi...” Quế Dịch Á cười khở nói.

Lúc này Quế Dịch Á liêu mạng mà lau bảng, Lam Tương bên cạnh lại bắt đầu nói về chuyện tở rơi.

“Nghe nói, có người nói tôi không tốt nghiệp đại học, hơn nữa còn không phải khoa chính quy.”

Thấy hần mỗi ngày ngồi taxi đi lại như gió, cũng không nói gì với người hướng dẫn khác mà vẫn nắm bắt tin tức nhanh vậy sao, Quế Dịch Á nghĩ thầm.

“Thật ra thì bọn họ nói đúng một nửa, tôi học đại học S một năm, chưa tốt nghiệp, cũng không phải học khoa Anh Văn.”

Phía dưới lại một mảnh xôn xao, ngược lại Lam Tương vẫn ngồi ung dung mà nói tiếp: “Nhưng cuối cùng tôi học khoa Anh tại đại học T.”

“Cái gì chứ!”

“Đại học T còn tốt hơn đại học S mà!”

“Lại đang khoe khoang nữa!”

Mọi người một bộ dáng “Ông ta lại ở đó giỡn gì thế” nhưng Quế Dịch Á lại dừng tay lau bảng, giật mình mà nhìn hần, “Anh, anh học khoa Anh đại học T?”

Lam Tương đến gần khoác vai lớn tiếng nói: “Đúng vậy, Quế Quế, mau gọi tôi một tiếng học trưởng!”

Bị hần nổ đến đầu kêu oong oong rồi dụi vào vai, Quế Dịch Á cảm thấy ngứa ngáy vội vàng đẩy ra, “Hừ —— sao anh biết tôi học đại học T.”

“Quế Quế, không có chuyện gì tôi không biết.” Lam Tương không chút nào xấu hổ nói.

“Thực sự là gặp quý...” Quế Dịch Á nhỏ giọng nói, không thềm để ý đến hần, anh xoay người tiếp tục lau bảng, kể từ khi bắt đầu làm việc ở lớp luyện thi này Lam Tương rất thích trêu chọc anh, còn đứng trước chủ nhiệm chỉ đích danh anh là “bản ca”. (người lau bảng)

“Ôi, không nhìn nổi nữa!” Học sinh dưới bực giảng phàn nàn nói, trò đùa này lần đầu tiên nhìn còn cảm thấy mới mẻ, lần thứ hai, lần thứ ba thì có chút buồn nôn.

“Quế Quế, em thấy anh nên nhanh chóng thành người của Lam Tương đi.”

“Như vậy mỗi ngày cũng không cần xuất đầu lộ diện kiếm tiền nữa!”

“Những đứa học sinh cấp ba chết tiệt này...” Quế Dịch Á đưa lưng về phía học sinh, cánh tay lau bảng càng ngày càng mạnh, giống như muốn lau cho thủng cả bảng luôn vậy.

“Các em đừng bắt nạt cậu ấy. Quế Quế, lau xong thì cầm ly Cappuchino trên bàn kia uống đi, tôi mới uống một nửa, còn rất nóng.” Lam Tương vừa nói ra lời này thì rước lấy một trận cười to.

Quế Dịch Á bước nhanh đi ra khỏi phòng học, tránh bị người ta lấy ra làm trò đùa lần nữa.

“Đây, mày kêu tao mua trứng gà.” Quế Dịch Á hoàn thành công việc rồi giúp bạn cùng phòng mua đồ trở về, nhưng sắc mặt nhìn không tốt lắm.

“Cám ơn, mày có muốn cùng ăn mì không?” Nhận hai quả trứng gà, từ trong tủ quần áo Phùng Dữ Nhất lấy nồi điện và muỗng ra chuẩn bị đun nước nấu mì, nhưng thấy bạn cùng phòng không có phản ứng, cảm thấy kỳ quái.

“Chẳng lẽ lại bị Lam Lam hương gì đó ở lớp luyện thi bắt nạt nữa?” Thấy sắc mặt của anh, Phùng Dữ Nhất thân thiết hỏi Quế Dịch Á.

Vừa nói đến hần cơn tức của Quế Dịch Á liền tăng lên, “Đúng vậy, mày biết không? Lam Lam hương cũng học đại học T! Mẹ kiếp, hôm nay còn muốn tao gọi hần là học trưởng, phải gọi hần là học trưởng thì thà rằng tao chuyển trường.

“Cái gì, cứ nhiên bảo Tiểu Quế thân thiết của tao gọi ‘học trưởng’, cái thứ mà xanh xanh đỏ là cái gì chứ, mau đi chà toilet.”

Phùng Dữ Nhất một tay ôm vai Quế Dịch Á, nhưng lại bị khuỷu tay đối phương đánh vào bụng, đau đến cúi gập cả người.

“Nói Tiểu Quế tao cái gì...” Quế Dịch Á trầm giọng nói.

Anh có đôi mắt to mắt tròn rất là đáng yêu, lúc mới vào trường bị gọi là “Quế muối muối”, nhưng bây giờ mọi người không dám gọi như vậy trước mặt anh, tính tình không giống với khuôn mặt, anh rất nóng nảy, quê nhà có mở võ quán, từ nhỏ đã theo ông nội đánh võ, công phu quyền cước nhất định cũng có thực lực.

“Ấy chớ, đùa tí thôi... đánh mạnh thế làm gì, đau chết...”

“Tao chỉ ra năm phần sức, nếu không phải vì tiền, tao đã sớm cho Lam Tương mấy quyền rồi.” Quế Dịch Á còn làm bộ đánh đánh mấy cái.

“Ai, tao cảm thấy Lam Lam hương kia cũng được rồi, Tử Dục – giáo viên anh văn mới của lớp luyện thi bọn tao nổi danh thích bắt nạt bản ca.” Quế Dịch Á đi làm ở lớp luyện thi Maria, bạn cùng phòng của anh Phùng Dữ Nhất thì làm bản ca ở lớp luyện thi Đại An đối diện.

“Tử Dục... Ai vậy? Chưa từng nghe qua.”

“À, hần là giáo viên dạy Anh Văn mới ở chỗ bọn tao, rất khoa trương! Lão Frank nổi tiếng chỉ nhìn hần dạy thử hết sức tập trung đã nói hần OK rồi! Rất nhiều học sinh sau khi lên lớp của hần còn đến chỗ hần tuyên truyền, học sinh cũng tăng không ít, bà chủ Kim và chủ nhiệm cũng rất hài lòng.” Nhìn nước gần sôi, Phùng Dữ Nhất bỏ mì vào.

“Cũng dạy Anh Văn, vậy không phải là đối thủ của Lam Lam hương sao? Cả hai đều thích bắt nạt bản ca là như thế nào? Giáo viên dạy Anh Văn có bệnh chung à? Dữ Nhất, mày bị hần khi dễ qua chưa?”

“Không có, tên này còn ‘phát thưởng’ ấy, hần chỉ xác định ‘theo đuổi’ một bản ca khác của lớp luyện thi bọn tao, nói là bắt nạt... giống trêu chọc hơn.” Phùng Dữ Nhất vuốt cằm nói.

Nghe hai chữ đó Quế Dịch Á liền lộ ra vẻ mặt chán ghét, “Hần phải gặp Lam Lam hương mới phải... Sao hần... Ừm, trêu bản ca?”

“Này, chuyện này có nói cũng nói không rõ, phải đến hiện trường thấy thì so sánh tốt hơn.”

“Đến hiện trường sao... Cũng đâu phải là đi thăm hỏi.”

“Thế nào, không phải ngày mai mày không có tiết sao, có muốn đến xem một chút hay không, tiết học của hần xem chừng hay ho ra phết đấy.” Phùng Dữ Nhất nói ra một đề nghị như vậy.

“A —— Có bị phát hiện không? Tao không muốn bị dì Kim bắt lại mắng đâu.”

Lớp luyện thi Đại An làm việc theo gia đình, trong đó nắm giữ quyền lực của Kim gia là Từ Hi thái hậu Kim Mị, thường xuất hiện ở những nơi có thể hợp tác, mở lớp luyện thi nhiều năm, thường dùng tiền bạc khai thác danh sư khắp nơi, trù tính tấn công người cùng nghề, đối với học sinh và công nhân viên cũng cực kỳ nghiêm khắc. Quế Dịch Á luôn nghe được từ Phùng Dữ Nhất là bà ấy hôm nay lại mắng những chuyện vụn vặt của người nào người nào người nào.

“Chớ lo, bà ấy làm quái gì biết mày là người ở đối diện, phía sau phòng học của bọn tao có một căn phòng nhỏ, dùng để ghi hình, nói một tiếng là có thể vào nghe, bên trong cũng khá rộng, thế nào, có hứng thú không? Mày xem Tử Dục làm thế nào chơi đùa bản ca phía sau, mày sẽ cảm thấy Lam Lam hương vẫn còn tốt chán.”

“Vậy à...”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng thật ra Quế Dịch Á rất tò mò, hơn nữa có một số việc không so sánh thực sự không biết được...

Buổi chiều hôm sau Quế Dịch Á không có tiết, vì vậy đến lớp luyện thi Đại An sớm hơn mười mấy phút đồng hồ chờ Phùng Dữ Nhất, hành động của anh lén la lén lút, rất sợ bị người quen ở đối diện nhìn thấy.

Đứng một lát, một chiếc BMW màu đen đi trên đường có chút tầm thường mà danh quý dừng trước lớp luyện thi Maria, đang muốn nói là cha mẹ nước ngoài nào chở con đến lớp luyện thi thì cánh cửa chỗ ghế lái mở ra, một người đàn ông dong dong cao bước xuống, anh ta chạy đến chỗ ghế lái phụ bên kia mở cửa đỡ một người khác xuống xe, người nọ là giáo viên quốc văn Lâm Tư Bạch ở lớp luyện thi Maria, y mang khuôn mặt trắng bệch, bài học hôm nay nhất định lại kéo dài không đến 120 phút.

Hai người nói với nhau mấy câu, hình như là chàng trai kia không muốn y lên lớp, nhưng Lâm Tư Bạch vẫn kiên quyết đi vào cổng lớn.

Quế Dịch Á thấy thế sững sờ, ngay cả Phùng Dữ Nhất đi đến bên cạnh anh cũng không phát hiện.

“Quế Dịch Á, Quế Quế?” Phùng Dữ Nhất một tay để trước mặt anh hươ qua hươ lại.

“Dữ Nhất? Mày đến khi nào?”

“Mày ở đây nhìn cái gì vậy? Em gái cấp ba sao?” Phùng Dữ Nhất cũng nhìn sang phía đối diện, nhưng không thấy cái gì có thể thu hút sự chú ý của mình.

“Không có gì, đang nghĩ lung tung thôi.”

“Ừ, đi mau thôi, nếu không tao đi làm trễ mất, đến trễ lại bị dì Kim mắng mười mấy phút đồng hồ đấy.”

Lúc hai người vào cửa, sau lưng truyền đến giọng nam trầm thấp rất cuốn hút.

“Dữ Nhất, bạn của cậu à?”

Gã chính là người đàn ông vừa rồi mở cửa tiễn Lâm Tư Bạch, Quế Dịch Á mở to mắt nhìn gã.

“A, anh Thiện, đây là em họ của em, em ấy nói muốn đến dự thính Anh văn.” Phùng Dữ Nhất nói ra một kịch bản mình đã biên soạn ổn thỏa từ trước.

“Là vậy à, thầy Tử Dục dạy thật sự rất tốt, nếu là em họ Dữ Nhất... có hứng thú, ghi danh anh Thiện này giúp cậu giảm giá tám phần.” Gã nháy mắt cười nói.

“Cảm ơn anh Thiện trước!”

“Vậy anh đi vào trước, chào.” Kết thúc câu nói gã liền đi vào lớp luyện thi Đại An.

Sau khi đợi gã đi khỏi, Quế Dịch Á nắm chặt áo của Phùng Dữ Nhất lớn tiếng hỏi: “Anh ta... là giảng viên của lớp luyện thi bọn mày?”

“Đúng vậy, sao thế?”

“À... không có gì.” Thầy Lâm Tư Bạch lại quen biết với giảng viên lớp luyện thi Đại An, hơn nữa còn có cảm giác không bình thường...

“Đúng rồi, anh ấy là con trai của dì Kim, có điểm hơn người hoàn toàn khác bà ấy, mày cũng nhận ra đúng không? Anh ấy đối với những người vừa làm vừa học như chúng ta đều rất tốt.”

“A? Ra là ông chủ nhỏ?” Thấy Lâm Tư Bạch và ông chủ nhỏ của Đại An, không nghĩ đến Đại An và Maria chẳng những mặt trên đầu đá, mặt dưới còn có sóng ngầm mãnh liệt...

Phùng Dữ Nhất dẫn Quế Dịch Á đi vào căn phòng ghi hình nhỏ, nói với người phụ trách ghi hình một tiếng rồi đi ra ngoài làm việc, không quá mấy phút giảng viên đầu tiên đi vào nói bắt đầu tiết học, các bạn học cũng sờ sờ mũi trở về chỗ.

Tiếp đó thầy Tử Dục cầm một ly nước đi vào phòng học, nếu nói thầy Lam Tương mang phong cách Mỹ, thầy Tử Dục kia chính là mang phong cách Anh, đầu đội nón họa sĩ Scotland có hoa văn, cùng với kính mắt Harry Potter, mặc sơ mi trắng với áo gile bên ngoài, thoạt nhìn từ xa còn rất ra dáng quý ông.

“Ông thầy này bình thường đều như vậy sao?” Anh thuận miệng hỏi người ghi hình.

“Đúng vậy, kiểu trang điểm của anh ta chưa từng thay đổi, cũng có vài nữ sinh thích, à, bắt đầu lên lớp rồi!” Y vội vàng bấm nút ghi hình tiết học.

“Everybody, don ‘t sleep, the class began.”

Quế Dịch Á nghe câu mở màn của hân, cảm giác lỗ tai có chút ngứa, giống như đã nghe loại giọng điệu này ở đâu rồi, nhưng anh lắc đầu không để tâm, tiếp tục nghe giảng, nhưng càng nghe càng cảm thấy có cái gì không đúng, mặc kệ là nội dung bài giảng, cách nói chuyện thậm chí là những lời trêu đùa nhằm chán đều giống Lam Tương vô cùng, hơn nữa có thể nói là giống nhau như đúc.

“Diệp — Giai — Độ —” ngay cả bộ dáng cố ý kéo dài đuôi gọi người khác này cũng rất giống.

Tiếp theo, từ cửa bên trái một nam sinh bước vào, dáng người không cao, nhưng vẻ ngoài rất trắng, chắc hẳn đây chính là bản ca ‘ngự dụng’ mà Phùng Dữ Nhất nói, cậu cầm lấy khăn lau liều mạng lau sạch bảng, nhưng lúc Tử Dục viết bảng đều cố ý viết thật cao, cậu không thể không nhón chân để lau.

Tử Dục thì ôm ngực, quan tâm nhìn cậu nói: “Kitty, lau không tới tôi có thể lau giúp cậu nha.”

“Cám ơn thầy, tôi có thể... A” Cậu cố gắng nhón chân sát những chữ cao nhất kia.

Tử Dục tiếp tục thừa dịp lúc cậu liều mạng lau bảng đen mà cố ý ném một cây bút trên mặt đất, phía dưới lại nổi lên một trận cười chế giễu.

“Kitty, có thể giúp tôi nhặt cây bút lên được không? Nó rơi bên chân cậu.”

“A, được!” Diệp Giai Độ nói xong liền khom lưng nhặt bút, còn chưa đứng lên đã nghe thấy một trận âm ỹ hỗn loạn.

“A —— a —— lại thua rồi.”

“Kitty! Tại sao anh lại mặc quần đùi Hello Kitty chứ! Không thì chúng em có thể thắng thầy một bữa Kentucky Fried Chicken (aka KFC) rồi.”

“Hai người thông đồng đúng không!”

Lúc này Quế Dịch Á mới hiểu được, thì ra bọn họ đang cực màu sắc và hoa văn trên quần đùi của bản ca, nên mới thừa dịp cậu khom lưng xem kết quả, cậu vốn mặc quần skateboard eo thấp, một cái khom lưng liền thấy màu và hoa văn của quần trong ngay.

“Sao —— lại có giáo viên phẩm chất kém như vậy chứ!” cùng là bản ca, Quế Dịch Á không khỏi oán giận thay cậu, nhưng đồng thời trong lòng cảm giác có một ý nghĩ khác, cảm giác này là bản ca đó chấp nhận bị hân bắt nạt.

Trong mắt Lam Tương mình cũng như thế này sao!? Anh âm thầm tự hỏi.

Diệp Giai Độ bị trêu chọc như vậy chẳng những không tức giận, còn cười cười đi ra cửa, và nói rằng lần sau cậu sẽ mặc quần đùi có màu và hoa văn khác.

Quế Dịch Á thấy vậy quay đầu giận dữ nhìn trừng trừng vào Tử Dục đang giảng bài trên bục, bị khi dễ thành như vậy còn có thể cười cười đi ra cửa, nhất định là người này bị uy hiếp gì đó rồi?

Quế Dịch Á nhìn một chút càng cảm thấy mặt của hân cùng với khuôn mặt của Lam Tương có nét tương đồng, anh nghĩ là ảo giác, liền dụi dụi mắt, lại nhìn chăm chăm xem, vẫn giống nhau!

“Bạn học, bạn có thể phóng to hình ảnh DV một chút không?”

“Được, còn có thể làm nổi bật toàn bộ khuôn mặt ấy.” Bạn học ghi hình vừa nói vừa điều chỉnh tiêu cự, phóng to hình ảnh lên.

Chỉ cần lấy kính và nón của hân xuống, đội nón Micheal lên, thì sẽ thành Lam Tương ngay!

“Quế Quế cậu tìm anh có chuyện gì? Chắc không phải là học kỳ này có môn học nào muốn nhờ anh đây giúp chứ?” Lam Tương đi vào một phòng học cười nói.

“Thầy Lam Tương, thầy Tử Dục... biệt danh của anh đúng là nhiều nha.” Quế Dịch Á dùng giọng mũi bực bội nói.

Nghe được tên khác, trên mặt Lam Tương chấn động rõ rệt, “Cậu... đi nghe tiết học ở Đại An?!”

“Ăn sạch của cả hai trung tâm luyện thi đối diện nhau, trong túi nhất định toàn MyCall là MyCall nhỉ.” (MyCall: Một hệ điều hành dành cho di động, tương tự iOS và Android)

“Chuyện này... quá khen quá khen, kiểm miếng cơm ăn thôi, ha ha.”

“Nếu dì Kim biết anh còn làm việc cho Maria, không biết sẽ như thế nào đây.” Quế Dịch Á cố ý nói.

“Quế Quế, hãy nỗ lực chúng ta làm bạn hơn một năm qua...”

“Ai là bạn bè với anh hả!” Quế Dịch Á lớn tiếng cãi lại.

Lam Tương gơ hai tay, “Không có, nói đi, cậu muốn tiền hay là...”

“Tôi muốn một chiếc iphone!”

“iTouch chẳng phải xịn hơn sao?”

“Anh quản tôi sao, tôi muốn iphone, tốn tiền cũng phải mua nó!” Quế Dịch Á vô cùng yêu quý sản phẩm 3C, đặc biệt là của hãng Apple. (Sản phẩm 3C bao gồm máy tính, phương tiện thông tin liên lạc và sản phẩm điện gia dụng)

“Được được, phí im lặng là iphone... hình như tháng sau Frank sẽ đi Mỹ, nhờ anh ta mang về là được rồi.”

“À đúng rồi, sau này khi lên lớp không được chơi tôi!” Quế Dịch Á lại tặng thêm một điều.

“Thú vui duy nhất của anh mà cậu cũng tước đoạt...” Lam Tương giả bộ muốn khóc.

“Đây là thú vui gì mà bản chất lại ác như vậy! Còn nữa còn nữa, bản ca ở Đại An kia cũng không được khi dễ cậu ấy!”

“Chuyện này... Nếu đối phương tự nguyện, sẽ không sao đúng không?” Lam Tương cười nói.

“A?”

“Cậu chỉ cần giữ bí mật đến cuối học kỳ này là được.”

“Hả?!”

“Vậy tôi đi nói cậu ta đây!” Đẩy cánh cửa đơn độc bước ra, nói gì đó với người này.

“Anh...”

Gần hết học kỳ, Tử Dục – giáo viên Anh văn nổi tiếng ở lớp luyện thi Đại An mời các học sinh đi ăn gà rán và pizza, cũng nói với bọn họ hẳn chỉ dạy đến hết tháng này, dĩ nhiên toàn bộ các học sinh âm ỹ hỏi tại sao? Hẳn nói vì hẳn không chịu nổi ông chủ của lớp luyện thi Đại An bóc lột sức lao động của hẳn, muốn đổi nơi làm việc sang lớp luyện thi Maria ở đối diện, một số học sinh thích thầy Tử Dục cũng bắt đầu nảy sinh ý đổi lớp luyện thi, lúc này hẳn lại say mê nói lớp luyện thi Maria có bao nhiêu ưu điểm, cho dù đã đóng tiền cho học kỳ tiếp theo của Đại An cũng không sao, Maria đồng ý miễn phí cho họ về vấn đề này, chỉ cần sau này một lòng ở lớp luyện thi Maria thì không thành vấn đề.

Giống như tiếng sáo đẹp đẽ trong truyện cổ tích, Tử Dục cũng chính là Lam Tương dẫn hơn một trăm học sinh trong lớp chuyển đến Maria, thủ đoạn tấn công dành cho người cùng nghề này hiệu quả cao, cũng vô cùng hữu ích.

“Cậu biết không? Dì Kim tức đến nổi cả mặt cũng đỏ lên! Nói chuyện còn run rẩy nữa.” Mặc dù đang ở lớp luyện thi Đại An, nhưng Phùng Dữ Nhất đối với hành động lần này lại vô tay tán thưởng.

“Ha ha, tớ thực sự rất muốn xem!” Quế Dịch Á vừa ngắm nghía iphone trong tay mới lấy được vừa nói.

“Ông chủ của Maria các cậu cũng rất mạnh nha, một chiêu hạ giá này, chưa từng có người dẫn cả một lớp học đi như vậy đúng không?”

“Ừ... đúng vậy, hẳn thật sự rất lợi hại.” Dữ Nhất nói đến ông chủ, Quế Dịch Á liền đáp ứng.

“Mày thấy ông ta chưa? Vẫn cảm thấy ông ta còn nhiều điều bí ẩn.”

“... Mới đây thấy rồi, nói thần bí... thực ra cũng khá tốt, haha.” Quế Dịch Á cười khan.

“À, đúng rồi, bản ca Kitty của bọn tao cũng nghỉ việc rồi, không phải cũng qua lớp luyện thi của ợn mày chứ!”

Cậu ta đương nhiên cũng qua! Quế Dịch Á nghĩ thầm.

“Haha, cảm giác đại thắng thật tuyệt!” Diệp Giai Độ sau khi uống một hộp bia lớn nói, “Thật không uống công em xâm nhập doanh trại địch, chịu đựng mọi gian truân vất vả, còn bị anh khi dễ chết mất!” Nói xong đá đá Lam Tương ngồi ở salon bên kia.

Diệp Giai Độ, bản ca thấp bé dễ thương lại có làn da trắng chính là ông chủ đứng phía sau của lớp luyện thi Maria, sinh ra với khuôn mặt trẻ con không đổi theo thời gian, dù có hóa trang thành học sinh cũng không ai nghi ngờ, sử dụng lợi thế này cậu lên vào Đại An thu thập thông tin bí mật phá hoại, người không cao, đã tâm lại rất lớn.

“Ai, anh cũng rất cực khổ, chạy hai nơi mà còn phải thay đổi hóa trang rất sợ bị phát hiện, vả lại, đâu có giáo viên nào không khi dễ bản ca đúng không?” Lam Tương phàn nàn.

“Em thấy anh rất thích khi dễ Quế Quế gì đó phải không? Đã sớm biết anh thích ăn người trẻ tuổi mà.” Hai chân Diệp Giai Độ đá về phía hắn mấy cái, ngày trước ở trong lớp bị khi dễ, ở nhà dĩ nhiên muốn đánh trả rồi.

“Sẽ đau đấy.”

“Vậy nói anh thua đi.”

“Được được, anh thua, anh thua.” Thấy tình nhân nhà mình thích cảm giác “thắng” như vậy, hắn thực sự hơi buồn rầu.

“Lần này một phen thắng bà Kim lớn như vậy, không biết bà ta sẽ đánh trả như thế nào, thật sự có chút mong chờ.” Diệp Giai Độ ngược đầu nhớ chuyện xưa nói.

“Không phải em nói bà ấy cũng không có chủ ý mới sao?”

“Dù sao ở phố này cũng chỉ có bà ta xem như có thể làm đối thủ của em, thật nhớ trước kia em có một đối thủ xứng tầm.”

“Ai vậy?” Có thể đấu cùng người yêu của hắn mà còn không thua cũng không nhiều người.

“Lúc trước em có nói với anh, người đó họ Đoàn.”

“Hả, luật sư Đoàn sao, luật sư lòng dạ hiểm độc thường xuất hiện trên tivi?”

“Từ lúc em còn ở nhà trẻ đã cùng lớp với anh ta, cái gì em cũng đều so với anh ta, anh ta được hạng nhất, em cũng muốn giành hạng nhất.”

Lam Tương nghiêm túc bi ai vì đối phương, chỉ cần liên quan đến thắng thua, em ấy sẽ không từ một thủ đoạn nào.

“Khiến em tức giận nhất chính là khi lên cấp ba vẫn cùng lớp, đến đại học cũng cùng một khoa, kết quả anh ta lại chuyển khoa! Chạy đi học luật, mất đi một đối thủ em cũng cảm thấy không thú vị, học bảy năm lâu như vậy, sau đó lại chuyển sang kinh doanh, bây giờ em vẫn phải gửi thiệp mừng năm mới cho anh ta.”

Không phải là thư khiêu chiến chứ? Bên kia chắc cũng cảm thấy bị làm phiền. Lam Tương nghĩ thầm.

“Đã như vậy, chi bằng đối đối thủ đi?” Hắn cầm lấy mắt cá chân tinh tế của đối phương, bắt đầu khê vuốt ve.

“Ai?” Cậu rút chân về, nhưng ngay cả chân còn lại cũng bị cầm luôn.

“Anh này.”

“Đấu với anh? Nếu vậy thì đấu cái gì?” Cậu không nhìn được cười nói.

“Đấu... ai yêu ai nhiều hơn.”

Hắn nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên mu bàn chân trắng nõn.

10. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 10: Vật May Mắn

CHƯƠNG 10: VẬT MAY MẮN

Editor: Hanayuki

Vừa kết thúc thời gian thi đấu, tôi đi bộ từ khách sạn đến nhà hàng đã đặt trước, thời gian còn sớm, tôi hơn hờ ăn cơm salad nhìn người phục vụ trong tiệm.

Thường hay tới tiệm này vì một lí do, người phục vụ ở đây có lẽ là xuất phát từ sở thích của chủ nhà hàng, nam giới chiếm hơn phân nửa, mà tất cả đều được “dày công chọn lựa”, tổ chất cao làm tôi không khỏi hoài nghi những người này có phải do máy tính tuyển chọn hay không.

Người phục vụ mặc trang phục bồi bàn, thắt nơ bướm màu đen, tôi nhìn qua thì thấy hắn là người mới, trên khuôn mặt khó nén vẻ bất an, vừa rồi lúc không cẩn thận va vào khách hàng cả khuôn mặt ửng lên hồng nhạt giống y hệt salad Thiên Đảo, thật đáng yêu.

“ục ục.” Tôi nhận lúc cậu ta đến gần chỗ mình ngồi liền lên tiếng gọi.

“À! Vâng, thưa ngài, ngài có chuyện gì không?” Cậu ta bước chậm lại lên tiếng hỏi, nói tiếng Nhật rất mực cung kính, cực kỳ xuôi tai.

“Rót nước cho tôi.” Tôi trưng ra nụ cười mị lực nhất trước mắt cậu, nhưng người phục vụ lại khó hiểu nhìn tôi.

“Ngài... ngài, nước của ngài vẫn còn đầy.” Cậu nhỏ giọng nói.

Giờ mới phát hiện tôi vẫn chưa uống nước, bèn đưa tay nâng cốc thủy tinh lên, làm tư thế cung ly với cậu, uống một hơi cạn sạch.

“Giờ chẳng phải hết rồi sao?” Tôi lại mỉm cười, giơ chiếc ly đã cạn về phía cậu.

“Vâng, tôi đi lấy nước ngay!” Lúc cậu bước nhanh bỏ đi lại suýt nữa đụng phải một nhân viên phục vụ đang bưng đồ ăn.

Mâm mê chiếc nhẫn lông đuôi ở ngón út, tôi hứng thú nhìn cậu, nếu đêm nay không có ai trò chuyện, chỉ bằng hẹn cậu ta đi! Tuy rằng đại tiệc tình tứ mỹ lệ cũng không tồi, nhưng salad rau tươi non bổ dưỡng cũng có thể điều hòa tính khí.

Bỗng nhiên người phía sau xen vào một câu tiếng Trung, “Vài ngày không gặp, khẩu vị của anh thay đổi rồi à? Em tưởng anh sẽ nhìn trúng người phục vụ đang bưng đồ ăn ở bàn thứ ba bên phải cơ.”

Thấy cậu ấy phong trần mệt mỏi chạy tới, trên mái tóc đen hơi dài còn mấy bông tuyết đọng, vừa mở miệng đã nói một câu cay nghiệt, tương xứng với vẻ mặt lãnh đạm, thật phí phạm khuôn mặt anh tuấn thế kia.

“Khẩu vị không đổi, anh vẫn thích nhất món của quê nhà.”

Tôi đứng dậy giúp cậu cởi khăn và áo khoác, còn lịch lãm kéo chiếc ghế ở phía đối diện mời cậu ngồi, hi vọng đối phương có thể bớt giận.

Cậu cau mày ăn xong hai món liền, có vẻ hơi hòa hoãn lại, dựa trên kinh nghiệm thấy được cậu vừa nãy hẳn là quá đói hoặc quá mệt mới đột nhiên cáu kỉnh thôi.

Xác lập quan hệ với cậu cũng được một, hai năm, theo như kỷ lục tôi nhớ thì lần này là lâu nhất, tôi thích kiểu quan hệ giữa những người trưởng thành thế này, đôi bên không giống người tình nhỏ nhắn nào cũng phải gặp mặt hay gọi điện, không can thiệp vào đối phương quá nhiều, lúc cô đơn trống vắng vụng trộm

cũng không sao, bên nhau vui vẻ chia tay cũng vui vẻ, bạn bè đều nói kiểu tình yêu bông đùa này của tôi có lẽ là sự nổi loạn để chống lại cái ngành nghề quá mức bảo thủ cứng nhắc.

Chỉ cần đối phương cũng ngầm thừa nhận phương thức này chẳng phải tốt rồi sao? Tôi đây sao mà trả lời được.

“Lương Thần, em còn phải ở bên này mấy ngày nữa?”

Cậu làm việc ở bộ phận ngoại giao của nhà nước, đến Tokyo công tác, còn tôi thi đấu ở bên này, hai người sẽ thỉnh thoảng tình cờ gặp mặt nhau như vậy ở nước ngoài.

Đôi môi khẽ mở chạm vào chiếc ly thủy tinh, môi nhấp một ngụm rượu vang, tới cổ họng thì đường cong sau gáy hơi co lại một chút, tôi cũng nuốt nước miếng cái ực.

Cậu uống xong rượu đỏ mới mở lời vàng nói: “Sáng sớm ngày mai, chuyến bay lúc mười rưỡi, sân bay Narita.”

“... Vậy là chúng ta chỉ còn đêm nay thôi.” Tôi khiêu khích nói.

“Em là phần thưởng cho chức vô địch mười trận chiến anh vừa giành được chắc?” Cậu ngoài cười nhưng trong không cười mà nói.

“Nếu có thể, anh rất vui lòng đón nhận.”

Bàn tay tinh tế vỗ về sống lưng đẹp đẽ lấm tấm mồ hôi, so sánh với màn tình ái mây mưa thất thường tiết tấu kịch liệt, đây giống như những giờ phút yên tĩnh vậy.

Tôi yêu đương với cậu lâu như vậy, một trong những lí do nhất định là do tính cách vô cùng hợp nhau, có thể làm cho tôi cao trào tới mức thất thần, cũng chỉ có cơ thể của cậu, đặc biệt vừa rồi, cậu lại còn chủ động làm ba lần liên, còn tưởng rằng hôm nay cậu mệt chết rồi chứ...

“Cưng ơi, muốn anh tắm cho em không?” Tôi nhiệt tình hỏi.

Cậu thừa dịp tôi còn chưa kịp tiếp tục sờ soạng đã trở mình xuống giường, “Để em tự...”

Tôi nằm trên giường chớp mắt nghe tiếng nước trong phòng tắm, một giây nữa sẽ ngủ mất lại nghe thấy tiếng mở cửa, vừa lúc muốn nói, có thể ôm cậu ngủ cùng nhau, lại đợi mãi không thấy cậu lên giường.

Mở mắt ra nhìn, phát hiện cậu không mặc áo tắm dài, mà là quần áo chỉnh tề, bây giờ đang mặc áo khoác dài và quần khăn.

“Em muốn về à? Bây giờ đã hai giờ sáng...”

“Hành lý của em vẫn chưa chuẩn bị xong, còn nữa, chúng ta chia tay đi.”

Cậu nói như nước chảy mây trôi, đối với tôi lại như sấm sét giữa trời quang, đột nhiên bị nói chia tay như vậy, là kinh nghiệm tôi chưa từng trải, mà còn trong lúc hai người vừa triển miên xong.

“Sao... sao đột nhiên lại như thế...” Tôi đứng lên, toàn thân trần trụi đột nhiên cảm giác có hơi buồn cười, vội vàng với lấy áo choàng mặc vào.

“Sau khi trở về em sẽ được điều đi nước ngoài, nhiệm kỳ sáu năm, chắc anh không kiên nhẫn được lâu như vậy đâu nhỉ?” Cậu nở nụ cười, “Cho nên chia tay dứt khoát cho rồi.”

Đối tượng tôi yêu đương đều bên nhau vui vẻ chia tay vui vẻ, nhưng quả quyết kết thúc như vậy lại là lần đầu tiên, nếu cậu cũng đã nói thế, thì mau mau giải tán đi.

“Ừ... Anh biết rồi.” Tôi vừa tới bên giúp cậu sửa sang quần áo vừa nói: “Ra nước ngoài công tác đừng làm mình mệt quá, có đối tượng mới cũng đừng keo kiệt, dẫn tới cho anh đánh giá xem sao.”

Cậu cúi đầu không nói, lông mi thon dài rủ bóng buông xuống trên gương mặt, nói thật, cậu cũng là người xinh đẹp nhất tôi từng qua lại.

Tôi cho rằng cậu đang đau thương vì ly biệt, sau khi cậu ngẩng đầu lên tôi mới phát hiện tôi sai rồi.

“Nhấn, đưa tôi đi.” Nụ cười xao động như ngọn sóng, “Anh sẽ không có thói quen giữ lại kỷ vật của người tình cũ chứ?”

Chiếc nhẫn trên ngón út tay trái là quà sinh nhật cậu tặng tôi, có khảm một loại ngọc thạch màu trắng không rõ tên, đơn giản mà tao nhã, cũng đã làm bạn với nó hơn một năm rồi.

Tôi thật sự thích chiếc nhẫn này, nếu phải trả lại cậu thật có chút không đành, nhưng tôi thực sự không có lý do gì để giữ nó.

Tôi đưa tay tháo ra, phát hiện trên ngón tay còn có dấu vết của vòng trắng trắng, không khỏi bật cười.

“Sau này nhìn chiếc nhẫn hãy nhớ đến anh nhé.” Câu buồn nôn này bị cậu dùng ánh mắt xem thường đáp lại.

Vốn muốn nghỉ phép ở lại Nhật Bản thêm vài ngày, đến phía bắc trượt tuyết ăn cua, nhưng mới vừa chia tay với người ta thật sự không thích thú vụ này nữa, nên cũng vội vã về nước.

Sau khi phí hoài mấy ngày trời chỉ ru rú ở nhà, tôi được mời tham gia một giải đấu cờ vây nhi đồng trong nước, tuy chán ghét mấy sự kiện công khai kiểu này, nhưng bởi vì đối phương là do sự phụ ủy thác đến mời tôi, tôi cũng không tiện từ chối.

Lên đài diễn thuyết không đến vài phút, tôi liền xuống đài, sau đó mấy chục người bạn nhỏ bắt đầu đánh cờ trên chiếc bàn cờ chỉ toàn trắng trắng đen đen, nhìn bọn nhỏ liền nhớ tới trước kia tôi cũng ôm ấp một kiểu cổ chấp như vậy.

Ở hội trường đi lại vu vơ xem mấy bạn nhỏ chơi cờ, đang lúc tôi cảm thấy một thế cờ cũng thật thú vị, liền đứng lại theo dõi.

“Ấy... Dư đại sư, thật ngại quá.”

Tôi xoay người, một cụ già lưng hơi còng dắt theo một cậu bé, tôi nhớ rõ vừa rồi có người giới thiệu ông ấy là lý trưởng ở đây? Hay là hương trưởng nhỉ?

“Có chuyện gì không ạ?” Tôi ra vẻ thân thiết nói, trong đầu còn đang suy nghĩ rốt cuộc ông ta là hương trưởng hay là lý trưởng...

“Đây là cháu trai của tôi, kì lực bậc bốn, nó vẫn luôn luôn sùng bái đại sư, hôm nay có thể có vinh hạnh được gặp ngài thế này, có thể mời ngài dạy bảo vài nước cờ cho cháu nó không?”

Ông lão nói năng rất khách khí, nhưng đứa cháu bên cạnh ông ta thì không như thế, nhìn ánh mắt của nó là biết nó chẳng sùng bái tôi chút nào, mà coi tôi như địch thủ, xem độ tuổi này của nó đã đạt bậc bốn cũng được xưng tụng là thần đồng, nhưng đáng về kiêu ngạo lại cho tôi cảm giác nó chỉ phát triển đến một giới hạn nhất định, hơn nữa nó không tham gia giải đấu này, nhất định là khinh thường những người cùng độ tuổi với nó.

“Cháu không cần người chỉ dạy nước cờ, cũng không cần bảo ban gì cháu!” Nó kiêu ngạo nói.

“Gia Thành cháu đang nói bậy bạ gì đó, Dư đại sư, thật ngại quá, trẻ nhỏ không hiểu lẽ nghĩa...”

Tôi mỉm cười, “Không sao, chúng ta cứ phân cao thấp xem.”

Lúc ấy ý nghĩ của tôi là muốn làm giảm tính hiếu thắng của cậu bé, hơn nữa nếu nói chuyện cùng nó, còn phí thời gian hơn cả chỉ dạy nước cờ ấy chứ.

Bây giờ nhớ lại, tất cả chính là từ thế cục ván cờ ấy có gì đó không đúng.

“Tôi thua.” Tay vừa cầm một quân cờ đặt lên bàn cờ, tôi thấp giọng nói.

Đây là ván cờ thứ mấy trong tháng này bị thua rồi nhỉ? Tôi không muốn nghĩ nhiều, chỉ biết là từ sau hôm đánh cờ với đứa trẻ ấy, tôi tiếp tục không thắng được bất kì ván nào nữa, trước kia tôi phải chấp ba quân, bây giờ đối phương chấp tôi năm quân tôi vẫn bại trận.

Trên kì trường thắng thua thua thắng, vốn từ chỗ không cần để ý tới chuyện thắng bại, nhưng sau đó bất kể thế nào vẫn thua cờ, tôi càng ngày càng sốt ruột, bắt đầu dùng hết đủ loại phương pháp làm cho mình trở về trạng thái ban đầu.

Bây giờ thế cờ cho thấy rõ, tôi biết tôi lại thất bại rồi.

Đây là trận đấu cuối cùng của vòng loại giải đấu 32 kì thủ mạnh trong năm nay, người trẻ tuổi ngồi đối diện tôi thoát nhìn thật sự không giống như đến thi đấu cờ vây, trái lại giống như đang đi khiêu vũ đường phố, mặc quần áo sặc sỡ, trên tai trái đeo khuyên tai, miệng còn nhai kẹo cao su.

Thi đấu cờ vây tuy rằng không quy định về trang phục mọi người gần như đều mặc trang phục thi đấu chính thức, kì sĩ Nhật Bản có khi còn cẩn thận thay kimono, kì sĩ trẻ tuổi này vừa ra sân đã làm dậy lên những tiếng ồ lên không ngớt.

Giống như trang phục cậu ta mặc, tài đánh cờ cao minh của cậu ta trong đám trẻ tuổi cũng là đề tài bàn luận của mọi người. Tình hình của tôi không tốt cùng với vận may cũng không tốt, ngay vòng đầu đã rút thăm được đối thủ là cậu ta.

Ai thua cờ không kiếm cớ, nhưng tôi thật sự rất muốn tìm một cái cớ để thoát khỏi mấy người bạn phóng viên tới phỏng vấn.

Vừa ra khỏi nhà thi đấu đã thấy kì sĩ trẻ tuổi đi ra trước được phóng viên vây quanh, tôi thầm cảm thấy may mắn.

“Xin hỏi lần này anh đã thắng kì sĩ Dư ba ván liền, anh có cảm tưởng gì?”

“Đây là lần đầu tiên tôi đánh cờ cùng với anh ấy, không có cảm tưởng gì khác.” Cậu chẳng hề để tâm trả lời, tôi cho rằng ít nhất cậu ta sẽ cảm thấy kinh ngạc.

“Vậy, trong trận đấu anh thường hay vuốt ve khuyên tai, xin hỏi cử chỉ này có ý nghĩa gì vậy?”

Phóng viên thật sự là... đến cả loại chuyện vặt vãnh lông gà vỏ tỏi này cũng hỏi tới.

“À... việc này...” Cậu lại đưa tay sờ sờ khuyên tai, “Nó là vật may mắn của tôi, không đeo nó thi đấu, tôi sẽ thua cờ ngay, thật vậy, có một lần làm mất nó một tháng, tôi đã thua suốt cả tháng đó.”

Vật may mắn? Tôi nhìn vòng tròn trên ngón út tay trái vẫn còn dấu vết màu trắng trắng tự hỏi.

Nếu con người ta đã rơi vào đường cùng thì bất kể là chuyện bâng môn tà đạo nào cũng sẽ thử làm, ngay cả người vốn không tin vào chuyện đó như tôi cũng thế.

Từng nghe nói tới một số tiền bối rất mê tín, ví như “Nhất định phải mặc trang phục may mắn khi đánh cờ”, “Trước mỗi hội cờ quay sang hướng đối diện với ba vái”, “Thắng cờ sẽ không tắm rửa” vân vân... vô số hành động kì diệu, trước kia tôi chưa bao giờ tin những điều này, nhưng bây giờ tôi nóng lòng gọi điện thoại.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy...” Quay số mấy lần đều chỉ có lời đáp như vậy.

Sau đó tôi nghĩ cậu bị phái ra nước ngoài, có thể phải đổi số di động, tôi không có số điện thoại nhà của cậu, đành phải gọi tới Bộ ngoại giao hỏi.

“Thẩm Lương Thần ấy hả? Anh ấy bị điều đến nước ngoài rồi.” Một cô gái trong Bộ ngoại giao trả lời điện thoại của tôi như vậy.

“Cậu ấy được phái tới nước nào? Có cách nào có thể liên lạc với cậu ấy không?”

“Anh ấy đang ở nước La Thoát Lỗ Oa Tư.”

La Thoát Lỗ Oa Tư... Đây không phải là một nước nhỏ không có tên trên bản đồ đấy chứ?

Tôi hỏi tiếp: “Vậy, có cách nào có thể liên lạc với cậu ấy không?”

“Chuyện này hả... Nếu ngài có việc gấp cần nói có thể gửi điện báo qua đó.”

Sau đó, tôi gửi một bức điện báo cho cậu, cũng hỏi cô gái địa chỉ đại sứ quán Trung Quốc tại La Thoát Lỗ Oa Tư, bây giờ bay sang phải qua bốn lần đổi chuyến.

La Thoát Lỗ Oa Tư trên bản đồ chiếm diện tích nhỏ hơn Trung Quốc nhiều, lúc tìm kiếm thông tin còn nhìn thấy dòng chữ “Diện tích đất liền của La Thoát Lỗ Oa Tư đang dần dần thu nhỏ, 20XX năm sau e rằng sẽ có nguy cơ diệt quốc.”

Cho dù trước đó đã có sự chuẩn bị về tâm lý, nhưng trực tiếp tới đất nước này mới cảm nhận được sâu sắc, sân bay này... Có lẽ nên nói sân bay này là một công trình xây dựng khá sơ sài thì thích hợp hơn.

Mang mũ rơm mặc áo đuôi ngắn và quần đùi, tôi vừa ra sân bay đã trở thành tiêu điểm khiến mọi người chú ý, bởi vì quần áo bọn họ không được cắt may, chỉ là một mảnh vải được quấn hoặc buộc trên người, đàn ông chỉ buộc vào vị trí quan trọng trên cơ thể mà thôi.

Nhìn cảnh này tôi cũng không hy vọng xa vời có phương tiện giao thông tiên tiến như “taxi”, lấy giấy bút, định hỏi đường bọn họ, cho dù trước đó tôi đã viết vài câu hỏi đường lịch sự bằng tiếng La Thoát Lỗ Oa Tư, nhưng dường như đa phần bọn họ đều không biết chữ.

Tôi nhanh trí, vẽ quốc kì Trung Quốc cho bọn họ xem, cách này quả nhiên hữu hiệu, một thanh niên nhiệt tình vừa xem đã gật đầu, kéo tay tôi như muốn dẫn tôi đi.

Sau khi đi theo anh ta một đoạn đường, thật sự cảm giác không thể lựa chọn nơi sinh, đây là vận mệnh.

Rẽ qua một khúc quanh, tôi phát hiện ven đường có mấy túp lều tạm bợ, bên trong có mấy chục đứa trẻ da ngăm đen đang học bài, thấy vậy tôi cảm thấy vui mừng.

Lại nhìn thầy giáo đang dạy bọn nhỏ, đúng là một người da vàng.

“Lương Thần?”

“Buổi sáng em vừa nhận được điện báo của anh, buổi chiều đã gặp anh rồi.”

Trang phục của cậu không chỉnh tề như ngày trước tôi thấy, T-shirt màu trắng ố bẩn không hề tương xứng với chiếc quần đùi chút nào, tóc cũng bù xù tán loạn, nhưng cho dù như vậy vẫn nhìn ra được cậu ấy rất yêu thích công việc này.

“Ba ngày trước anh gửi điện báo, đến Cục quản lí bệnh tật châm bốn năm cái châm, ngồi đến đau cả vùng thượng vị, chuyển đến bốn chuyến bay liền.”

Cậu đưa nước cho tôi, ngồi bệt xuống đất cười nói: “Cũng giống em lúc mới đến đây.”

“Anh bội phục em thật, có thể làm việc... ở quốc gia này.”

“Đây mới thật sự là công việc em muốn làm.” Cậu nghiêm túc nói, “Ở trong nước, em chỉ có thể tiếp xúc với viên chức cao cấp của vài ba nước bang giao, nhìn thấy vali thì giành ngay lấy, thấy cửa là tranh nhau mở giúp, em cũng không biết mình thi vào Bộ ngoại giao hay khách sạn nữa, nhưng, ở đây tuy có rất nhiều điều bất tiện, nhưng em có thể cho người dân nơi đây biết về đất nước mình, biết quan hệ giúp đỡ lẫn nhau của chúng ta, giúp đỡ bọn họ, bọn họ cũng sẽ giúp đỡ chúng ta.”

Đúng là, nhìn qua dáng vẻ cậu bận bịu công việc đến mệt chết đi thôi, không muốn nói chuyện nhiều, nhưng hiện tại nhìn tinh thần cậu phấn chấn, giống như đã tìm thấy nơi mình nên tới vậy.

“Đúng rồi, anh trăm cay nghìn đắng tìm đến em thế này... chắc không phải để nói chuyện phiếm chứ?”

Thiếu chút nữa quên mất mục đích, tôi nhanh chóng nói: “Chiếc nhẫn lông đuôi kia, em có thể tặng cho anh hay không? Không! Muốn anh mua cũng được.”

“Chiếc nhẫn lông đuôi kia hả... không đưa cho anh được, bán cho anh cũng không được.” Cho dù mặc thế này, ở nơi này, bộ dáng tươi cười của cậu vẫn mê người như xưa.

“Nhưng anh...”

“Nó đối với em có ý nghĩa rất đặc biệt, em chỉ tặng cho người yêu ‘hiện giờ’ của em thôi.”

Cầm một quân cờ đen lên, dừng ở nơi sáng nhất trên bàn cờ, thoáng thấy trên trán đối phương rớt xuống một giọt mồ hôi lạnh, biết ngay bàn cờ này tôi thắng rồi.

Đối thủ cúi đầu không nói tiếng nào, vài giây cuối trước khi hết giờ mới nhẹ giọng nói: “Tôi thua.”

Tôi lễ độ muốn giữ vẻ trầm mặc, mân mê chiếc nhẫn lông đuôi trên ngón út, từ khi cầm lại nhẫn tuy không thể nói là bách chiến bách thắng, nhưng cuối cùng cũng trở lại trình độ ngày xưa.

Cầm lại nhẫn này cũng phải trả giá rất nhiều, hạ thấp mình mời người yêu cũ quay lại là kinh nghiệm tôi không muốn nhớ lại, lần này yêu đương lại với cậu ấy còn đặt ra quy tắc trò chơi mới.

Không cho lãng nhăng, không cho ăn vụng.

Lúc ấy chỉ cần có thể khiến cậu ấy hồi tâm chuyển ý, để tôi lấy lại chiếc nhẫn lông đuôi thì có là chuyện gì tôi cũng đồng ý hết, lúc ngồi trên máy bay quay trở về tôi đã nghĩ, cậu ấy ở lại cái nơi chim không để trứng ấy có thể quản tôi tới đâu?

Sau này phát hiện, tôi thật sự là quá coi thường năng lực tự kiểm chế của bản thân, đừng nói ăn vụng, ngay cả kiểu “vận động khỏe mạnh” của đàn ông tôi cũng chỉ nhìn ảnh của cậu ấy mà làm thôi.

Cứ cách hai, ba ngày gọi một cuộc điện thoại, chỉ là nói chuyện phiếm bình thường, ân cần thăm hỏi hoặc nói mấy lời yêu thương, tiếng cậu ấy cười bảo tôi đừng nói lung tung cũng đủ làm tôi cảm thấy hưng phấn, tôi thật hoài nghi bản thân có phải đang hồi xuân hay không.

Dáng vẻ chỉ yêu một người thế này không biết có thể duy trì tới khi nào.

Tôi vốn thích đàn ông tuấn tú, dáng vẻ cậu ấy cũng rất ưa nhìn, trước kia qua lại với cậu ấy, chỉ cần là người đàn ông nào cảm thấy không tồi tôi cũng sẽ để ý mấy lần, bây giờ nếu không phải Phan An* tái thế tôi đều coi như người qua đường.

*Phan An (tên khác là Phan Nhạc), là người Hà Nam, sống vào thời Tây Tấn, được xem như một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại. Phan An dung mạo rất đẹp, tinh thần và bản lĩnh cũng được ca ngợi, trong dân gian có câu: “mặt tựa Phan An” để miêu tả những người đàn ông đẹp.

Nhưng người đàn ông mặc âu phục đang dùng bữa sáng trước mặt này lại khiến ai ai cũng phải nhìn y thêm một chút, không chỉ riêng tôi, trong phòng ăn tại khách sạn này chắc hẳn không ai không chú ý tới y.

Tôi mân mê chiếc nhẫn lông đuôi, kiểm chế niềm xúc động muốn tiến lên, bình tĩnh ăn bữa sáng, khi thì trộm ngẩng vài lần, nhìn ngẩng một thứ xinh đẹp không tính là ăn vụng chứ?

Chỉ thấy y để đồ ăn trên bàn, bưng li cà phê tiến về phía tôi.

“Ngài là Dư kì sĩ Dư đại sư?” Giọng nói của y cũng thật tương xứng với vẻ ngoài, giọng nam trung không cao quá không thấp quá, rõ ràng, rất có khả năng làm phóng viên tin tức hoặc truyền thông.

“Đúng vậy, ngài là...” Tôi vô cùng khẳng định tôi chưa từng gặp y, dáng vẻ này đã gặp một lần chắc chắn không thể quên.

“Tôi là bạn của Lương Thần, thường nghe cậu ấy nhắc tới ngài.”

Tôi âm thầm cảm thấy may mà mình chưa tới gần, y tự giới thiệu mình họ Giản, hiện tại là luật sư, đã là bạn tốt với Lương Thần từ khi còn học cấp hai.

Chúng tôi vừa bữa vừa tán gẫu, y hình như rất hứng thú với nghề nghiệp của tôi.

“Chơi cờ từ thuở nhỏ đến giờ cũng chưa từng có ý định từ bỏ sao?” Y hỏi.

“Cờ vây là con đường không có lối về, một khi đi vào trở thành nghiệp kỳ thủ, quay đầu lại sẽ rất khó, hơn nữa tôi rất ưng ngành với nghề nghiệp này, rất kiên trì.” Tôi đưa tay lật giở cuốn sách dạy đánh cờ nói.

Luật sư Giản nhìn tôi, khoe miệng vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp, “Anh thật sự rất giống cậu ấy “

“Rất giống?”

“Giống ở chỗ ương ngạnh, có điều Lương Thần cậu ấy ngay cả chuyện yêu đương cũng ương ngạnh, ương ngạnh đến mức đối phương không ngừng lạc lối cũng không nỡ chia tay, cuối cùng chia tay được rồi, nhưng đối phương nhất mực cầu xin cậu ấy lại mềm lòng, tôi sợ bạn mình lại bị tổn thương, cho nên tới đây thử anh, xem ra... anh đã vượt qua được.”

Không hổ là luật sư, lời nói sắc bén không chút lưu tình.

Tôi theo thói quen mân mê chiếc nhẫn lông đuôi, nghiêm túc nói: “Cậu ấy là vật may mắn của tôi, tôi sẽ không làm chuyện gì để cậu ấy rời khỏi tôi nữa đâu.”

Buổi tối diễn ra trận chiến cuối cùng của giải vô địch, tôi tháo chiếc nhẫn lông đuôi xuống, gọi một cuộc điện thoại cho cậu ấy.

“Hi vọng em có thể giúp anh cố gắng.”

Cậu ấy hơi nghi hoặc, qua một lúc mới trả lời: “Trước kia anh chưa bao giờ nói thế...”

“Hôn anh một cái cũng được.”

“Trong... trong điện thoại á?”

“Năn nỉ đó.” Tôi trầm giọng thỉnh cầu.

Cậu ấy có vẻ hơi khổ sở, sau đó tôi nghe thấy âm thanh tiếp xúc của đôi môi.

Không mang chiếc nhẫn lông đuôi, tôi vẫn thắng trận đấu rất đẹp, chứng minh một việc, không liên quan đến nhẫn, mà liên quan đến người.

Lúc đó trong lòng không yên nên mới thua nhiều trận như vậy, đều là vì cậu ấy, tình cảm tôi dành cho cậu ấy đã vượt xa những gì tôi nghĩ từ bao giờ, tôi ăn vụng, ra vẻ tiêu sái để cậu ấy rời xa, thật là một tên ngốc.

“Lẽ mừng năm mới này em không trở về sao?” Tôi gãi gãi đầu nói.

“Đúng vậy, bên này còn có việc phải làm... Á không được, em sắp phải cúp máy rồi.” xem ra cậu ấy thật sự bẽ bộn nhiều việc.

“Anh qua đó tìm em là được...” Tuy rằng nghĩ đến việc phải chuyển máy bay nhiều lần, ngồi liền mười mấy giờ...

‘... Tới đây tới đây... Hả? Anh muốn tới ư, tốt, cứ như vậy nhé.’ Cậu vội vã cúp máy.

Sau đó tôi không bay sang tìm cậu, bởi vì không bao lâu sau Trung Quốc và nước ấy đã không còn quan hệ ngoại giao. Vén vện một năm ở lại làm việc, điều rất nhiều nhân viên về nước, cậu ấy cũng nằm trong số đó, vì thế tôi chuyển thành đến sân bay đón cậu ấy.

“Xem ra quan hệ quốc tế còn chẳng vững chắc bằng quan hệ tình yêu.” Tôi đứng trước cửa ra chuyển bay từ Italy.

Vừa nói đến đây cậu ấy liền cúi đầu, “Bọn em đã rất cố gắng rồi... Ai, đành vậy... Có điều, ‘quan hệ quốc tế’ còn không vững chắc bằng quan hệ tình yêu.” những lời này anh phải rút lại trước đã.”

“Vì sao?”

“Dù sao chúng ta và nước bạn cũng duy trì gần hai mươi năm quan hệ hữu hảo đó!”

“Anh tự tin có thể cùng em duy trì lâu hơn.”

Tôi vui vẻ nói mấy câu buồn nôn như trước, đón nhận ánh mắt xem thường cậu ấy đang đỏ mặt ném tới.

11. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 11: Fake Without Price

CHƯƠNG 11: FAKE WITHOUT PRICE

Editor: Hanayuki

Trong căn nhà xa hoa rất nhiều người ra ra vào vào, mang những đồ dùng gia đình quý giá chuyển lên xe, bọn họ thoạt nhìn cũng không giống công nhân chuyển nhà, có người mặc nguyên bộ đồ đen, lại có người mặc áo ba lỗ để lộ ra cánh tay có hình xăm long phượng, khuôn mặt bọn họ đều gợi cho người ta ấn tượng về hung thần ác sát.

“A Bảo, A Hán, cái giường này xem xem có thể tháo ra chuyển đi không, đồ điện gia dụng kia cũng đừng quên mang đi đây”

Thanh niên mặc áo sơ mi quần tây đen, trên mũi đeo gọng kính với hai mắt kính to đùng, trên cổ còn đeo dây chuyền vàng chẳng thời thượng chút nào, tuy rằng cái đầu thấp hơn đám ranh con đang khuôn vác, nhưng nhìn dáng vẻ hần chỉ huy liền biết hần là nhân vật có “địa vị” cao nhất ở nơi này, thậm chí còn cao hơn cả chủ nhà.

“Mấy... mấy người mang hết đồ đạc đi thì chúng tôi phải sống sao đây?” Hai người trung niên mập mạp giống như người chết trôi liềm mạng giữ lấy ghế sa-lon bằng da thật trong phòng khách không chịu buông ra.

“Yến ca, đá lão sang một bên chứ?” Tên thanh niên khỏe mạnh nào đó lên tiếng, giống như đang hỏi cái bình rỗng nào đó có thể đá hay không.

“Tao đến tao đến đây, lúc trước chẳng phải đã nói không cần thiết thì không được động tay động chân sao? Những điều này là vì ‘khách hàng’ quan trọng của chúng ta đây, mày đi trước giúp chúng nó chuyển giường đi.” Nói thì nói vậy, nhưng Yến ca vừa nắm chặt tay vừa đi tới.

Hần cúi đầu nhìn người đàn ông mang vẻ mặt như thể bất hạnh nhất trên đời này, đột nhiên nhếch miệng cười, kéo kéo quần tây ngồi xổm xuống, tầm mắt ngang bằng với ông ta.

“Đừng để ta nhìn thấy vẻ mặt khóc tang này, cứ như chúng ta uy hiếp lão vậy.” Hần đưa tay vỗ vỗ vai người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên vẻ mặt bi ai chuyển thành phần hận, “Nếu không phải chúng mày... Tao cũng sẽ không rơi vào kết cục như ngày hôm nay, vợ phải dẫn con chạy trốn, đồ đạc trong phòng chẳng còn...”

“Chụp cái mũ thật lớn lên đầu bọn ta hử, thiếu nợ phải trả là đạo lý hiển nhiên, công ty chúng ta cũng đâu bắt lão tới vay tiền, chỉ là thủ tục gì đó đơn giản hơn ngân hàng, đương nhiên tiền lãi cũng phải cao hơn, à! Truy ra nguồn gốc, còn không phải là thành công vĩ đại của ngài sao, cứ nhất định sang bên kia xây dựng thêm nhà xưởng mới chịu...”

“Đừng nói nữa! Muốn gì cũng cho bọn mày hết! Như vậy là không nợ nần gì chúng mày nữa chứ gì!” Người đàn ông trung niên to tiếng nói.

“Chuyện này hử... để tôi nhìn xem...” Yến ca đưa tay lấy trong túi quần một cuốn sổ bọc da, “Ngoại trừ phòng ốc và mấy thứ đồ đạc này ra... Còn thiếu mười vạn nữa.” Hần mỉm cười nói.

“Mười vạn... Tao kiếm đâu ra số tiền đó!”

Yến ca buông tay, “Ai mà chẳng nói thế, nói về chuyện làm thế nào kiếm tiền trả nợ, bản công ty còn có một ngành khác chuyên xử lý chuyện này, ngày mai ông đến công ty tìm một người tên là Hạc tỷ, cô ấy sẽ cung cấp cho ông một số cách kiếm tiền.” Chỉ là, không nhất định hợp tình hợp lý hợp pháp cho lắm, như là buôn bán cơ quan, dùng con người làm thí nghiệm... Cứ chờ đi, hần thầm bổ sung trong lòng.

Sau khi chuyển hết những vật có giá trị trong phòng đi, Yến ca vừa lòng giậm chân trong căn phòng trống rỗng, hần thích cảm giác hoàn thành một phi vụ thế này.

Đi tới đi lui, hần chú ý tới tường phía đông có một ô tứ giác trống rỗng, như là vốn treo thứ gì trên đó vậy.

Hần bước nhanh tới cửa, túm áo người đàn ông trung niên nói: “Ày, ông còn giấu diếm thứ đáng giá nào hử?”

“Không, không có mà, anh thấy rồi đấy, có thể lấy được đều bị các anh lấy đi hết rồi!” Người đàn ông trung niên kinh hãi nói.

“Vậy... vậy trên bức tường kia vốn treo thứ gì?”

“Mặt nào cơ?”

“Mặt phía đông kia kìa! Có vẻ là tranh sơn dầu hay tranh lụa gì đó.” Yến ca cầm gạt chỉ vào mặt tường kia.

“À, à, tôi nhớ ra rồi, bức tranh đó một năm trước bị con gái tôi làm hỏng, cho nên đem đi sửa...”

“Yến ca sao thế?” Thấy Yến ca một lúc sau mới lên xe, A Bảo hồ nghi hỏi.

“Có thứ chưa lấy được.” Yến ca vội vàng xao động từ túi vải lấy ra bao Marlboro, A Bảo bên cạnh nhanh chóng châm lửa cho hắn, hút sâu một hơi, từ từ nhả ra.

“Em và A Bảo trước khi đi còn lục soát lại một lần từ tầng bốn, lão mập đó dám giấu đồ vật gì chứ? A —— không đánh lão một trận em ăn cũng không ngon!” Vừa nói, A Hán liền muốn mở cửa xuống xe, Yến ca lấy điều thuốc xuống khỏi miệng, dí nhẹ vào cánh tay trần của gã.

“Ui da —— nóng nóng nóng!” A Hán cường tráng lập tức phát ra tiếng kêu như heo chết, “Yến... Yến ca?”

“Nóng? Vậy thì tốt, anh còn chưa ần xuống đây, A Bảo, lái xe đến địa chỉ này đi.” Hán đưa cho A Bảo một tờ giấy nháp, trên đó viết tên người và địa chỉ.

“Chuyên gia phục chế tranh, Sở Tĩnh Trọng...” A Bảo vừa khởi động xe vừa đọc cái tên ghi trên giấy, “Chuyên... chuyên gia phục chế tranh là làm cái gì?”

“Nhận bức tranh khi bị hư hỏng, người có thể dùng cách gì đó khắc phục, sửa chữa bức tranh chính là nghề này.”

“Yến ca quả nhiên đã từng đọc sách, chuyện gì cũng biết!” A Bảo thối phòng nói, “Đúng rồi, Yến ca em nhớ rõ anh cũng có sưu tầm danh họa gì đó... Có đôi khi từ khách hàng thu được mấy bức tranh, anh cũng sẽ giữ lại cái mình thích?”

Yến ca dùng mũi hờ nhẹ một tiếng, “Đây chỉ là thói quen xấu không sửa được của tao, làm sao so sánh được với mấy bộ sưu tập cao quý của Ứng lão và Hạc tỷ.”

“Ông chủ Ứng và Hạc tỷ cũng có sưu tầm thứ gì sao?”

“Ứng lão thích sưu tầm bê-tông chấn sóng*, lớn nhỏ vuông tròn tất cả đều chất đồng ở bên bờ biển riêng của ông ấy, Hạc tỷ còn kì lạ hơn, cô ta thích sưu tầm móng tay.

*Ở Đài Loan, bên bờ biển người ta đặt rất nhiều những khối bê-tông đủ mọi hình dạng, thường có rất nhiều góc cạnh để chấn sóng, giảm áp lực của sóng khi vỗ vào bờ. Đây là một giải pháp rất hay và hiệu quả!

“Là những hoa văn màu mè trên móng đó sao? Thất Tử tôi cũng thích mấy thứ đó.”

Yến ca dụi đầu thuốc lá vào chiếc gạt tàn trong xe nói: “Không giống nhau lắm đâu, cô ta thích sưu tầm cả ngón tay, muốn tham quan nơi cất giữ mấy thứ đó của cô ta, cô ta sẽ rất vui sướng.”

“... Á, em xem thứ đó không hiểu lắm... A đến rồi, ở trong con hẻm phía trước.”

“Tao đi là được, chúng mày đi về trước báo cáo đi.” Yến ca mở cửa xuống xe, bước về phía con hẻm kia.

Từ bên ngoài nhìn qua cánh cửa thủy tinh có dán ba chữ lớn “Sửa chữa tranh”, bên trong không nhìn thấy bất kì bức tranh nào, trong phòng chỉ có một chiếc bàn dài, trên bàn chất đầy sách các loại, đằng sau chồng sách hình như có người ngồi, một đầu tóc trắng.

Là một người già... Yến ca luôn không thích nói chuyện với người già, người già giống như một tảng đá thối rất ngoan cố rất đáng ghét, dùng bạo lực mà không biết giữ chừng mực có thể hại chết người, làm chết người cũng có nghĩa là gây phiền toái, cho nên hắn cảm giác người già chẳng khác nào phiền toái.

“Dù sao ta cũng không phải đến đòi tiền, chỉ tới lấy tranh thôi mà.” Hắn đẩy đẩy kính đen trên mũi, mở cửa thủy tinh bước vào.

Vào phòng làm việc rồi hắn mới phát hiện không chỉ trên bàn chất đầy sách, hai bên giá sách từ trần nhà đến sàn nhà cũng nhét đầy toàn là sách, phần lớn là sách nghệ thuật, trong đó không thiếu lịch sử nghệ

thuật, tự truyện của họa sĩ, phân tích phương pháp vẽ... vân vân, còn có một số tài liệu khoa học về hóa học, sinh hóa.

Khá kì lạ là... hần cũng đã vào được ba phút, chủ nhân phòng làm việc vẫn chưa lên tiếng.

Ông lão này lẳng tai cũng quá nghiêm trọng rồi? Tiếng mở cửa, tiếng giầy da hần đi lại đều rất to cơ mà.

Không thấy chủ nhân đi ra tiếp đãi, Yến ca đành phải vòng qua bàn dài đi đến bên cạnh lão, cứ tưởng rằng sẽ nhìn thấy một ông già đã xế chiều lưng còng tóc trắng, không ngờ người ngồi trên ghế xem qua xem lại hai cuốn sách trái phải lại là một người có vẻ ngoài trẻ tuổi, nhưng cả đầu tóc trắng.

Cùng với động tác hiện giờ của anh ta, Yến ca đưa ra kết luận “Đọc nhiều sách quả nhiên sẽ bạc đầu”.

“Này... Tiên sinh.”

Hần lên tiếng gọi to đối phương lại không phản ứng, hần đành phải gơ tay gõ gõ bàn.

“Ày, tiên sinh?”

Thanh niên tóc trắng chậm rãi ngẩng đầu, giống như đang chuyên tâm bị người ta ngắt quãng, sắc mặt hơi không vui nói: “Có chuyện gì sao?”

“Anh là ông chủ hả?” Nhìn kỹ mặt anh ta, Yến ca càng cảm thấy được anh ta trẻ tuổi không giống ông chủ.

“Cả phòng làm việc này chỉ có mình tôi.”

“Cho nên anh là Sở tiên sinh?”

“Anh có việc gì?” Anh ta day day hai mắt hỏi.

“Tôi tới lấy tranh, khoảng chừng một năm trước, ông chủ Vương có đưa một bức tranh kích cỡ số mười lại đây sửa chữa.”

“Bức đó vẫn chưa sửa xong.”

“Vẫn chưa sửa xong? Cũng đã một năm rồi mà.” Yến ca không khỏi rống to.

“Một bức họa sửa mất mấy tháng cũng là chuyện đương nhiên, huống chi tôi cũng không phải chỉ sửa mỗi một bức tranh.” Sở Tinh Trọng vừa nói lại bắt đầu lật xem sách của anh ta.

“VẬY, ông chủ Vương đã trả cho anh phí sửa chữa chưa?” Nếu bức họa giá trị không cao, lại đang nợ một khoản phí sửa chữa, chẳng bằng bỏ quách nó đi.

“Nguyên tắc của tôi là sửa xong mới thu tiền.”

“Có thể xem bức họa kia không?”

Sở Tinh Trọng nhìn nhìn hần, bất đắc dĩ đứng dậy, đi đến phía sau phòng, bên cạnh cửa có hiển thị mấy số liệu, Yến ca mới nghĩ đến đây là phòng khống chế độ ẩm và độ ẩm.

Trong phòng có giá vẽ, bệ làm việc, còn có một ngăn tủ tràn ngập các loại thuốc nước đủ màu, Sở Tinh Trọng đi đến một bên cầm ra một bức họa, đặt lên bàn làm việc.

“Bức ông chủ Vương đưa để sửa chính là bức này.” Sở Tinh Trọng hai tay khoanh trước ngực nói.

Nhìn thấy bức họa này, Yến ca cẩn thận tháo kính đen xuống, đây là một bức tranh phong cảnh, vẽ khung cảnh ánh hoàng hôn sóng gợn lần lần, thật động lòng người.

“Đây là bức tranh của Cửu đại sư có tiếng trong nước... Phía dưới này là chỗ phải sửa chữa.” Anh ta chỉ vào phía dưới bên trái rõ ràng đã bị bong màu, may mắn không rộng lắm.

“Ừm.” Sở Tinh Trọng khẽ gật đầu.

Yến ca nhìn kĩ một lượt, nhưng suy nghĩ dường như lại không đặt trên bức tranh, mà đã bay tới phương xa, còn thỉnh thoảng nhíu mày mím môi.

Hần lại đeo kính đen vào, “Bức tranh này tôi muốn chắc chắn, khi nào có thể sửa xong?”

“Qua mấy tháng nữa, qua mấy bức tranh nữa mới tới bức này...”

“Ông chủ Vương nợ tiền công ty chúng tôi, bức tranh này là để gán nợ, cho nên tháng sau tôi phải lấy rồi.” Yến ca lấy việc công, dùng vẻ mặt hung ác nói với Sở Tinh Trọng.

Nhưng Sở Tinh Trọng cũng không để vào mắt, “Nợ các anh tiền là ông chủ Vương, đâu phải tôi.”

“Cái gì, cái tên thợ sửa cơm chiên đó còn dám phách lối, Yến ca, em giúp anh đi đánh gã một trận, gã nhất định lập tức sửa cho anh.” A Hán đầu óc ngu si tứ chi phát triển là tên ranh con nhiệt huyết cái gì cũng muốn dùng bạo lực giải quyết.

“Là thợ sửa tranh... Không phải cơm chiên, còn nữa, chúng ta cũng không có lý gì đi uy hiếp anh ta, anh ta nói cũng không sai... Kê nợ tiền đâu phải anh ta.” Yến ca nằm trên ghế gác chân lên bàn làm việc, mặc dù khó chịu cực kỳ, nhưng đối phương cũng có lý đấy chứ.

“Yến ca, bức tranh kia trị giá khoảng bao nhiêu tiền thế?” A Bảo hỏi.

“Nhiều lắm là sáu bảy vạn.”

Thay Yến ca trả lời là Hạc tỷ đang chậm rãi bước tới, búi tóc dài lên, mặc một bộ sườn xám cách tân, dáng người lả lơi quyến rũ, A Bảo, A Tráng bình thường gặp cô sẽ nhịn không được nuốt nước miếng, nhưng từ khi biết mấy thứ cô sưu tầm, A Bảo, A Tráng đều trở nên cực kỳ sợ cô.

“Chào... chào Hạc tỷ.” A Bảo A Tráng trăm miệng một lời nói.

“Chị đánh giá sáu, bảy vạn không khỏi quá thấp rồi!” Yến ca bỏ chân xuống, oán giận nói.

“Chỉ cần là bức tranh cậu vừa mất không phải đều là đồ dỏm sao?”

“Hả? Tranh giả á?” A Bảo giật mình nói.

“Sao thế, các cậu không biết Tiểu Yến chuyên môn thu thập tranh giả sao? Thật không hiểu, giả thì có gì hay mà sưu tầm chứ.” Hạc tỷ vừa nói vừa nâng tay Yến ca lên thưởng thức.

Yến ca cảm thấy sờn tóc gáy, vội vàng rút tay về, “Tôi không sưu tầm, chỉ là một loại thói quen xấu thôi...”

“Cậu muốn sưu tầm cái gì không quan trọng, nhớ rõ đưa tiền tranh cho công ty là được.”

“Tôi biết rồi... Đúng rồi, họ Vương kia có tới tìm chị không?”

Hạc tỷ mỉm cười, đôi môi đỏ tươi khẽ nhếch nói: “Có, chị đây đã sắp xếp công việc ‘thích hợp nhất’ cho ông ta rồi.”

Qua hai tháng sau, Yến ca lại bước vào con hẻm nhỏ này, muốn xem tiến độ sửa chữa của anh ta, từ cửa thủy tinh nhìn vào trong vẫn chỉ có thể thấy đỉnh đầu tóc trắng chìm trong đồng sách tán loạn.

Cũng như lần trước, Yến ca mở cửa đi vào tùy ý lật giở mấy cuốn sách trên giá, cũng qua năm phút đồng hồ, Sở Tinh Trọng vẫn không có cảm giác, đi đến bên cạnh bàn dài, đặt bánh nướng mới mua ở Đài Trung xuống bàn, anh mới ngẩng đầu.

“Hôm nay đi Đài Trung thu nợ tiện thể mua.”

“Tôi không thích ăn ngọt.” Sở Tinh Trọng không cảm kích chút nào nói: “Bức họa kia vẫn chưa sửa xong.”

“Mỗi lần đến đều thấy cậu đang xem sách, khó trách tiến độ chậm như vậy.” Yến ca khom lưng nói.

Sở Tinh Trọng nghiêng mắt liếc hần, “Công việc sửa chữa tranh không đơn giản như mấy người nghĩ đâu, đưa tranh tới thêm thêm sửa sửa là xong, có vài người còn tưởng rằng chỉ cần đưa cho họa sĩ vẽ ra nó sửa là được, sáng tác và sửa chữa hoàn toàn khác nhau, liều lĩnh sửa chữa sẽ tạo thành thương tổn gấp đôi, trước tiên phải nghiên cứu niên đại của bức họa, chọn dùng thuốc màu, còn phải nghiên cứu phong cách và bút pháp của họa sĩ này, tiến tới lý giải nguyên nhân bị hỏng của bức họa, sau đó cẩn thận chọn ra phương pháp tu sửa thích hợp...”

Anh nói được một nửa đột nhiên dừng lại, lấy tay sờ sờ mái tóc trắng, “Tóm lại, anh về đi... Ít nhất cũng phải ba tháng nữa mới có thể giao tranh cho anh đổi lấy tiền.”

“Tôi cảm giác anh có thành kiến với tôi.” Yến ca trầm giọng nói: “Đòi nợ mặc dù là đòi nợ, nhưng cũng là công việc.”

“Tôi không có thành kiến gì với anh hết, chỉ là với bức tranh giá trị, qua tay sao có thể không hứng thú.” Nói xong Sở Tinh Trọng không mở miệng nữa, vùi đầu vào quyển sách.

Lần trước nói chuyện lại làm cho Yến ca đối với thợ sửa tranh Sở Tinh Trọng này nảy sinh hứng thú và tò mò, nhìn ra được anh ta rất cố chấp trong lĩnh vực chuyên nghiệp của mình, hẳn cũng biết anh là một người cố chấp, nhưng lại càng muốn thay đổi người cố chấp như vậy.

Yến ca lại tới thăm anh, còn đặt lên bàn một túi quà.

“Lần này là rong biển, rong biển thật đó nha, nghe nói ăn nhiều rong biển sẽ có mái tóc đen mượt.” Yến ca khó nén ý cười nói.

“Đây là di truyền, người trong nhà tôi đều như vậy.”

“Á... Nhà tôi cũng có một loại di truyền, chính là trên móng cả nhà đều có một nốt ruồi, muốn xem không?”

Sở Tinh Trọng không thêm phản ứng lại, đứng dậy quay đầu đi vào nhà trong, Yến ca cũng tự ý đi vào, trên bàn làm việc đặt một bức vẽ hoa sen, vấn đề của bức họa này hẳn là bảo tồn không tốt nên bị ố vàng.

Yến ca vừa thấy liền biết đó là bức vẽ mô phỏng, nhưng không phải loại hắn thích... Mặc dù hắn sưu tầm đồ dỏm, nhưng hắn vẫn phải chọn lựa.

Chỉ thấy Sở Tinh Trọng ngồi trên bệ làm việc thật giống như một thế giới khác, chuyên tâm, cẩn thận tu bổ bức vẽ mô phỏng này, mỗi một động tác đều cẩn thận như vậy.

Hại Yến ca không khỏi hoài nghi, anh ta có biết đây là bức vẽ mô phỏng không vậy?

“Đây là một bức vẽ mô phỏng.”

“Đối với tôi, bức họa nào cũng là thật, không có giả, đều là dùng thuốc màu một bút một giá, trên toan vẽ hoặc sơn dầu khắc họa nên, công việc của tôi là khôi phục chúng về dáng vẻ ban đầu, chứ không phải đi xem xét bức tranh này do ai vẽ.”

“Anh biết rõ bức tranh này là người khác vẽ mô phỏng mà vẫn khư khư một lòng với bức tranh đó đến thế sao?”

Sở Tinh Trọng xoay người, vẽ mặt kỳ dị nhìn hắn.

“Bọn họ chỉ muốn lợi dụng tác giả của nguyên tác, hừ, đơn giản mà nói cũng chỉ muốn kiếm tiền thôi.”

“Ngại quá, lần trước tôi hơi kích động.” Yến ca đặt cà phê vừa mua ở tiệm cà phê gần đó lên chiếc bàn dài.

“Việc tu bổ bức tranh của anh đã bắt đầu rồi.” Sở Tinh Trọng hoàn toàn không để ý lần trước xảy ra chuyện gì, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Á, thật sao...” Yến ca lấy cà phê ra, nhấp một ngụm, “Bức tranh đó cũng là đồ dỏm, chắc anh cũng biết rồi.”

Sở Tinh Trọng không đáp lại, tiếp tục xem tài liệu của anh.

“Bức họa đó là anh tôi vẽ mô phỏng lại.” Yến Tư cũng không để ý xem anh có nghe hay không, tiếp tục nói, “Tôi và anh trai cách nhau mười hai tuổi, anh ấy từ nhỏ đã có thiên phú về phương diện mỹ thuật, mới trước đây tham gia các loại triển lãm cũng hay giành được giải thưởng, từ rất sớm đã nghiêm túc muốn làm nghệ thuật gia, có điều họa sĩ hình như đều có gì đó kì lạ...”

“Giống Picasso có thời kì màu hồng, thời kì màu lam, phong cách người họa sĩ cũng tùy thời điểm mà có sự khác nhau.” Sở Tinh Trọng giúp hắn bổ sung nói.

Thì ra cậu có nghe hử, Yến ca nhìn anh một cái cười khẽ rồi nói tiếp: “Dù sao anh của tôi khi nào đó bước qua thời kì hoàng kim, tác phẩm anh vẽ không được hoan nghênh lắm, vào năm anh ấy hai mươi bốn tuổi, cha tôi bảo lãnh cho một người bạn, trái lại gánh một đồng nợ nần không phải của ông, gia đình tôi đã trải qua thời kì đó rất vất vả, tranh của anh lại không bán được, thế là bắt đầu vẽ mô phỏng, vẽ còn rất đẹp,

chất lượng cao có thể lấy giả đánh tráo, cho nên giả đương nhiên không tồi, song lúc này tuy tôi mới là một học sinh tiểu học năm thứ sáu cũng không thể lý giải được, tôi rất thích tranh của anh ấy, cũng từ nhỏ tới lớn nhìn anh vẽ tranh, biết anh cực kỳ kiên trì với nghiệp vẽ, vậy tại sao lại phải vẽ tranh giả bán kiếm tiền? Kiên trì gì chứ, cố chấp cũng là cái rắc, khi đó tôi đã nghĩ như vậy đấy... Tuy nhờ tranh giả của anh, nhà chúng tôi mau chóng có tiền trả, sau khi tôi mười bảy tuổi thì bỏ nhà đi lêu lổng, khi trở về trong nhà lại vắng một người, tể bào ung thư trong người thanh niên khỏe mạnh đã phát triển với tốc độ chóng mặt...”

“Làm công việc này cũng vì anh ấy, tôi muốn gom hết những bức tranh giả của anh ấy về, nếu không đổi với một họa sĩ thật mất mặt.” Yến ca cuối cùng uống cạn cốc cà phê, “Thứ anh tôi để lại cho tôi cũng chỉ có một đồng tranh giả, cùng với cặp mắt phân rõ thật giả... Biển căn phòng của anh thành phòng xưng tội rồi, nghe xong rồi cho qua đi nhé!”

Yến ca đứng dậy muốn rời đi thì Sở Tinh Trọng mở miệng nói: “Bức họa nào cũng là thật, không có giả, những bức tranh của anh trai anh cũng vậy, mỗi bức đều do tự tay anh ấy vẽ nên, bức tranh này cũng vậy, tôi sẽ khôi phục nó về nguyên trạng.”

Yến ca nhìn vẻ mặt anh như nhòe đi, sau đó đột nhiên buột miệng cười, “Làm sao đây, tôi có cảm giác như mình vừa được giúp đỡ chuộc tội vậy, anh tóc trắng lại mặc áo trắng, thật giống như một thiên sứ.”

“Thiên sứ có thể quay ngược thời gian, tôi thì không thể.” Sở Tinh Trọng lần đầu tiên đứng trước hắn, cười khổ.

Yến ca hôm nay hai tay trống trơn mà chạy đến tìm Sở Tinh Trọng, không biết vì sao, trên đường đi qua gần đây lại muốn vào tìm anh.

Chắc mình đã thật sự coi nơi đó là phòng xưng tội mất rồi... Yến ca thầm nghĩ.

Lại đẩy cửa thủy tinh ra, không ngờ người ở bên trong đã chủ động lên tiếng chào hỏi trước.

“Tranh đã sửa xong rồi.” Sở Tinh Trọng nói với hắn, nhưng ánh mắt lại đặt trên hai tay đang để ngang thắt lưng của hắn.

“À, ngại quá, hôm nay không mang điểm tâm đến.” Người này không phải thật sự mong chờ mỗi lần hắn đến sẽ đem theo thứ gì đó chứ?

“Không phải tôi nhìn tay của anh, là anh chưa kéo khóa lên thôi.”

“Á...” Thì ra không phải mong chờ anh đem... “Cái gì! Khóa kéo!”

Yến ca ba chân bốn cẳng muốn kéo khóa lên, lại bởi vì kẹp phải nơi nào đó không nên kẹp nên lộ ra vẻ mặt thống khổ, Sở Tinh Trọng cười khê đi vào phòng làm việc phía trong.

Yến ca cuối cùng cũng kéo xong khóa liền vừa nhảy vừa đi vào phòng trong, “Tranh đâu?”

“Ở đây.” Sở Tinh Trọng chỉ vào bức tranh được phủ tấm vải trên giá.

“A? Còn có nghi thức mở màn nữa hả...” Yến ca vừa nói vừa kéo tấm vải phủ trên bức tranh ra, hiện ra trước mắt hắn không phải là bức vẽ mô phỏng của Cừu đại sư, mà là một tác phẩm khác mà hắn chưa từng được thấy, một cậu bé chạy tung tăng dưới ánh mặt trời, gương mặt có vài nét hao hao giống hắn, hắn bỏ kính đen xuống, nhìn chằm chằm bức họa này, cứ như bị bức họa hút vào, hòa làm một thể với nó...

“Người mẫu tự đến xem quả nhiên càng có cảm giác hơn.” Sở Tinh Trọng bên cạnh nói vậy mới có thể kéo hắn khỏi bức tranh.

“Bức họa này là? Vậy bức kia đâu?”

“Tôi từng nói tôi sẽ ‘khôi phục nguyên trạng’ cho nó.”

“Nguyên trạng... Đây là hai lớp vẽ?”

“Ừm, lúc sửa chữa mới phát hiện, tôi chưa từng thấy phương pháp vẽ nào như vậy, trên một tầng tranh vẽ một bức tranh khác, nhưng lại hoàn toàn không phá hỏng tầng tranh đó, có điều để làm mất lớp trên của bức họa tôi đã phải bỏ thời gian nghiên cứu...”

“Anh...” Yến ca nhìn bức họa đã được khôi phục nguyên trạng ấy khóc lớn.

“Tôi nghĩ anh trai anh chắc đã suy nghĩ cho cả nhà, bản thân lại không có cách nào trả nợ, đành phải bắt đầu vẽ tranh mô phỏng, nhưng anh ấy vẫn luôn dốc lòng sáng tác núp dưới những bức tranh ấy, những bức tranh còn lại chắc cũng giống như vậy.”

Vừa nghe Sở Tinh Trọng nói như vậy, Yến ca thật lâu không thể lấy lại bình tĩnh, khi hốc mắt sắp đỏ lên lại nhanh chóng đeo kính đen vào, “Tôi cũng phải cảm ơn anh, nếu không phải người quan tâm tới tâm trạng của người sáng tác bức tranh thì không thể phát hiện ra...”

Sở Tinh Trọng vẫn như không có gì để nói: “Tôi cũng không phải làm vậy vì anh, tôi chỉ là...”

“Muốn khôi phục nguyên trạng cho bức tranh...” Yến ca giúp anh nói tiếp, sau đó khước miệng cong lên: “Thái độ này của anh gọi là được khen còn xấu hổ đó, dùng cách nói của người trẻ tuổi chính là ‘ngạo kiều’.”

“Anh đang nói gì thế? Áo gì?” Kiến thức của Sở Tinh Trọng về lĩnh vực không chuyên của mình hình như ít tới mức đáng thương, ngược lại là Yến ca tự nói rồi tự mình cười lớn không thôi.

“Sau này xin chiếu cố nhiều.” Yến ca vừa cười vừa nói.

“Sau này cái gì?”

“Không phải anh nói những bức họa còn lại cũng vậy sao, trong nhà tôi còn có gần trăm bức cũng cần đưa tới cho anh ‘sửa chữa’ đó.”

Trong lòng Yến ca âm thầm cảm ơn anh trai đã để lại cho hắn nhiều tranh như thế.

12. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 12: True Confession

CHƯƠNG 12: TRUE CONFESSION

Editor: Diễm

Beta: Moon Canmilia

Buổi sáng của trùm xã hội đen, cũng giống như người bình thường, cũng bắt đầu từ khi họ nhún tắt đồng hồ báo thức.

Hắn đứng dậy ngồi bên giường, trên người chỉ mặc một cái quần trong, cho dù tuổi tác hơi lớn, nhưng nửa người trên vẫn sáng lên màu đồng gọi cảm dưới ánh mặt trời, đường cong bắp thịt càng tôn lên vẻ đẹp ấy.

Ánh mặt trời rơi vào mắt hắn, làm hắn nhất thời không phản ứng được, nháy mắt liên tục, sau đó từ từ đứng lên, làm xong việc rửa mặt súc miệng liền mở tủ quần áo, tùy tiện lấy một bộ âu phục từ trong tủ quần áo toàn là màu đen, sau đó đeo lên cặp kính làm hắn càng giống thành phần có học.

Trước khi hắn rời khỏi phòng ngủ còn lấy keo vuốt qua mái tóc của mình, đây là thói quen của hắn, con trai hắn nói làm như vậy thì có cảm giác thủ lĩnh hơn.

“Chào thủ lĩnh.”

Vừa mới mở cửa phòng liền nhìn thấy bốn vệ sĩ tinh thần sáng láng chào hỏi, trợ thủ của hắn luôn phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc, cho dù ba ngày ba đêm không ngủ vẫn có năng lực ứng phó với kẻ địch.

Người trợ lý báo cáo hành trình hôm nay khi hắn đang dùng bữa sáng.

Trợ lý mang trong người dòng máu German nên to lớn hơn hắn một chút, lại tốt nghiệp đại học nổi tiếng, mặc dù chỉ phụ trách vài việc vặt trong công ty, nhưng nếu so thuật bắn súng, không phải khiếm tốn nhưng gã chưa từng bắn lệch.

“Mười một giờ sáng đến Milan, Khải Mã Nhĩ sẽ báo cáo tình hình hoạt động gần đây, buổi tối ở Venice, ban chấp hành muốn mời anh tham dự hội nghị quan trọng.”

Nghe được ba chữ “ban chấp hành” này, thủ lĩnh liền khó chịu, hẳn luôn không vui vẻ gì khi gặp gỡ những thành viên trong gia tộc này, mà ban chấp hành là do thành viên có năng lực mạnh nhất trong gia tộc tạo thành.

“La Bối Thác đâu? Hội nghị hôm nay để anh ta đi thay.”

“Thủ lĩnh, tháng trước phó thủ lĩnh đã đến Mỹ, khoảng tuần sau mới về.”

Nhờ trợ lý nhắc nhở, lúc này thủ lĩnh mới nhớ đến hình như lâu rồi không nhìn thấy hàm râu quai nón của phó thủ lĩnh.

“Vậy để Lý Ni đi.”

“Thủ lĩnh, Lý Ni đã đến La Mã, mặc dù Lý Ni là người thừa kế của ngài, nhưng vẫn chưa có quyền đến dự hội nghị ban chấp hành.” Trợ lý còn hiểu biết quy định hơn thủ lĩnh của mình nên giải thích cho hắn hiểu.

“Nặc Nhĩ, bây giờ tôi lập tức gọi súng tự sát, vậy con trai Lý Ni của tôi có thể trở thành người kế thừa, thay tôi dự hội nghị ban chấp hành đúng không?” Thủ lĩnh ngẩng đầu nói với trợ lý.

“Thủ lĩnh, ngài còn 10 phút để ăn sáng.” Trợ lý cực kỳ bình tĩnh nói.

Thủ lĩnh nghe rồi cười khở, người German không có chút hài hước nào.

“Trước khi đi đến nhà thờ một chuyến.” Thủ lĩnh uống xong cà phê liền nói.

“Máy bay đưa thủ lĩnh đến Milan đã chờ bên ngoài.”

“Kêu hắn chờ một lát đi, tìm tiểu thư xinh đẹp ăn sáng cũng được.”

Buổi sáng của cha xứ nhà thờ, cũng giống người bình thường, cũng bắt đầu khi đồng hồ báo thức vang lên.

Y ngồi dậy đứng bên cạnh cửa sổ, mặc cho ánh mặt trời chiếu vào gương mặt của mình, mái tóc bạc trắng trước buồng xuống, cũng chỉ có khoảng tóc này là bị bạc, cậu thiếu niên Chris trong đoàn ca hát nói bộ dáng y như vậy rất giống nhà khoa học điên trong phim hoạt hình, những lời này làm y có ý nghĩ muốn nhuộm tất cả thành màu đen.

Y dùng tay nhét chúng vào trong mái tóc đen của mình, sau khi rửa mặt chải đầu liền mặc vào bộ quần áo màu đen, mua một ly cà phê và một phần bánh mì lúa mạch trên đường đi đến nhà thờ, bữa ăn sáng của y chỉ đơn giản như vậy.

Cha xứ nhậm chức ở một nhà thờ rất nhỏ, nằm gần bờ biển, kiến trúc nhà thờ xây dựng theo phong cách Gothic, nhưng bởi vì đã lâu không được tu sửa mà bên ngoài nhìn rất cũ nát rách rưới, lúc đi ngang qua thậm chí còn tưởng nó là nhà thờ bỏ hoang.

Trong giáo đường này chỉ có một cha xứ, bởi vì “công việc” không nhiều lắm nên một mình y vẫn có thể đảm đương được.

Y mở cửa lớn, cánh cửa phát ra âm thanh khó nghe, sau đó lấy dụng cụ ra dọn dẹp bên ngoài, lúc đang quét dọn được một nửa liền nhìn thấy một chiếc xe rêu rao dừng lại trước cửa nhà thờ, ở phía sau chiếc xe cũng có một chiếc nữa, sáu người bảo vệ từ trên xe bước xuống mở cửa cho thủ lĩnh xã hội đen xuống xe.

“Chào buổi sáng, Hi Âu Nặc Định.” Cha xứ nhẹ nhàng gật đầu chào trùm xã hội đen.

Bên ngoài nhà thờ này tuy là cũ nát, nhưng nội thất bên trong lại vô cùng tinh xảo, phòng nhỏ bằng gỗ cũng được trang trí theo phong cách Gothic, có hai cánh cửa khắc hoa để vào căn phòng, một bên cho cha xứ, bên còn lại dành cho người muốn xưng tội.

Thủ lĩnh đi vào cánh cửa xưng tội, ngồi trên ghế dựa bằng da, len lỏi qua những ô vuông trang trí nhìn về phía cha xứ, trong lòng liền cảm thấy thoải mái.

Bàn tay thủ lĩnh làm động tác cầu nguyện tựa vào trán, “Cha xứ, con muốn xưng tội.”

“Trung thực kể lại tội lỗi của mình, ta sẽ tha tội cho con.”

“Cha xứ, gần đây Lý Ni, chính là thằng con trai ngu ngốc của con, nó luôn nói muốn làm cái gì mà... nhà kinh doanh có chỉ số thông minh cao nhất, còn đối với việc vợ vét tài sản, kinh doanh sòng bạc hay là mua bán súng đạn đều không thèm ngó tới.

Con thật không hiểu, nhớ năm đó con ngày ngày vui đầu vào trong kinh doanh tính toán buôn bán súng đạn, còn phải mang đôi giày rách đến từng nhà thu phí bảo kê, sử dụng phương thức kinh doanh mới sẽ thiết thực hơn những chuyện này sao?”

”Hi Âu Nặc Dịch, ta nghĩ, có vẻ kẻ ngu ngốc chính là con, Lý Ni nói không sai, bây giờ xã hội đen cũng cần phải thay đổi hình thức kinh doanh, thời đại thu phí bảo kê đã không còn nữa, nếu có thể dùng ít sức lực mà hoàn thành mục tiêu tốt hơn, sao lại không làm?”

Lý học đại học kinh tế, còn học thêm công nghệ thông tin, cho nên nhất định nó sẽ làm tốt, con đừng nhúng tay vào, nói đến chuyện năm đó con buôn bán súng đạn... Rõ ràng người mua tính sai tiền mà con vẫn làm ngơ nhận lấy, nếu không có La Bối Thác, căn bản là con đem tiền cho người ta...

Còn nữa, lần đầu tiên con đến cửa hàng bánh ngọt trộm bánh, bộ dáng lúc ấy khi con bị ông chủ đuổi theo vẫn còn rất mới mẻ trong trí nhớ của ta.”

“Cha xứ, tại sao con người không thể thoát khỏi gia đình? Hôm nay con lại được mời dự hội nghị ban chấp hành, cha cũng biết đó, đám người kia, hơn phân nửa là có quan hệ bà con với con, nếu có chuyện cầu xin thì con không thể nào từ chối được, lần trước Ba Khả nhờ con mưu sát một công tố viên, con hao phí công sức thật nhiều mới có thể hoàn thành, cha cũng biết đấy, từ sau sự kiện kia, con rất ít khi thấy máu.”

”Hi Âu Nặc Dịch, không phải con người suốt đời không thể thoát khỏi gia đình, ta từng cho con rất nhiều cơ hội, nhưng con quá mềm yếu và do dự, cá tính của con thật không thích hợp làm thủ lĩnh.

Cho nên sau khi ta thấy nhiều người trong gia tộc của con, thật đúng là hoảng sợ, bởi vì trên người con hoàn toàn không có khí chất này, ta rất khó tưởng tượng người thừa kế gia tộc xã hội đen sẽ như thế nào, nhưng không thể hi hi ha ha nắm tay cha nói muốn cùng cha làm bạn bè.

Công tố viên... Là người đề nghị cho cha ngồi tù hai mươi năm đó sao? Nếu như là hần, cha có thể cố gắng hết sức miễn phí, cha nghiêm túc.”

“Cha xứ, bây giờ cha là cha xứ, không phải sát thủ nhà con, hay là thủ hạ của con, nhờ cha nhớ kỹ điều đó, cuối cùng, tuy đã nói điều này rất nhiều lần, nhưng, về sự kiện mười năm trước, con thật xin lỗi.”

”Hi Âu Nặc Dịch, trở thành sát thủ nhà con, thủ hạ của con, ở trong màn kịch tranh quyền đoạt lợi giết chết người kia, sau đó bị bắt vào tù, tất cả đều là lựa chọn của cha, không cần con phải nói lời xin lỗi, đương nhiên cũng không cần xưng tội với cha.

Hơn nữa con không để cha giả chết trốn đi, tuy công việc bây giờ là việc ta khinh thường nhất trước kia, nhưng cha không hề lưu luyến những chuyện trong quá khứ, tiếc nuối duy nhất của cha, là không thể gọi con một tiếng ‘thủ lĩnh’ được nữa.

Đúng rồi, trợ lý người German của con đang gọi con đó, chẳng phải con đã nói hần không có chút hài hước nào sao, lần trước cha học cách nói chuyện của nhà khoa học điên trong phim hoạt hình nói cho hần nghe, vậy mà hần không có chút biểu hiện nào.”

Đưa mắt nhìn dòng xe rời khỏi, cha xứ tiếp tục quét dọn nhà thờ, mãi cho đến buổi chiều, khi y đã lau chùi sạch sẽ những ô cửa kính lớn, vẫn không có tín đồ tới cửa.

Sau khi tiếng chuông tan học trong ngôi trường bên cạnh vang lên, cậu thiếu niên tên là Chris chạy xe đạp tới nhà thờ bên cạnh bờ biển.

“Cha xứ! Con tới rồi.” Chris kêu lên, đại sảnh không có một bóng người truyền đến tiếng vang.

”Chris.” Cha xứ từ trong phòng đi ra, thả ống tay áo xuống, y vừa mới lau chùi trong phòng sạch sẽ.

“Cha xứ cha xứ, hôm nay nên kể tiếp câu chuyện lần trước đi.”

Cái tên đoàn ca hát thật là hay, nhưng trên thực tế chỉ có một người là Chris, hoạt động chủ yếu cũng không phải hát hò gì, bởi vì đàn organ trong nhà thờ đã hư từ lâu, cha xứ cũng không đánh đàn dương cầm, y chỉ kể chuyện xưa.

“Chris, lần trước cha nói đến đâu rồi?”

“Nhà Kha Ba Nhĩ và nhà Mật Tư Lãng xảy ra chiến tranh! Có thể nói, khi đó chính phủ phải dùng quân đội đến trấn áp! Cực kỳ hoành tráng đó! Còn có còn có, thủ lĩnh mới vừa kế thừa Kha Ba Nhĩ là Hi Âu Nặc Địch, còn có thủ hạ là sát thủ của hắn, tình cảm của hai người bọn họ cực kỳ cảm động!” Chris hưng phấn nói.

Cha xứ cười ngồi xuống, “Cha rất thân với cái người sát thủ đó, hôm nào sẽ mượn súng hắn thường dùng cho con xem.”

“Thật sao?” Ánh mắt cậu thiếu niên tỏa sáng lấp lánh.

“Nhưng mà con phải đồng ý một chuyện.”

“Chuyện gì ạ?”

“Thề với lòng mình, đến chết cũng không phản bội bạn bè.”

Đồng hồ báo thức lại vang lên, âm thanh vang dội trong sáng sớm.

Bàn tay thủ lĩnh muốn tắt nó đi, lại đụng đến vật gì đó mềm nóng, càng mò mãi càng hăng say, thậm chí còn xoa bóp người nào đó tỉnh dậy.

“Hi Âu... Nặc Địch... Cho hỏi, tay cậu đang làm gì?” Cha xứ mở chăn ra chỉ vào bàn tay đang di chuyển trên ngực mình.

“Mạc Tư, ngực của anh thật mềm mại... Bởi vì lâu lắm không hoạt động sao?” Mặc dù nói vậy, nhưng thủ lĩnh vẫn mò lại hôn một cái.

Cha xứ mạnh mẽ kéo tay hắn ra, không lưu luyến chút nào đi xuống giường, “Không mềm mại bằng Lý Ly, San Gia, Tập Lệ Nỵ đúng không?”

“Mạc – Tư – đừng vậy mà, chẳng phải đã là chuyện xưa rồi sao? Bây giờ ngoại trừ mẹ Lý Ni ra, bất cứ cô gái nào em cũng không nhìn quá hai lần.”

Trước kia, khi thủ lĩnh vui đùa với những cô gái khác, cha xứ đều hiểu rõ ràng, bởi vì khi bọn họ ở trong phòng vui vẻ thì y đứng ngoài cửa bảo vệ thủ lĩnh.

“Anh chỉ biết là cho đến bây giờ em chưa từng xưng tội với anh về chuyện này.” Cha xứ vừa thay quần áo vừa nói.

“Đúng đúng... Bây giờ tôi liền nói hết ra.” Thủ lĩnh chỉ mặc quần lót từ phía sau ôm lấy y.

”Nếu em còn không ra ngoài, trợ lý người Đức kia lại xông vào.”

“Không đâu, hắn bị em đuổi rồi.”

“Tại sao?”

“Anh nói hắn không hài hước... Trước kia anh cũng nói với những cô gái kia như thế.”

13. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 13: True Guilt

CHƯƠNG 13: TRUE GUILT

Editor: Moon Canmilia

Không phải người đàn ông nào sinh ra ở đảo Sicili khi lớn lên đều trở thành Mafia, ít nhất y chưa bao giờ nghĩ phải dấn thân vào cái nghề này.

Sau lưng mỗi gia đình Mafia đều có một gia phả khổng lồ.

Chẳng qua là anh không cẩn thận cùng một người trong nghề đó có quan hệ thôi.

”Tiểu tử thôi, đừng chạy ——” chủ tiệm bánh bao cầm cây gậy trước mặt, đứa trẻ tóc đen bị đuổi trên đường cái, tay cầm hai cái bánh bao kéo cái khăn che miệng cắn một miếng bánh.

Cậu bé trông ốm yếu, chạy cũng không nhanh lắm, trong lúc ông chủ sắp đuổi kịp cậu bé, chỉ một khúc quanh thì mất bóng dáng, chủ tiệm bánh thở hổn hển tức giận vứt nón trắng trên đầu xuống đất.

“Lần sau nếu để tao gặp được mày, không chặt đứt chân của mày tao sẽ đem đập bỏ bằng hiệu!”

Một đứa bé tóc nâu từ trong ngõ hẻm tối ghé đầu ra ngoài, sau khi xác định chủ tiệm bánh đã đi xa mới quay người lại nhìn đứa trẻ tóc đen bị cậu kéo vào đang ngã ngồi trên mặt đất.

“Ông ấy đi rồi.”

Cậu ngồi xổm xuống nhìn cậu bé, dáng vẻ yếu đuối lại nhút nhát, cậu bé không dám nhìn thẳng vào mặt cậu, nhưng trong tay lại ôm chặt bánh bao không buông.

Đứa bé tóc nâu là trùm của vùng phụ cận, nhưng y chưa từng nhìn thấy đứa trẻ tóc đen này.

“Anh là Mạc Tư, còn em?” Cậu cố gắng dùng giọng điệu vui vẻ nói.

Đứa trẻ tóc đen nhìn y, miệng lúng túng ngập ngừng thì thầm không biết đang nói cái gì, đứa bé tóc nâu tên Mạc Tư bị đôi mắt xanh ngọc kia mê hoặc, màu xanh sáng như bầu trời, giống như nhìn ra ngoài Địa Trung Hải từ song cửa sổ vậy.

“Anh không nghe em nói gì cả.”

“Hi Âu... Nặc Dịch...”

“Hi Âu Nặc Dịch?” Mạc Tư nghiêng đầu lặp lại một lần, “Thật lẹo lười, sau này cứ gọi em là Hi Âu đi!”

Hi Âu không phản đối, nói đúng hơn là không dám phản đối mà gật gật đầu.

“Còn nữa, Hi Âu, nếu muốn trộm bánh bao, tốt nhất là vào ba giờ chiều, vì đó là lúc tiệm bánh bận rộn nhất.” Mạc Tư cười nói.

Hi Âu và Mạc Tư từ khi đó thì như hình với bóng, vốn tính cách Mạc Tư luôn thích chăm sóc trẻ nhỏ, bày ra một bộ dáng anh trai, hơn nữa nhà hai người họ rất gần, Hi Âu mới vừa dọn đến con đường này, trong nhà chỉ có mẹ và cậu bé, Mạc Tư chưa bao giờ gặp mẹ của cậu bé, bởi vì trong người cô ấy có bệnh, cho nên nhà Hi Âu rất nghèo, mặc dù nhà Mạc Tư cũng chỉ là giai cấp lao động, nhưng mẹ y luôn nhìn cậu bé bằng đôi mắt lạnh khi cậu mời cậu bé đến nhà ăn cơm.

Gia cảnh hai nhà đảo ngược chỉ trong một ngày.

“Mạc Tư, đá cầu đến đi!” Hi Âu vẫy vẫy tay kêu lên, nhưng Mạc Tư chỉ ngơ ngác nhìn phía sau cậu bé, Hi Âu cảm thấy kỳ quái, liền quay đầu lại nhìn, hơn mười người đàn ông cao lớn mặc áo đen đứng thành hàng phía sau cậu bé, thậm chí có một số còn quang minh chính đại cầm súng.

Người đàn ông đứng đầu, choàng trên vai khăn quàng cổ màu trắng mặc tây trang đen, kéo ống quần sau đó ngồi xổm xuống, khuôn mặt vốn hung dữ nay lại cố gắng giả vờ thân thiết hòa nhã.

“Chúng tôi đến đón ngài, Hi Âu Nặc Dịch? Kha Ba Nhĩ thiếu gia.”

Kha Ba Nhĩ nổi tiếng nhất ở Italy, thế lực cũng khổng lồ nhất trong những gia tộc Mafia.

Mạc Tư không nói gì chỉ ngây ngốc nhìn tất cả điều này, Hi Âu lại bị cảnh tượng này hù đến khóc lên.

Mẹ Hi Âu lúc trước là tình nhân bên ngoài của thủ lĩnh Kha Ba Nhĩ, bởi vì vợ lớn (vợ chính) vẫn chưa sinh con, trong cuộc họp gia tộc, mọi người quyết định để tình nhân bên ngoài sinh con riêng.

Gia tộc Kha Ba Nhĩ vốn hy vọng đưa mẹ con họ đến Milan ở, nhưng mẹ Hi Âu mang bệnh trong người, không thích hợp di chuyển đường dài, vì vậy gia tộc Kha Ba Nhĩ liền phái người tới chăm sóc và bảo vệ, thủ lĩnh Kha Ba Nhĩ, cũng chính là cha Hi Âu thỉnh thoảng sẽ đến thăm bọn họ một chút.

Các gia đình khác sau khi biết được Hi Âu là con trai Mafia đều thay đổi thái độ với cậu bé, chủ tiệm bánh bao ngày đó còn đưa một đồng bánh bao bánh bích quy cho cậu bé, chỉ có Mạc Tư là không đổi, trừ ngày đó y bị hù ra, thì y đối với Hi Âu vẫn là như vậy, chỉ là có một số chỗ không quen.

“Hi Âu, cha của em trông như thế nào?” Mạc Tư tò mò hỏi.

“A... Ông ấy luôn mặc tây trang trắng, đội mũ, có mái tóc xoăn, cười lên rất giống đội trưởng đội bóng đá, mỗi lần ông ấy đến thăm chúng em đều mang theo một đồng bánh macaroons, và một chai rượu đỏ, nhưng mẹ nói em không thể uống, a đúng rồi, ông ấy còn nói ngày nào đó sẽ dẫn em đi Venice, Rome, Milan chơi á!”

“Cha em rất tốt với em sao...”

“Đúng vậy, nếu anh muốn đi, em nhất định sẽ dẫn Mạc Tư theo.” Hi Âu cao hứng nói.

“Chuyện này... Anh không muốn đi.”

“Tại sao không muốn đi.”

“Không vì sao cả...”

Lúc này chẳng qua là Mạc Tư mơ hồ cảm giác được, nếu như đi theo bọn họ dường như không thể trở về.

“Ừm, Hi Âu, còn có một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Người phía sau này nhất định phải sát lại gần c như vậy sao?”

Mạc Tư cau mày chỉ vị mặc tây trang đen phía sau kia, y không thể quên chính là điểm này, chỉ cần ở một chỗ với Hi Âu, nhất định bên cạnh sẽ có vị vệ sĩ này, mặc dù anh không nói lời nào, nhưng vừa đen lại lớn, hiện tại rất khó khiến cho người ta bỏ qua anh.

“Tất Kiệt, anh có thể lùi về sau một chút hay không?” Hi Âu gương đôi mắt to vô tội nhìn anh nói.

Vệ sĩ Tất Kiệt mặt không chút thay đổi, chậm rãi lui về sau một bước, thật sự chỉ có một bước.

Mạc Tư sụ mặt nhìn anh, anh cũng không nhúc nhích chút nào.

Thời gian Tất Kiệt làm bạn bên cạnh với thiếu gia Kha Ba Nhĩ không dài.

Không lâu sau, nhà Kha Ba Nhĩ và nhà Mạc Tư Lăng trở mặt, thù hận vốn chỉ ở Italy cũng lan đến Sicily.

Ngày đó, lúc Mạc Tư và Hi Âu vẫn ở chỗ cũ trên đường cái đá cầu, một chiếc xe hơi màu đen chạy nhanh đến đó, sau đó kết một tiếng mà dừng ngay ngoài đường, các thiếu niên đá cầu bị dọa sợ đều trốn đi.

Mạc Tư đang muốn đứng ra chửi ầm lên, thì ba gã cầm súng mở cửa bước xuống xe, tất cả hỏa lực đều hướng vào Hi Âu.

“Chạy mau!”

Tất Kiệt lên tiếng kêu to, đồng thời sử dụng cơ thể ngăn ở giữa Hi Âu và sát thủ, đây là lần đầu tiên Mạc Tư được nghe Tất Kiệt nói.

Lúc này Hi Âu bị dọa sợ đến hai chân nhũn ra, còn tè dầm, Mạc Tư thấy thế liền chạy như bay đến bên cạnh cậu bé, kéo cậu bé chạy đến hẻm nhỏ, bọn họ không dám nhìn về phía sau, chỉ nghe được âm thanh hai bên bắn nhau.

Ở trong hẻm nhỏ chạy thật lâu, đến khi không nghe thấy tiếng súng, bọn họ mới dừng lại thở dốc.

“Tất... Tất Kiệt... Kiệt đâu?” Hi Âu vừa nói vừa muốn đi ra ngoài, Mạc Tư chặn ngang kéo cậu bé trở về.

“Anh đi ra ngoài xem như thế nào, em ở đây đợi.” Cậu nghiêm túc nói với cậu bé.

Mạc Tư cẩn thận từng li từng tí bước ra, đi qua mấy ngõ hẻm cũng không thấy Tất Kiệt, cuối cùng tìm thấy anh ở giữa vùng máu.

“Tát Kiệt! Anh!” Mạc Tư lắc lắc vai anh, Tát Kiệt vốn khỏe mạnh như trâu, bây giờ cả cơ thể bất động trên mặt đất.

Đường như là dùng hết sức lực cuối cùng, anh mở miệng nói: “Bảo vệ... thiếu gia.”

Sau này, mỗi buổi tối khi Mạc Tư ngủ đều mơ thấy cảnh này, nhưng đôi khi người nằm giữa vũng máu chính là Hi Âu.

“Ngày mai em phải đi sao?”

“Vâng.”

Hi Âu bị tập kích, Tát Kiệt vì bảo vệ chủ mà hy sinh, gia tộc Kha Ba Nhĩ lập tức muốn đưa mẹ con họ trở về đảo chính, Mạc Tư biết lần tạm biệt này, rất có thể hắn sẽ không quay về nữa.

“Hi Âu, em có thật sự muốn làm Mafia không?” Mạc Tư đột nhiên hỏi.

Hi Âu không suy nghĩ mà lắc đầu một cái, “Em không muốn...”

Mạc Tư nắm chặt nắm tay, “Chúng ta cùng đến nhà chú anh ở nông thôn đi! Như thế bọn họ sẽ không tìm thấy em, sẽ không dẫn em trở về đảo chính!”

“Mạc Tư...”

“Nhà chú anh có một vườn cây lớn, chúng ta có thể ở đó học xong trung học, cùng làm rượu nho...” Mạc Tư nói vô cùng cao hứng, nhưng ngược lại, Hi Âu lại mang khuôn mặt u sầu.

“Mạc Tư, em không thể rời khỏi mẹ...”

Mạc Tư trầm mặc một lát, cuối cùng chỉ nắm tay hắn thật chặt, sau đó buông ra.

“Em sẽ quay lại tìm anh, Mạc Tư!” cuối cùng Hi Âu nói như vậy.

Hi Âu Nặc Định? Kha Ba Nhĩ, mãi cho đến hai mươi, ba mươi năm sau hắn chưa từng bước lên đảo Sicily này.

Tốt nghiệp trung học, khi Mạc Tư tập sự thợ khóa mỗi ngày đều xem báo, đặc biệt chú ý đến những tin tức liên quan đến Mafia, chỉ cần không thấy tên “Hi Âu Nặc Định? Kha Ba Nhĩ” này trên tờ báo ngày hôm đó, tâm tình cả ngày hôm đó của y sẽ rất cao hứng.

Nhưng hôm nay tâm tình của y vô cùng không tốt, tờ báo không chỉ đăng mấy chữ “Hi Âu Nặc Định? Kha Ba Nhĩ” này, còn đặc biệt kèm theo một bức ảnh, tiêu đề là “Thủ lĩnh mới, người thừa kế gia tộc Kha Ba Nhĩ”.

“Hừ, tiểu quỷ này chỉ mới mười mấy hai mươi tuổi cũng có thể làm người thừa kế nhà Kha Ba Nhĩ? Chú thấy không lâu nữa Mạc Tư Lãng lại bắt đầu hỗn loạn nữa rồi.” thợ sửa khóa ở bên cạnh nhắc đi nhắc lại.

Đêm đó, đêm đó Mạc Tư lại mơ thấy hình ảnh đó, lần này hình ảnh đó đặc biệt rõ ràng, máu đỏ tươi, súng trường màu đen, Hi Âu chết, anh ở một bên khóc to.

Y xin thầy nghỉ vài ngày, mua vé tàu loại rẻ đi đến đảo chính.

Thật ra y căn bản không biết Hi Âu bây giờ đang ở đâu? Bây giờ còn có thể gặp cậu hay không? Tất cả chỉ có thể dựa vào gợi ý là bằng hiệu phía sau trong tấm hình trên tờ báo kia, đi đến Milan.

Ở Milan nhàn rỗi đi lại mấy ngày, nơi duy nhất nhìn thấy Mafia chính là chợ, nhà hàng thuê người bảo vệ, y cũng biết nếu như xông tới nói y muốn gặp Hi Âu chắc chắn sẽ bị đánh đến sưng mặt sưng mũi.

Đang lúc tiền sắp dùng hết, y nhìn thấy vài chiếc xe dừng trước khách sạn cao cấp nhất ở Mafia, cảnh tượng vô cùng quen thuộc, vài hành khách mặc đồ đen xuống xe, cuối cùng là thủ lĩnh.

“Hi Âu ——” y lao thẳng về phía trước không chút suy nghĩ, gọi to tên cậu.

Thật may là khi y bị Mafia kéo đi, Hi Âu nhận ra y.

“Mạc Tư?!”

“Em... hình như có thay đổi một chút, Hi Âu.”

Lần đầu tiên trong đời Mạc Tư ngồi trên ghế trong nhà hàng, nhìn về phía thủ lĩnh mới của Mafia nói.

“Bất cứ ai ngồi ở chỗ này cũng sẽ thay đổi.” Hi Âu cười khở nói.

“Hi Âu, em thật sự muốn làm Mafia sao?” Câu hỏi giống nhau, Mạc Tư hỏi lại lần nữa.

“Nếu như có thể lựa chọn lần nữa, em không muốn.” Hi Âu vẫn không suy nghĩ nói.

“Cùng anh trở về Sicily đi, em cũng không thích hợp làm thủ lĩnh, anh hiểu nhất.” Cho dù bây giờ em an vị ngồi ở vị trí thủ lĩnh này, vẫn không thích hợp, không thích hợp nhất chính là đôi mắt màu lam kia, nếu bị dòng máu đỏ tươi chiếu vào thì thật là đáng tiếc.

Hi Âu kinh ngạc nhìn nhìn y, chỉ trong nháy mắt như vậy, cậu rất muốn đáp “Được, em và anh cùng trở về.” thế nhưng cuối cùng cậu vẫn không nói ra.

“Em không thể đi.”

“Chúng ta có thể dẫn mẹ em đi cùng.”

“Bà ấy đã mất, đi khỏi Sicily không đến một năm đã qua đời rồi.”

“Vậy em còn vì cái gì?”

“Mạc Tư, nếu như em đi, Lý Ni sẽ phải thừa kế chỗ này.”

“Lý Ni là ai?”

“Con trai em, thằng bé chỉ mới ba tháng tuổi.”

Mạc Tư suy nghĩ một đêm, trước khi rời khỏi khách sạn y gửi cho quê nhà một lá thư, nói y muốn ở đảo chính tìm việc khác phát triển hơn, sau đó liền gia nhập băng Mafia Kha Ba Nhĩ, bắt đầu từ cơ bản nhất.

Luật lệ trong Mafia và những quy tắc bất thành văn khác so với luật pháp Italy còn nhiều hơn, cho dù Mạc Tư và thủ lĩnh là bạn tốt cũng không thể lập tức nhảy lên.

Không biết là may mắn hay xui xẻo, đối với lĩnh vực này y vô cùng có thiên phú.

Bao gồm bắn súng, đánh nhau, uy hiếp dụ dỗ... chỉ một chút y đã thông suốt, người ta thường nói trời sinh y ra là làm Mafia, y cũng chỉ có thể cười nói, “Vì tôi sinh ra ở Sicily.”

Qua một năm, Mạc Tư trở thành vệ sĩ cao cấp bên cạnh Hi Âu, vui nhất không ai khác hơn là Hi Âu, vì bọn họ lại có thể như hình với bóng giống trước kia.

Nhưng Mạc Tư không cách nào vui nổi.

Nghe những tiếng ư a của phụ nữ từ trong phòng truyền đến, khuôn mặt Mạc Tư càng lúc càng tái nhợt.

“Ha, Mạc Tư, không phải là cậu không nhin được chứ, vẻ mặt có chút khó coi nha.” Jessy cũng là vệ sĩ hỏi Mạc Tư.

“Tôi không sao.” Mạc Tư tỉnh táo nói.

“Đợi lát nữa giao ca tôi cho cậu số điện thoại, cô gái bên kia, rất nóng bỏng.” Jessy vừa nói vừa làm động tác quyến rũ buồn cười.

Mạc Tư vỗ vỗ vai hấn, “Cậu giữ lại mà dùng.”

Thủ đoạn không chút lưu tình, cũng không gần nữ sắc, siêu vệ sĩ Mạc Tư gần như không có nhược điểm, cái biệt hiệu này không cần tuyên truyền cũng đã vang khắp phố lớn phố nhỏ.

Những chính sách lúc Hi Âu làm người lãnh đạo đưa ra vừa đúng để bảo toàn phạm vi thế lực của mình, không phát triển ra bên ngoài, nhưng chuyện này lại làm cho các gia tộc Mafia khác cho rằng đây là một thời cơ tốt để thôn tính, gây nên các cuộc hỗn chiến ở khắp nơi, khiến thế lực gia tộc Kha Ba Nhĩ lúc này giảm nhanh.

“Thủ lĩnh, hôm nay chúng ta cùng Mật Tư Lãng đấu súng ở Napoli, hai mươi mấy người thiệt mạng.” Phó thủ lĩnh La Bối Thác gãi gãi bộ râu của ông nói: “Lúc này hẳn là lúc nên phản kích lại?”

Hi Âu xoa trán, “Gửi tiền đến gia đình họ chia buồn.”

“THỦ LĨNH!” La Bối Thác gần như rống lên.

“Tôi nói rồi tôi sẽ suy nghĩ! Bây giờ chưa phải lúc!” Hi Âu cũng rống trả lại, hai người không nói gì nhìn nhau một hồi, cuối cùng La Bối Thác từ bỏ, chủ động rời khỏi phòng, Mạc Tư duy trì bổn phận là vệ sĩ ở một bên lẳng lặng nhìn bọn họ.

Đợi sau khi Hi Âu trở về phòng ngủ, đang lúc Jessy trợn mắt há mồm nhìn chăm chú, y nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

“Ai?”

“Là tôi.”

“Mạc Tư? Vào đi.”

“Chuyện La Bối Thác nói kia, anh cảm thấy thế nào?” Hi Âu hỏi.

“Việc này thuộc hạ không thể đưa ra ý kiến, thưa thủ lĩnh.”

Hi Âu bật cười thành tiếng: “Còn thuộc hạ gì chứ, không phải em đã nói khi chỉ có hai người thì giống như lúc bé là tốt rồi sao? Anh muốn uống rượu không?”

Mạc Tư nhận lấy chén rượu Hi Âu đưa tới, ngay sau đó khuôn mặt như thay đổi nói: “Có tin đồn Mật Tư Lãng sẽ mưu sát em đã truyền tới bên chúng ta rồi.”

“Em biết, bọn họ thật đúng là bám riết không tha, từ khi em còn bé đã đuổi giết đến tận bây giờ, thật không hiểu được gia tổ đầu tiên của Kha Ba Nhĩ đã trộm nhà chúng cái gì? Ghi hận đến bây giờ.”

“Anh có thể cảm giác được lần này bọn chúng vô cùng nghiêm túc, nghe nói đã mời những sát thủ tốt nhất ở Trung Quốc và Nga.”

“Phải không ——” Hi Âu cố ý nâng cao giọng nói, “Dù sao bên này chúng ta cũng có Mạc Tư vô địch mà.”

“Hi Âu, lần này anh không nắm chắc có thể bảo vệ em, cho nên anh muốn ra tay trước để chiếm được lợi thế.”

“Mạc Tư... vậy anh có ý gì?”

Hi Âu không có được đáp án, ngược lại nhận được một cái ôm nặng nề, ôm đến xương cụt cũng phát đau, còn tưởng rằng Mạc Tư sẽ cứ như vậy siết chết cụt.

“Mạc Tư?”

“Hi Âu, Hi Âu!” Mạc Tư vừa hôn cổ cụt vừa gọi tên cụt.

“Anh đang làm cái... Umm.”

Anh chặn miệng Hi Âu lại, nhanh chóng tách hàm răng đánh thẳng vào, hoặc khuấy hoặc hút, Hi Âu cảm thấy nụ hôn này vô cùng bạo lực.

Bạo lực hơn chính là tay Mạc Tư, một phen xé áo sơ mi của đối phương, đẩy cụt xuống giường, đem quần tây và quần trong kéo xuống, cả cơ thể lộ dưới ánh đèn, khiến cho Hi Âu ngay cả che đi cũng không kịp.

Một tay Mạc Tư cầm lấy tinh khí của cụt, tay còn lại chen vào giữa đùi.

“Ô a ——” hoàn toàn không có bôi trơn đầu ngón tay cứ vậy mà tiến vào, đối lấy là tiếng rên ám muội làm cho vệ sĩ đứng ngoài cửa nghi ngờ.

“Thủ lĩnh thủ lĩnh! Xảy ra chuyện gì?” Vệ sĩ ngoài cửa lo lắng gõ cửa và cố gắng xoay nắm cửa lao vào, nhưng cửa sớm đã bị Mạc Tư khóa lại, ngay cả khóa trong cũng khóa luôn.

“Ta... Không có gì! Không được vào a.” Hi Âu vừa nhin đau vừa trả lời.

“Thật sự không có chuyện gì chứ? Thủ lĩnh?” Vệ sĩ ngoài cửa nghi ngờ hỏi.

“Không có gì! Cho dù có nghe được bất cứ cái gì cũng không được bước vào!” Hi Âu kêu lên lần nữa.

Những lời này khiến cho Mạc Tư dừng động tác nhìn cậu.

“Mạc Tư, đây là em nợ anh... Em nợ anh.”

Đôi mắt màu xanh lam của đối phương phản chiếu khuôn mặt của Mạc Tư, sau đó Mạc Tư gật đầu, “Không sai, đây là em nợ anh!”

Y lấy dầu bôi trơn từ dưới giường, Hi Âu có chút sợ hãi tại sao y biết dầu bôi trơn ở đó, Mạc Tư cười cười nói: “Đôi khi anh dọn dẹp căn phòng này, vệ sĩ còn kiêm luôn công việc làm vệ sinh nha...”

“Đó là dành cho phụ nữ dùng...”

“Anh sẽ cho em biết tác dụng của nó đối với nam giới cũng có hiệu quả tốt như vậy.” Y phết một chút trên tay, một lần nữa tiến nhập vào mật huyết, quả nhiên so với lần tiến vào trước thì tốt hơn, sau khi quen với ngón tay ra vào nơi đó, vẻ mặt bối rối của Hi Âu cũng dần dần buông lỏng, còn uốn cong theo ngón tay ra vào mà kêu rên lên.

“Ồ... Ừ ha... Ừ.”

“Thích ứng nhanh như vậy? Hi Âu.” Mạc Tư không có ý tốt cười nói.

“Hừ... A” Hi Âu giống như không nghe thấy, tiếp tục kêu như thở gấp, ngón tay phía sau đột nhiên rút ra, cậu không khỏi cảm thấy trống rỗng, nhưng cũng không kéo dài quá lâu, tiếp theo có cái gì đó băng băng lạnh lạnh vừa thô lại to bạo lực muốn bật mở cửa động tiến vào.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên, lại nhìn thấy Mạc Tư đang cầm cây súng mà y thích nhất hướng nơi đó nhét vào.

“Mạc, Mạc Tư, anh! A...” Họng súng lại vào sâu hơn một tấc.

“Đừng lộn xộn, mặc dù có vỏ bảo hộ bên ngoài, nhưng vẫn không thể ngăn chặn viên đạn.”

“Mạc Tư! Ra tay trước để chiếm lợi thế ý là muốn giết em sao?”

“Hi Âu, nếu muốn giết em, cũng sẽ không chọn lúc này, nên vào lúc trước khi em ra nhập Mafia... Tại sao em không đi theo anh! Tại sao không đi theo anh! Tại sao anh đối với em vẫn quyết một lòng như vậy!”

Mạc Tư rút khẩu súng ra, ném qua một bên, kéo dây kéo xuống, trực tiếp đem tính khí đang cương lên mà đâm vào.

So với họng súng tính khí còn thô hơn khiến cho Hi Âu đau đến nỗi nói không ra lời, Mạc Tư cũng không nói ra lời, bởi vì ngày đêm suy nghĩ đến ngày hôm nay cơ thể ấy cuối cùng cũng ở bên dưới mình, nội bộ được bao phủ bằng bộ vị đó hóa ra lại ấm đến vậy, cuối cùng nhin không được, Mạc Tư bắt đầu không ngừng đâm vào, không có vuốt ve chỉ có đâm vào, mỗi một lần đâm vào đều muốn tiến vào hơn nữa

“A ... A ... A ——” cơ thể như bị xé toạc ra, khiến cho Hi Âu chỉ có thể kêu khóc.

Cuối cùng Mạc Tư phóng thích toàn bộ vào trong cơ thể cậu, để trong cơ thể cậu vẫn cho cậu một cái ôm.

“Anh hỏi em một lần nữa... Em có theo anh hay không...”

“Em...” Hi Âu do dự.

“Anh yêu em, Hi Âu, anh yêu em.” Nhìn đôi mắt màu lam, Mạc Tư thâm tình nói.

“Mạc Tư, em không thể đi theo anh, nhưng em cũng yêu anh.” Cậu đưa tay vòng qua Mạc Tư.

“... Anh đã sớm biết đáp án.”

Mạc Tư thế nhưng lại không buồn mà chỉ cười, Mạc Tư cũng vòng qua lật ngược cơ thể, để đối phương ở trên mình, Hi Âu cảm giác được bên trong mình lại đang rối loạn, liền theo dự vọng mà di chuyển eo lên xuống.

Tối hôm đó không biết bọn họ làm bao nhiêu lần, khi thì Mạc Tư tiến vào, lúc là Hi Âu tiến vào.

“Đàn ông người Ý khi yêu thường rất ve vãn sao... Thế nào mà màn dạo đầu có thể làm... lâu như vậy.” Mạc Tư đang hôn đầu nhũ cậu quay sang đầu của Hi Âu nói: “Còn không mau vào đi.”

“Cái này gọi là lãng mạn, do anh quá thô lỗ... không phải anh cũng là người Ý sao?” Hi Âu hỏi ngược lại.

“Anh là lai... Tây Ban Nha với Hungary... Ah...”

“Hôm nay em mới biết, không sao, sự lãng mạn của đàn ông Ý anh sẽ từ từ hiểu rõ.” Hướng đến hạ thân của Hi Âu nhẹ nhàng mà ngậm lấy phía trước của người kia.

Lúc đâm vào lần cuối, thể lực kém hơn Mạc Tư nên Hi Âu sớm đã mệt mỏi nằm ngổn ngang trên giường, Mạc Tư đứng dậy mặc quần áo xong, ngồi ở mép giường khẽ vuốt mái tóc đen của cậu.

“Em không đi theo anh cũng không sao... Nếu như em nguyện ý chờ anh.”

Đợi sau khi Hi Âu tỉnh táo lại đã không tìm thấy bóng dáng Mạc Tư, hôm sau lại truyền đến tin thủ lĩnh Mật Tư Lãng bị ám sát, hơn nữa sát thủ đó còn ngay lập tức đến sở cảnh sát đầu thú.

Bởi vì liên quan đến thủ lĩnh Mật Tư Lãng bị ám sát, tổ chức nhất thời đại loạn, mà Kha Ba Nhĩ lúc này thay đổi động thái phòng thủ, chủ động tấn công, hai bên dùng vũ khí đánh nhau có thể nói là trận đánh có quy mô lớn nhất mười năm trở lại đây, mặc dù mỗi bên đều có tổn thất, nhưng Kha Ba Nhĩ vẫn xem như là bên chiến thắng.

Mục đích chính của trận này cũng đã đạt được.

—— Hi Âu Nặc Định? Kha Ba Nhĩ... thủ lĩnh mới của Kha Ba Nhĩ không phải là kẻ dễ trêu vào.

“Sát thủ nhà Kha Ba Nhĩ ở trong tù gần mười năm? Anh ta lợi hại như vậy tại sao không thể trốn ra ngoài?”

Chris thắc mắc nói.

Cha xứ lại lắc đầu nói: “Trốn ra được còn thảm hơn, nếu như bị nhà Mật Tư Lãng bắt được, không phải sẽ thành nhược điểm đối phó với Kha Ba Nhĩ sao? Ở Italy, bị cảnh sát bắt và Mafia bắt, tất cả mọi người sẽ chọn cái trước, cho nên sát thủ mới có thể đi tự do ngay lập tức.”

“Ồ, thì ra là như vậy —— cuối cùng sát thủ kia làm thế nào thoát ra được?”

“Nhà Kha Ba Nhĩ để cho sát thủ ở trong ngục giả chết, anh ta trốn ra ngoài.”

“Vậy bây giờ anh ta còn sống không? Anh ta nghỉ ngơi ở đâu? Con có thể đi tìm anh ta không?” Chris giống như đứa trẻ muốn đi theo thần tượng xin chữ ký.

“Chuyện bí mật như vậy không thể tùy tiện nói ra, hiện nay có rất ít người biết anh ta còn sống, bởi vì nhà Mật Tư Lãng vẫn nghi ngờ anh ta giả chết, đến bây giờ vẫn đang tìm anh ta đấy.” Cha xứ cười nói, “Nhưng mà có thể tiết lộ một chút, về sau, anh ta ở bờ biển, cuộc sống mỗi ngày rất nhàn nhã.”

“Ha —— cuộc sống người nào nhàn nhã vậy?” Thủ lĩnh từ phía sau xuất hiện cười nói.

“A, chú xưng tội! Chú lại đến nữa.” Chris chỉ vào thủ lĩnh nói, bởi vì lần nào hắn đến đều xưng tội, cho nên cậu bé liền kêu hắn là chú xưng tội.

“Hôm nay chú đưa một người bạn mới đến cho cháu đây, Puglia mau ra đây, đừng núp phía sau chú.” Thủ lĩnh đem áo khoác ngoài kéo lên, thì ra bé trai tóc vàng đang trốn sau lưng.

Cha xứ nhìn bé trai tóc vàng, dáng vẻ nhút nhát giống hệt hắc năm đó.

Chris vui vẻ hiểu động nhanh chóng đã thân với Puglia, và nắm tay dắt bé đi dạo quanh nhà thờ đổ nát này.

“Đứa bé kia là?”

“Con của La Bối Thác, người thừa kế tiếp theo của Kha Ba Nhĩ, nó cũng sinh ra ở đảo Sicily.”

“Em không sợ hai đứa trẻ này sẽ đi theo con đường giống như chúng ta sao?”

“Vậy thì có sao, bài hát của Sicily mãi mãi được tán dương.”

Đã từng đã từng, đi qua quá khứ...

14. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 14: Tượng Tượng Quân

CHƯƠNG 14: TƯỢNG TƯỢNG QUÂN

Editor: Diễm

Beta: Moon Canmilia

Trên đường lớn tấp nập, một con ngựa hoang tức giận phi nước đại điên cuồng, mặc dù nam nhân ngồi trên lưng ngựa cao lớn dũng mãnh nhưng làm cách nào cũng không chế trụ được nó, phía sau đó là những hạ nhân đang liều mạng đuổi theo.

“Tả Tượng quân – – Tượng quân – -”

“Con ngựa hoang này, sao lại ngang bướng như vậy!” Tượng quân liều mạng lôi kéo bờm ngựa, nhưng ngược lại càng làm nó chạy nhanh hơn.

Tiếng kêu đằng sau ngày càng xa, con ngựa mang theo tượng quân chạy trốn khỏi thành, đi tới lò nung bên cạnh, hơn mười thợ thủ công đang nặn hình người, bên cạnh là những pho tượng đã hoàn thành, mỗi cái bày ra một tư thế chuẩn bị chiến đấu, gương mặt và hình dáng không giống nhau, thoạt nhìn giống như quân đội trên chiến trường, cực kỳ đồ sộ.

Đương nhiên con ngựa hoang này không biết những người thợ thủ công đó đã tốn bao nhiêu thời gian và tâm huyết vào những thứ này, nó thẳng tiến chạy về phía trước, trong nháy mắt, khi nó sắp đạp lên những con người anh dũng đó, một thợ thủ công chạy vội ra che trước đầu con ngựa, tượng quân thấy vậy liền dùng toàn lực kéo bờm ngựa về phía sau, con ngựa hoang bị đổi hướng mà ngẩng lên, khiến tượng quân suýt ngã xuống trước chân nó.

Thợ thủ công thừa dịp có khe hở liền nghiêng người vòng qua đầu con ngựa, dùng tay thay đổi phương hướng và trấn an nó.

Tay y như có ma lực nào đó, ban đầu là chú ngựa hoang bướng bỉnh, nhưng sau đó lại trở nên ngoan ngoãn dậm chân tại chỗ, mà tượng quân cũng có thể nhảy xuống khỏi lưng ngựa.

Sau khi xuống ngựa, hấn tức giận nói với thợ thủ công: “Cho bản tướng một lý do không xử tội mạo phạm của người.”

Mới vừa rồi, đột nhiên y lao ra, nếu không phải tượng quân giữ chặt ngựa, thợ thủ công đã sớm chết dưới vó ngựa rồi, nhưng mà như vậy lại làm hại tượng quân thiếu chút nữa rời khỏi ngựa, hấn vốn muốn thừa dịp con ngựa này chạy mệt thì sẽ tự nhiên phải phục tùng.

“Làm như vậy để bảo vệ những pho tượng này.” Thợ thủ công quỳ xuống nói.

“Người nghĩ những pho tượng này quan trọng hơn tính mạng bản tướng?”

Thợ thủ công xem xét sống chết bản thân, nhưng vẫn không thay đổi trả lời: “Đúng vậy.”

“Tốt lắm, như vậy bản tướng thuận theo ý người.” Nói xong, tượng quân liền rút trường kiếm bên hông, chuẩn bị tử hình hấn ngay tại chỗ.

Đám thợ thủ công bên cạnh thấy vậy liền quỳ xuống cầu xin tượng quân.

“Tượng quân, đừng như vậy!”

Một tên thợ thủ công có vẻ lạnh lợi trong đó bước ra cầu xin: “Tượng quân, nếu như giết y, tiến độ làm tượng sẽ càng chậm hơn, đến lúc đó người trên lại trách tội xuống...”

“Cùng lắm chỉ là một thợ thủ công, kêu người khác lại thay hấn là được.”

“Tượng quân, y là người tài, y làm mặt tượng rất sinh động, nếu thiếu y thì tượng sẽ không có biểu cảm.”

“Tay hần khéo như vậy sao?”

“Mời tướng quân nhìn những thứ này sẽ rõ.” Thợ thủ công chỉ vào những sản phẩm đã hoàn thành.

Tướng quân đưa ngựa cho đám thợ thủ công chăm sóc, sau đó đi đến trước mặt những pho tượng, vừa nhìn thấy liền kinh ngạc.

“Đây... Đây chẳng phải thuộc hạ của ta sao?” Tướng quân tức giận, túm lấy thợ thủ công đang quỳ trên mặt đất, “Nói, người giết họ rồi đắp bùn lên làm thành tượng đúng không?”

“Khởi bẩm tướng quân, thảo dân chỉ dựa vào bộ dáng của họ để tạo thành tượng binh sĩ, không có giết người.” Thợ thủ công bình tĩnh đáp.

“Nói vậy, làm sao người có thể làm thật như vậy!”

“Tướng quân, tướng quân, đó là thật, không bằng kêu y làm thử một cái cho người xem tay nghề y khéo léo thế nào.” Thợ thủ công lanh lợi kia đề nghị.

“Cũng được, nếu làm không được thì giết hần cũng chưa muộn.” Tướng quân tiếp nhận đề nghị.

Thợ thủ công làm theo từng bước, thoa dầu lên pho tượng binh thường, đắp bùn đất lên, sau đó ấn mặt người trên phần không có ngũ quan đó, y lấy hình ảnh một thợ thủ công để khắc thành, cầm lấy dao gỗ, khắc họa tinh tế, không bỏ qua bất kỳ cử chỉ nào, ngay khi tướng quân xem đến xuất thần, chỉ còn mất trái nữa là hoàn thành, y lại ngừng tay.

“Vì sao không làm hết?”

“Không thể điêu khắc toàn bộ gương mặt thành tượng, chúng thảo dân phụng mệnh dựa theo bộ dáng binh tướng mà làm.”

“Đôi tay tinh xảo đó cứu người một mạng.” Tướng quân phát ồng tay áo, muốn dẹp đường hồi phủ.

Nào ngờ thợ thủ công vừa mới trở về trước quỳ môn quan không mấy dễ dàng liền không muốn sống tiến lên nói đạo lý.

“Tướng quân, kết cục con ngựa này ra sao?”

“Ngựa hoang không phục tùng, đương nhiên phải giết.”

“Thảo dân thấy đôi chân và tư thế của nó tuyệt đẹp, chỉ cần dạy dỗ sẽ trở thành chú lương thiện, nếu chiếu theo hình của nó, sẽ là pho tượng ngựa tốt.”

Vừa thốt ra lời này, tóc thợ thủ công bên cạnh y đã dựng thẳng, vừa mới mạo phạm tướng quân, sao lại làm nữa rồi, cả thợ thủ công lúc này giải thích dùm y cũng lắc đầu.

May mà lần này tướng quân không có tức giận, mà là thâm nghĩ, hừ, lời này có ý nói móc hần không biết dạy ngựa sao?

“Lần sau bản tướng sẽ dạy nó ngoan ngoãn cho người nặn tượng! Cứ chờ xem.” Tướng quân không chịu thua nói.

Tướng quân hiếu thắng đem ngựa về phủ, sai người dạy dỗ nó mỗi ngày, không quá một tháng, con ngựa này đã biến thành ngựa chiến chạy nhanh nhất và ngoan ngoãn nhất trong kinh thành.

Hôm nay, toàn thân hần nhẹ nhàng, tư thế oai hùng điều khiển nó chạy đến lò nung.

“Xem này, con ngựa này đã bị bản tướng thuần phục ngoan ngoãn, hôm nay bản tướng đặc biệt điều khiển nó tới cho người nặn tượng...”

“Đa tạ tướng quân.” Mặc dù thợ thủ công nói như vậy với tướng quân, nhưng tất cả tâm tư đều đặt lên con ngựa phía sau hần, sau khi nói đa tạ liền bắt đầu nhìn theo ngựa mà nặn tượng.

Lần này tướng quân cũng đứng bên cạnh, chăm chú nhìn y, đôi bàn tay tinh xảo cho bùn đất sinh mệnh, mặc kệ là nặn người hay nặn ngựa cũng sống động như vậy, từ đầu tới cuối đều làm bọn chúng có được linh hồn bên trong bùn đất.

Tướng quân nhìn một chút, đột nhiên bắt lấy đôi tay kia.

“Tướng quân?” Ngờ khí của y vẫn nhạt nhẽo như trước.

“Bản tướng muốn xem đôi tay người cất giấu ma thuật gì.” Vì sao có thể trấn an ngựa hoang điên loạn, còn có thể nặn ra những pho tượng chân thật như vậy.

Hắn vuốt ve đôi tay dính đầy bùn đất ấy, lật lên lật xuống, bàn tay y không khác gì những người khác, cũng không có nhiều hơn hay thiếu bớt một ngón tay, nếu muốn nói chỗ đặc biệt, đó là nó thật ấm áp.

Từ lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp làm hắn yên lòng.

Tướng quân lần mò tay y, thật lâu không có buông ra.

Sau đó, tướng quân thường xuyên chạy đến lò nung này, có khi sẽ mang đến ba, năm người lính, có đôi khi lại mang đến hai, ba chú ngựa tốt, tất cả đều để thợ thủ công tạc thành tượng binh mã.

Trước ngày Tần Vương ra lệnh hắn hành quân, hắn không đem bất cứ thứ gì, một mình đến đó.

“Nặn tượng cho ta đi, nếu ta một đi không trở lại, thì sau khi hoàng thượng nằm dưới đất, ta vẫn có thể vì người mà quên mình.”

“Tướng quân, thảo dân không có biện pháp hoàn thành mệnh lệnh của người.” Thợ thủ công quỳ trên mặt đất, kháng lệnh.

“Người — người muốn bị bản tướng xử tử đúng không!” Hắn giận tím mặt.

“Tướng quân, tượng này chính là vật bồi táng... Thật ra là diêm xấu.” Thợ thủ công nắm chặt tay, kiên quyết nói ra hết.

“Người...”

Ý là người không hi vọng ta chết sao?

Tướng quân ngơ ngẩn nhìn y, gương mặt vẫn luôn bình tĩnh dường như dính vào một chút tình cảm.

“Huống chi, tư thế oai hùng của tướng quân không phải là thứ mà thợ thủ công thấp hèn như thảo dân có thể tái hiện được...”

Tướng quân cúi người xuống nắm lấy tay y.

“Vậy người phải rèn luyện tay nghề, sau khi bản tướng thắng trận làm rạng rỡ tổ tông trở về, người phải tái hiện lại nó!”

Tần Vương, năm thứ mười lăm đến năm hai mươi sáu, Tần diệt sáu nước, thống nhất thiên hạ.

Tả tướng quân chinh chiến xa trường trở lại cố hương sau mười mấy năm cách biệt, điều đầu tiên hắn làm không phải là nhanh chóng đoàn tụ với thê nhi.

Hắn bước trên lò nung lúc xưa, nhưng nơi đó chỉ còn đất vàng và tro bụi.

Hỏi người dân xung quanh mới biết được, chỗ này đúng là nơi thợ thủ công nặn tượng khi xưa, nhưng tất cả đều bị chém chết.

Bên cạnh lò nung vẫn đặt những pho tượng binh mã, tướng quân vừa bước vào liền cảm thấy như mình đang ở chiến trường, từng hàng tượng binh mã đứng hiên ngang, rất đồ sộ.

Trong này, y nặn tượng, hắn ngắm nhìn.

Có tượng quá tuần tú, có tượng với mái tóc gợn sóng, có tượng như được tùy ý tạo nên từ bùn đất, chỉ có của hắn là khác, rất thật, có linh hồn, khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy nó, cứ tưởng bản thân mình bị đắp bùn đất lên.

Hai tay tướng quân chạm vào gương mặt pho tượng.

Tượng tượng thấy hắn cũng từng an ủi gương mặt này như vậy, còn có bàn tay làm hắn nhớ mong kia.

Mà nay, rốt cuộc không chạm được đôi tay mang đến cho hần cảm giác ấm áp trong lòng.

Nhiều năm sau, tướng quân cũng trở thành một trong những pho tượng binh mã.

Ngàn năm trôi qua, đứng sừng sững không đong đưa.

Ngàn năm sau.

“Tương Dương, cậu và pho tượng tướng quân này thật kỳ lạ, tôi còn nghĩ cậu và ngài ấy là bạn tốt của nhau đó, vừa làm việc vừa nói chuyện với ngài ấy, cậu không sợ người khác nói cậu bị điên sao!” Tiểu Hạo làm việc được một nửa liền quay sang tám chuyện.

Thân là nghiên cứu viên những pho tượng thời Tần, Tương Dương thích những thứ này cũng là điều bình thường, cho dù cực khổ khai thác một ngày một đêm cũng đáng.

Nhưng mà y nói chuyện với pho tượng này, thật đúng là điên khùng như người khác nói mà.

“Tôi chỉ lẩm nhẩm thôi, cậu làm sạch xong chưa, đợi tôi quét sạch gương mặt bức tượng này đã.” Tương Dương cười khổ.

Tương Dương nhẹ nhàng lau đi bụi bẩn bao trùm ngàn năm trên gương mặt pho tượng ấy, vừa vung lên, giống như làm thần thái tướng quân thời cổ đại thức tỉnh, cho dù hai người đã nhìn qua hàng trăm pho tượng thời Tần, nhưng đây là pho tượng mà bọn họ nhìn thấy sống động nhất.

Khí thế giữa chân mày tướng quân, thần thái trên gương mặt làm bọn họ chấn động, nháy mắt giống như trở lại hàng ngàn năm trước, bên ngoài bùn đất như ánh lên màu sắc rực rỡ, nó như đang mở miệng nói với y: “Nhìn thấy bản tướng sao không quỳ xuống?”

“Này... Pho tượng tướng quân này đúng là cực phẩm... Vì sao vừa thấy nó thì tim tôi liền đập không ngừng?” Tiểu Hạo nắm chặt áo mình, lắp bắp nói.

Tương Dương đang đắm chìm trong nó, nghe hần nói thế liền bật cười, “Tôi thấy cậu vừa gặp đã yêu nó rồi!”

“Tôi, tôi chỉ say mê nền văn hóa Trung Quốc mà thôi, trong đó có ‘tượng binh mã’ nổi tiếng thời Tần...”

Tương Dương không để ý Tiểu Hạo đang luyên thuyên, y nhìn pho tượng tướng quân, bàn tay không nghe sai khiến duỗi về phía trước, khi ngón trỏ y chạm vào khóe mắt nó, nước mắt chảy xuống, Tương Dương tưởng mình nhìn lầm, nhưng khi y chạm vào, thật sự có cảm giác chạm vào chất lỏng.

“Ha, Tương Dương! Cậu có phát hiện tên nó ở sau áo giáp không?” Chẳng biết Tiểu Hạo chạy đến sau lưng tướng quân khi nào.

Với vai trò là người nghiên cứu cổ vật, Tương Dương thà tin thứ chất lỏng vừa rồi là mồ hôi từ tay mình còn hơn.

Cho nên y không để trong lòng, cũng đi vòng ra sau lưng tướng quân, “Ồ đâu? Tôi không thấy.”

Có những pho tượng khắc lên tên người nặn ra chúng, nhưng đó là những binh lính tầm thường, lúc này khi y kiểm tra nó thì không phát hiện trên người nó có chữ gì.

“Sao không? Chữ lớn như vậy mà không thấy.”

Tiểu Hạo chỉ vào sau lưng pho tượng tướng quân, hai chữ khắc họa thật lớn ở trên đó, giống như mới vừa nhô ra.

“Mặt trên có khắc ‘Tương Dương’, không phải tên cậu sao? Hai người đúng là có duyên – duyên phận hai ngàn năm.”

Tương Dương nhìn hai chữ kia, còn có ảo giác vừa rồi, y nhớ khi mới tìm ra tượng binh mã, có mấy người tung tin vịt là lúc trước lấy người sống làm thành tượng.

Từ tám giờ sáng đến năm giờ chiều, lại tăng ca thêm hai giờ nữa, xương khớp trên người Tương Dương đều sắp rã rời, vừa chào hỏi mọi người xung quanh xong liền lái xe về nhà.

Ký túc xá của y cách bảo tàng tượng binh mã thời Tần khoảng nửa giờ chạy xe, là ký túc xá của những người đàn ông độc thân, nơi ở không lớn, hoàn cảnh cũng không quá tốt, nhưng y rất hài lòng, lớp đàn anh đi trước đều ở xung quanh đây.

Sau khi về đến nhà, y vừa đi vừa cởi áo, nghĩ nên tắm nước nóng để đầu óc thanh thản một chút, nhưng mà chưa đi đến phòng tắm liền nghe thấy bên ngoài cửa có âm thanh.

Không phải tiếng chuông cửa, mà là tiếng đập cửa thùng thùng thùng, nhưng còn lớn hơn so với lấy tay gõ cửa mấy lần, giống như cầm vật nặng gì đấy gõ cửa.

Tương Dương cảm thấy kỳ lạ, là đồng nghiệp cùng ký túc xá sao?

Y nghi ngờ muốn đi mở cửa, nhưng cũng không quên nhìn ra mắt mèo.

“Ai đấy...”

Sau khi y nhìn bên ngoài qua mắt mèo, y liền bị dọa nhảy dựng ngã ngồi dưới đất, không có “người” nào đứng ngoài cửa cả, là tượng! Mà còn đúng là pho tượng tướng quân y vừa mới hoàn thành việc dọn dẹp kia.

Y dụi mắt, cho là mình làm việc quá nhiều mà hoa mắt, lại đứng lên xác nhận lần nữa.

Lúc này tượng tướng quân cử động, khoảng cách ngày càng gần, tướng quân cao hơn y vài chục cm nhìn xuống, Tương Dương lập tức nuốt một ngụm nước miếng.

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu y, trước tiên dẫn hán vào nhà rồi nói sau!

Sau khi y mở cửa, tượng tướng quân liền tự tiện đi vào, nhìn thấy pho tượng thời Tần mà mỗi ngày mình đều nghiên cứu chuyển động, y cảm thấy đầu mình đang kêu ong ong, y từng mơ qua hình dạng thiên quân vạn mã thời Tần thức tỉnh, nhưng đó là mơ thấy hình người, không phải là tượng.

Tướng quân hào hùng giẫm chân tại chỗ giống như thời cổ đại, mỗi một bước đều nặng đến trăm cân, làm sàn nhà gạch trơn cũng khê chấn động, Tương Dương nghĩ có lẽ người dưới lầu đang rất tức giận và nói thảm: “Người trên lầu đang làm cái gì vậy?”

Tượng tướng quân đứng trong phòng, quay người đối diện với y.

Đối mặt với hiện tượng tự nhiên mà khoa học không giải thích được này, Tương Dương cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, đành phải thử mở miệng hỏi.

“Anh, anh là tượng hay là người?”

Tượng tướng quân không mở miệng trả lời, Tương Dương không biết tại sao mà mình lại thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay lập tức, pho tượng thời Tần giơ tay lên chỉ vào miệng mình, sau đó lắc đầu.

Này... Ý là hán không thể nói chuyện sao?

“Anh là người?” Y thay đổi cách hỏi.

Tượng tướng quân nặng nề gật đầu, Tương Dương còn muốn hỏi lại vấn đề khi nãy thì một người khách không mời mà đến xuất hiện.

“Tương Dương, sao không đóng cửa? Tôi đã nói với cậu là...” Sau khi Tiểu Hạo ở lầu trên bước vào cửa phòng Tương Dương, lập tức liền phát hiện y đang liều mạng muốn che nhưng che không được pho tượng tướng quân.

“Đó, chẳng phải tượng tướng quân sao?!”

“A, cái này, không phải! Đây là thứ lần trước chúng ta tạc tượng, cái này là sản phẩm lỗi thôi!”

Tương Dương khẩn trương giải thích, ở nước này, ăn cắp hiện vật văn hóa sẽ bị tử hình, y cũng không thể biện minh nó là của mình...

“Tương Dương, nhưng hán đang chuyển động? Bàn tay lại đặt trên vai cậu.”

“...”

Tương Dương nghiêng đầu nhìn thử, trên bả vai mình chính là cánh tay bùn kia, bên kia cũng cảm nhận được sức nặng tương đương.

– Bọn họ có duyên phận ngàn năm, nhưng không có sự ăn ý ngàn năm.

Sau khi đóng cửa lại giải thích với Tiểu Hạo, cậu lập tức hiểu rõ tình hình, hơn nữa còn vui sướng hơn là kinh ngạc.

“Anh là quý hay là người? Là tướng quân thời Tần sao? Anh biết chứ không? Tần Thủy Hoàng có phải con ngoài giá thú hay không?” Tiểu Hạo hỏi một đồng vấn đề.

Tướng tướng quân lại thờ ơ, giống như khi hắn đứng sững trong hầm mộ, đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

“Ừ... Tương Dương, anh ta không thích tôi, cậu hỏi dồn tôi đi.”

“Tại cậu hỏi quá nhiều chuyện... Anh là tướng quân thời Tần sao?”

Tướng tướng quân gật đầu lần nữa, sau đó bọn họ lại hỏi hắn mấy vấn đề, từ chút manh mối ít ỏi suy ra được, hắn có thể là người bị làm thành tượng.

“Cho nên thời Tần đã sáng chế ra kỹ thuật để thi thể không thối rữa, còn anh ta là mượn xác sống lại?” Tiểu Hạo và Tương Dương để tướng tướng quân ở phòng khách, hai người đến phòng khác thảo luận, rồi Tiểu Hạo nói tiếp: “Này, không tách hắn ra thì làm sao mà biết bên trong là người thật hay không? Hơn nữa có lẽ còn là thi thể chưa thối rữa...”

Tương Dương cảm thấy vấn đề bọn họ đang thảo luận không giống chuyện thật, mà là tình tiết trong tiểu thuyết.

“Tách ra? Không được, làm sao chúng ta có thể biết được bên trong nó đã phân hủy hay chưa? Tướng tướng quân này đúng là tinh xảo.”

“Ừ, trước tiên nghiên cứu xem đã rồi tính tiếp... Mà sao hắn lại chạy tới nhà cậu? Nơi này cách hầm mộ mười lăm con đường, chẳng lẽ cậu mang nó về đây?”

“Chiếc xe tồi tàn của tôi sao có thể nhét được nó? Năm lớp xe tải còn không được...”

“Vậy hắn... có siêu năng lực gì đó của người cổ đại không? Trên lưng hắn khắc tên cậu, có lẽ thợ thủ công tên Tương Dương kia giết hắn rồi làm thành tượng, cho nên dù đã qua ngàn năm nhưng tướng quân vẫn chạy đến tìm cậu báo thù.” Tiểu Hạo không biết chuyện vẫn còn nói giỡn.

“Càng nói càng bậy... Làm sao có thể... Cũng không phải tiểu thuyết trinh thám...”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại dập dờn bởi vì lời nói của Tiểu Hạo, đến cuối cùng, quan hệ giữa y và tướng quân này như thế nào?

Sau đó hai người quyết định ngày mai bàn tiếp, sau khi Tiểu Hạo đi rồi y mới tiến đến trước mặt tướng quân, tay chân ngứa ngáy cử động, bộ dáng giống như khi khai quật hầm mộ.

Nhìn tướng quân, tay y lại lần thứ hai không nghe sai khiến đuổi về phía trước, nhưng lúc này lại bị bàn tay bùn của đối phương nắm lấy.

“Tướng... tướng quân?”

Bàn tay bùn của tướng quân bao lấy đôi tay y, nhẹ nhàng vuốt ve, như là cách hai ngàn năm dài như vậy, Tương Dương cảm thấy hai người như hòa làm một, thật ấm áp, cực kỳ ôn nhu.

“A – Chào buổi sáng.” Tiểu Hạo bỏ qua Tương Dương nhìn về phía sau y, “Chào tướng quân đại nhân!”

“Làm sao cậu lại có tinh thần như vậy? Cả đêm tôi đều không ngủ được, sau khi tỉnh giấc liền cảm thấy những thứ vừa trải qua chỉ là mơ thôi, vừa đi đến phòng khách liền thấy tướng quân ngồi ở đó, ngay cả xô pha cũng bị phá hư.” Tối hôm qua Tương Dương mời tướng quân ngồi trên xô pha, đã quên hắn là tượng, nặng trên trăm cân, xô pha cứ bị hạ xuống như vậy, bây giờ không thể ngồi được nữa.

“Đương nhiên là tôi có tinh thần, chuyện thú vị như vậy xảy ra, tôi rất muốn dẫn hắn đến bảo tàng nghiên cứu!”

“Tiểu Hạo, chẳng phải chúng ta đã nói phải xem xét hoàn cảnh trước sao?” Tương Dương hơi nhú mào, y cảm thấy chuyện này không đơn giản, nhất định phải suy nghĩ thật kỹ trước khi muốn đi bước tiếp theo.

“Nhưng mà...”

“Đi làm trước đi, sau khi về nói tiếp.”

“VẬY CÒN HẮN?” Tiểu Hạo chỉ vào tướng quân.

“Tôi mới vừa nói rồi, cũng chuyển kênh TV cho hần xem...”

Từ khi tướng quân đến nhà Tương Dương đến nay, hai người bọn họ chưa làm thêm giờ lần nào nữa, bởi vì trong nhà có đối tượng nghiên cứu thú vị và quý giá hơn, bọn họ đã mượn tất cả những thứ có thể mượn được về nhà, làm từng cái thí nghiệm, xem có thể tìm cách tách ra hay không, nhưng chưa có kết quả.

“Tướng quân biết viết chữ đó!” Tương Dương cười nói, lần trước thí nghiệm có lấy bút lông cho hần, bàn tay bần nắm lấy cán bút, khi bắt đầu có hơi khó khăn, nhưng sau đó viết rất thuận tay.

“Thì ra tướng quân đại nhân của chúng ta đã học đủ kinh thư, còn biết viết thơ nữa!” Tiểu Hạo cực kỳ hứng thú với nền văn hóa Trung Quốc cổ xưa, Tương Dương thì chuyên về đồ gốm, tượng binh mã, cho nên y chỉ đọc lướt qua những thứ đó.

“Cái đó có nghĩa là gì vậy?”

“Tôi nghĩ hần nói hần là Tả tướng quân, chinh chiến sa trường hơn mười năm, sau khi trở về quê nhà, vì người yêu bị giết mà cam chịu trở thành tượng... Đây là tiểu thuyết tình yêu thời Tần sao?” Tiểu Hạo nói, mặc kệ người kia vẫn còn ghi chép.

“Người yêu... Xem ra tình yêu có thể kéo dài qua ngàn vạn năm.”

Hôm nay, Tương Dương có việc phải đến văn phòng, ở bên ngoài nghe được Tiểu Hạo và trưởng phòng nói chuyện với nhau.

“Phát hiện pho tượng quan trọng? Lời này là thật?” Trưởng phòng kêu to.

“Đúng vậy, sáng mai anh theo tôi là biết...” Giọng Tiểu Hạo cực kỳ bình tĩnh.

Tương Dương không dám tin dán tai trên tường, bạn tốt Tiểu Hạo của y tự tiện quyết định muốn công khai chuyện này.

Còn ba tiếng nữa mới tan việc, nhưng y không quay đầu lại mà đi thẳng về nhà, tượng tướng quân vẫn ở trong phòng khách.

Y không kiềm chế tâm tình kích động của bản thân, ôm chặt tướng quân, bàn tay tướng quân chần chờ một chút, sau đó vòng tay ôm lấy y.

Nếu mà bị đưa đi nghiên cứu, nhất định sẽ phải rời khỏi nhau, Tương Dương rất sợ chuyện này, như là người yêu đã lâu không gặp sắp phải chia xa, vĩnh viễn không gặp lại.

Y hạ quyết tâm ra quyết định, lấy xẻng từ trong hộp dụng cụ ra, ngơ ngẩn nhìn tướng quân, tướng quân nắm tay y gật đầu đồng ý.

Y nhắm mắt lại, dùng lực gõ trên người tướng quân.

– – Đây mới đúng là gặp lại.

Tiểu Hạo mở cánh cửa mà lúc rời đi Tương Dương đã quên khóa, trong phòng khách có những mảng vỡ bể nát, hần ôm ngực mỉm cười nhìn mọi thứ.

Không còn ai thích hợp với những lời này hơn hần.

– – Giúp người giúp đến cùng, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên.

Cậu đưa người đi, lại đưa cả bản thân mình đến hai ngàn năm sau.

Năm đó tướng quân đi tìm cậu, yêu cầu cậu đem người làm thành tượng, cậu vẫn nhớ lúc ấy mình mắng hần ngu ngốc như thế nào!

Nhưng mà cuối cùng cậu vẫn làm theo tướng quân nói, nặn hần thành tượng, đó là lần duy nhất cậu làm sống động hơn cả Tượng Dương, bởi vì cậu dùng người thật làm nên nó.

Sau khi tượng hoàn thành, chính cậu cũng uống say, sau đó không cẩn thận ngã xuống đồng bùn, rồi không biết ai nhào cậu thành tượng mà đem đi đun nóng, khi tỉnh lại thì đã ở trong hầm mộ thời Tần, may mà cửa hầm không khóa, chỉ cần mở cửa là có thể leo ra, cậu vốn là người thời Tần, không có người nào có thể hiểu rõ thời Tần hơn cậu, lại thêm bản thân cũng có chút thông minh, cho nên cậu thuận lợi ở nơi này tính toán, đợi y và tướng quân xuất hiện.

Không ngờ lúc trước đã là đồng nghiệp, đến bây giờ vẫn là đồng nghiệp.

“Chào cậu, tôi là Nhậm Tượng Dương.”

Mặc dù thêm một chữ, nhưng tên vẫn như vậy.

Chỉ là y không phải người Tần, mặc kệ cậu thử như thế nào, Tượng Dương cũng không nhớ bất cứ chuyện gì có liên quan đến cậu hay là tướng quân.

Trí nhớ biến mất, nhưng tình cảm sẽ không thay đổi.

Khi cậu nhìn thấy Tượng Dương và tướng quân gặp lại nhau, liền có cảm giác này.

Nói đến tướng quân, thật đúng là người ngu ngốc, nhìn thấy người ta liền say mê, còn phải đợi cậu gọi mấy lần mới tỉnh, đem hần đưa đến cửa nhà Tượng Dương, ở chung vài ngày cũng không có gì thay đổi, cậu là người đứng xem mà còn cảm thấy tức điên, cho nên mới hạ ra kế sách này.

Tiểu Hạo gãi đầu đi về phòng mình, ghé người lên cửa sổ, nói: “Ai, như vậy cũng tốt, không chỉ hai người bọn họ muốn chạy trốn, tôi cũng muốn.”

Cậu nhìn những ngôi sao đi từ thời Tần đến hiện đại vẫn không hề thay đổi kia.

“Ai là người sẽ yêu tôi hai ngàn năm đây - -”

15. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 15: Ấm Áp

CHƯƠNG 15: ẤM ÁP

Editor: Mặc Lam Như

Chớm vào thu, thời tiết bắt đầu lạnh hơn, song, trên các xe kéo trên đường, ta vẫn thường hay bắt gặp nhiều nữ nhân mặc sườn xám ngắn. Phu xe kéo qua đúng lúc ta đang đứng đó, nhân tiện cũng nhìn qua một chút.

Vậy mà lại phát hiện, các nàng đang nhìn về phía ta, và cười híp cả mắt.

Ta cảm thấy hơi xấu hổ.

Thật ra thì sườn xám là do ta may.

“Thường sư phụ, ngài lại tới giúp phu nhân may sườn xám sao?”

Ta còn chưa đi đến cửa lớn, Đặng Xương với thân hình cao lớn đứng ở ngoài cửa đã lớn tiếng chào hỏi. Nghe nói hần làm ở đây từ nhỏ, tính đến năm nay hình như đã là 23 năm.

“Đúng vậy. Cao tổng quản sai người tới nhắn, phu nhân giờ đang có tấm vải rất đẹp, muốn may thành sườn xám.”

“Sườn xám nha.. Thường sư phụ, sườn xám ngài làm đặc biệt được phu nhân yêu thích. Kể từ khi ngài tới đây, ta chưa từng thấy người may sườn xám nào tới nữa.”

Ta tin những lời Đặng Xương nói là sự thật, dù sao nịnh nọt ta hần cũng chẳng được cái gì.

“Người nói hơi quá rồi, ta cũng chỉ là người may sườn xám mà thôi, có thể được phu nhân để mắt tới đã là may mắn rồi.”

“Ta nói điều này — Thường sư phụ” Đặng Xương dừng việc nhỏ cỏ lại, nhỏ giọng nói với ta, trong ánh mắt còn mang theo chút *** tà, “Ngài thường giúp các phu nhân may sườn xám, hẳn là phải được ‘thường thức’ thân thể của họ lắm...” (thường thức ở đây là với ý sờ soạng trong lúc may đo..)

Từ đáy lòng ta cười khê một tiếng, là đàn ông, ai cũng sẽ hỏi ta vấn đề này.

Thật sự là, muốn may sườn xám, cần phải xem xét, đo đạc từ đầu, cổ, vai, cánh tay, ngực, eo, mông đến chân tay đủ cả, có như vậy thì người may mới biết đường chỉnh sửa, trên thân thể có chỗ nào còn nhiều khiếm khuyết, thì khi mặc sườn xám lên, nhất định sẽ trở thành những đường cong ưu nhã.

Ta cũng đã may sườn xám được một thời gian dài, vì vậy, trong thành mọi người thường nói: ở đây, không có một dáng vóc nữ nhân nào mà Thường sư phụ không biết.

“Trong lúc đo, ta cũng rất cẩn thận, nên ngay cả tóc phu nhân cũng không đụng được.” Ta lạnh nhạt nói lời giải thích.

“Thật chứ?”

Đặng Xương trông có vẻ như không tin ta, ta lại phải giải thích thêm: “Người biết mà, ta là người giúp phu nhân may sườn xám nha, nếu mà còn bị những ý đồ kia thao túng, quan lớn lại biết được thì ta còn có thể sống đến bây giờ không?”

Nghe ta nói vậy xong, Đặng Xương sờ mũi cười cười. Đắt từ bàn tay theo đó mà quệt thành một đường trên mũi: “Ngài nói cũng phải, chỉ là... Mỗi ngày đều được ngắm mỹ nhân không phải rất tuyệt sao.. So với ta ngồi đây ngắm cỏ chẳng khác một trời một vực rồi.”

“Trên đời này có rất nhiều nghề, nghề nào cũng có cái vất của nó. May sườn xám cũng không phải tuyệt vời như người tưởng tượng đâu. Lòng người phụ nữ rất khó thấu được.”

Ta vừa thở dài, vừa nói, sau đó đi thẳng vào biệt thự.

Thân là thợ may sườn xám, không phải chỉ có suốt ngày ở nơi phấn bụi vải vóc, giúp các phu nhân quyền quý may mặc sao cho đẹp dễ nhất, mà còn phải đối mặt với bọn họ, bề ngoài thì hoa mỹ, nhưng bên trong nội tâm lại giống như sài lang hổ báo, cái gì cũng muốn cạnh tranh, ta cuối cùng chỉ biết chút một quan sát nét mặt mà đối đáp, không dám nói bậy lung tung.

Mãi cho đến sau khi thành nghề, ta mới hiểu được rằng, khả năng xử lý tình thế, cư xử chung với phụ nữ, so với tài nấu nướng còn quan trọng hơn nhiều.

“Thường sư phụ, phu nhân đang đợi ngài bên trong.”

Cao tổng quản dẫn ta đi vào. Người này, luôn đối đãi như một, dù có là khách, nhưng từ lời nói của người này, ta lại loáng thoáng cảm thấy cũng không phải thật lòng đối đãi, với lại chẳng biết quay lại cắn ngược lại mình lúc nào không hay.

Đối với hẳn, ta đặc biệt cẩn trọng, chỉ một lời nói thôi, nhưng ta sẽ suy nghĩ thật kĩ xem ẩn ý trong câu nói là gì.

“Thường sư phụ, người tới rồi.”

Viên phu nhân khoác áo da cừu quý giá từ hồ sen bước lại phía ta. Cả người phu nhân đều đầy hương hoa, tràn ngập khắp khoang mũi ta.

“Phu nhân, người khỏe chứ, dạo gần đây khí trời trở lạnh, người cần chăm sóc thân thể thật tốt ạ.” Ta buông lời hỏi han ấm áp mà trống rỗng.

“Thường sư phụ, người thấy áo khoác lông của ta không, sao có thể cảm lạnh được?”

Ta thầm mắng bản thân, sao có thể quên khen ngợi bộ đồ mới của phu nhân chứ!

“A đúng đúng, áo lông trên người phu nhân cao cấp quý giá như vậy, đến ta đứng đây còn thấy ấm áp nữa mà, chắc hẳn đây là quà tặng của Viên đại nhân?”

“Hừ, sao hán có mắt thẩm mỹ tốt như này được.” Viên phu nhân hơi giận nói: “Đây là ta mua của thương nhân Bắc Kinh lần trước, vừa đẹp mắt lại giữ ấm tốt. Lần sau khi đi uống trà cùng các phu nhân khác, ta sẽ mặc cái này đi.”

Cuộc sống quan lại quyền quý, đáng trọng phu ở bên ngoài chịu trách nhiệm kiếm tiền rồi bao dưỡng nữ nhân, còn các phu nhân thì suốt ngày bận rộn đánh bài, uống trà, hay mua sắm đồ trang sức quý giá.

Ta thầm thở dài trong lòng, lấy ra đồ đo đạc, muốn làm cho nhanh để rời đi, dù sao đây cũng là nơi dân thường không nên ở quá lâu.

“Phu nhân, hôm nay người muốn may sườn xám kiểu dáng như thế nào?”

“Đúng rồi, Cao tổng quản, mau mang vải ra cho Thường sư phụ xem một chút.” Viên phu nhân giơ tay lên gọi, Cao tổng quản mau chóng mang ra một tấm vải, đặt ở trên bàn.

Đó là tấm vải màu lam ghi, chất vải bông, hoa văn tinh tế xinh đẹp, tổng thể rất thanh lịch, ta vừa nhìn đã biết đây là sản phẩm cao cấp, một bộ sườn xám đẹp để đã dần hiện lên trong đầu ta.

“Vải này thật sự rất tuyệt...”

“Phải không, Cao tổng quản vốn là muốn cầm tấm này đi làm khăn trải bàn, may là ta nhìn thấy, vội vàng lấy lại, thật là không biết nhìn gì hết!” Viên phu nhân cũng không thật sự mắng hán, chỉ là hờn giận nói, ta nhớ hình như Viên phu nhân... bốn mươi tuổi rồi.

“Phu nhân, đó là do ta mua ở một phường nhuộm nhỏ ở nông thôn, lấy ra làm sườn xám... Có lẽ không hay lắm...”

“Ai, người không hiểu, ta chính là muốn dùng loại không có danh tiếng gì để may xiêm y, làm cho thật đẹp, để cho các nàng không tìm thấy được chỗ đó!”

Điều đó quan trọng đến thế sao... Từ dưới đáy lòng ta than thầm một tiếng, dĩ nhiên ngoài mặt vẫn nở nụ cười.

“Ai, bất kể phường nhuộm nào cũng được, Giang Nam hay phường nhuộm nhỏ, nếu như phu nhân người đã nhìn trúng, thì đó đều giống như hàng tuyệt phẩm vậy.”

“Thường sư phụ biết ăn nói như vậy, mau giúp ta may đi, mau làm không để đến sang tháng lại vội.”

Mỗi lần trở lại biệt thự, ta đều có cảm giác như nếu sau này mình xuống Địa Ngục thì không biết sẽ bị Diêm Vương cắt lưỡi bao nhiêu lần nữa.

Nhưng sống trong thời buổi này, đây là cách để sinh tồn với nghề này.

Hiện tại, nếu như chỉ có tiền công may sườn xám, mà không lấy lòng bọn họ, không thêm được đồng nào, thì muốn sống mà chỉ dựa vào may không, thật sự rất khó khăn.

Sờ nhẹ vào từng kiện sườn xám trên kệ, từ cổ áo đến nút áo đều được may rất tinh xảo. Mọi thứ đều là tâm huyết của ta, kỹ thuật của ta, ta không muốn bỏ công việc này, dù cho có bị cắt lưỡi thì ta vẫn cứ tiếp tục mà thôi.

Nhắc tới cũng buồn cười. Ban đầu, bởi vì khi còn nhỏ, thấy một người mặc sườn xám mà mê, sau theo sư phụ học may sườn xám, càng làm, lại càng trở nên yêu thích sườn xám.

“Sư phụ, sao từ khi trở về từ Viên phủ, mặt mày người lại ủ rũ như vậy? Viên phu nhân không phải là vừa đặt một sườn xám sao?”

Người hỏi là học đồ trong *** của ta, Liêu Khải, hán học nghệ ở đây đã ba năm, mặc dù còn chưa xuất sư, nhưng ta cơ hồ có thể yên lòng đem một vài công việc trọng yếu giao cho hán. Hán thật thà, chất phác, tính tình dễ chịu, dễ ở cùng, đến học làm y phục chủ yếu là bởi vóc người nhỏ bé, nếu không, nhà hán vốn làm nghề thợ mộc, hán đã phải kế thừa gia nghiệp rồi.

“Đúng vậy, ta chỉ hơi mệt một chút.... Sườn xám của Vương phu nhân sao rồi?” Ta trước bàn một chút về công việc đã.

“Phác họa qua rồi, tốt lắm, sư phụ, người xem qua đi.”

“Ừm, kích thước vai áo bên này cho nhỏ hơn một chút.”

May sườn xám là bản lĩnh duy nhất của cuộc đời ta, cũng là sự yêu thích nhất trong đời này, bất kể có như thế nào, ta cũng sẽ tiếp tục may từng kiện sườn xám.

Đây là lần đầu tiên đi tới Viên phủ vào ban đêm.

Trong lòng ta chỉ muốn có thể đem kiện sườn xám này đến tay Viên phu nhân thật sớm, thật không nghĩ rằng đến Viên phủ thì trời đã tối.

Họa tiết được thêu tuyệt đẹp, đẹp đến sửng sờ, thật ra là vì ta muốn mau mau được nhìn thấy nó được mặc vào, cho nên mới đến thế này, may mà người giữ cửa còn nhận ra ta, cho ta vào cửa.

Cũng không biết là đám người hầu đang nghỉ ngơi, hay đang xảy ra chuyện gì, từ đại sảnh đến nội đường, đều không thấy người, ta nhỏ giọng gọi, ngày càng đi sâu vào.

“Có ai không... Viên phu nhân.... Ta đưa sườn xám tới....”

Ta cảm thấy càng đi vào càng có gì đó không đúng, cho nên dần nhỏ giọng lại, đến khi tới phòng phu nhân, lại nghe thấy âm thanh một đôi nam nữ.

“Người thật đáng ghét nha... Ta không phải nói ở đây còn có người hay sao, người lại còn gọi quý ra dọa ta sợ...”

“Sao có thể có người, Viên lão gia ở cách nơi này cả ngàn dặm, hạ nhân đều bị ta cho ít tiền đi uống rượu mua vui, phòng này cũng chỉ có người và ta....’Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, phu nhân..”

Giọng nói này, chẳng phải là của Viên phu nhân và Cao tổng quản sao?!

Hóa ra bọn họ cấu kết riêng tư..

Ta biết đây là chuyện khó lường trước được, cũng biết... Rình coi người cũng đều không mang lại kết quả tốt, ta liền xoay người muốn tránh đi khỏi thị phi này.

Nhưng một giây sau, ta như bị mất đi toàn bộ tri giác.

Toàn thân ta vừa lạnh vừa nóng, có khi nào ta tới tầng 18 Địa Ngục rồi không?

“Đừng... Không nên.... Đừng cắt lưỡi ta!” Ta nói mê, cũng không để ý đến nội dung lời nói nữa, ta tỉnh rồi tuy rằng toàn thân không có chút khí lực nào.

Tiếp đó, ta nghe được tiếng bước chân, rất trầm ổn, giống như nhịp đập trái tim vậy.

Không lâu sau, ta cảm thấy trên trán truyền tới cảm giác lạnh như băng, sau đó ta lại mơ màng tiến vào mộng đẹp.

Không biết ta đã ngủ bao lâu nữa, mãi lúc này khi tỉnh lại ta mới có chút khí lực.

Mở mắt ra, cảnh vật xung quanh vẫn còn mông lung, ta nhìn vào một chỗ cụ thể, sau đó mới dần rõ ràng rồi khuếch đại ra cả không gian.

Đây là một gian phòng xa lạ, bài biện rất đơn giản, mộc mạc, chỉ có một cái giường, một cái tủ quần áo và một cái bàn.

Ta chống một bên xuống giường, suýt ngã, lúc này mới phát hiện ra trên tay chân mình đều có vết thương, nhưng đã được băng lại, ta chân chừ trong chốc lát, sờ lên đầu, cũng như vậy, đã được quấn một băng vải.

Sau đó, ta vịn tường đi tới cửa ngoài, vẫn không thấy bóng dáng ai, chỉ thấy có rất nhiều thùng nhuộm, hồng, lam, vàng, lục... Các loại màu sắc đều đủ hết, thậm chí còn có màu ta chưa từng thấy bao giờ.

Nơi này là... xưởng nhuộm?

Ta tiến lên phía trước một chút, hình như là hậu viện, ánh sáng rực rỡ bắn thẳng vào mắt ta, ta hé mắt nhìn, từng kiện vải được nhuộm rất đẹp đang được phơi dưới ánh mặt trời lấp lánh, nhẹ nhàng đung đưa theo gió, làm ta có cảm giác như mình đang ở thế giới thần tiên vậy.

Nhưng mà, thế giới thần tiên này hình như không có “Người”.

Trong chỗ vải đó, có một nam nhân trẻ tuổi đang nhìn lại ta, quần áo trên người hần dính đầy thuốc nhuộm, chẳng lẽ là tượng nhuộm sao.

“Xin chào... Cho hỏi sao tôi lại ở đây? Là anh đã cứu tôi phải không?”

Hần dùng ánh mắt thâm thúy nhìn ta, giống như kiểu tượng ban nãy, không có phản ứng.

Vẫn không có mở miệng.

Dù ta hỏi cái gì hần, nói bao nhiêu, thậm chí kéo cổ tay hần, hần vẫn không có mở miệng, ngay cả lên tiếng cũng không nổi.

Càng hỏi, ta càng mất kiên nhẫn hơn, chợt thốt lên: “Người không phải câm đấy chứ?!”

Nghe ta hô to, hần không có đáp lời, chỉ trãi thẳng tấm lụa trắng cho vào một thùng nhuộm, trong nháy mắt, vải trắng đã biến thành màu lam ghi.

Giống như nhân sinh của ta, chớp mắt một cái liền biến sắc. Đột nhiên ta hồi tưởng lại. Tại sao ta lại ở đây... Đêm đó ta phát hiện ra Cao tổng quản gian tình với phu nhân, sau đó...

“Xa sư phụ, ta cho người đưa cơm tới!” Từ cửa truyền tới thanh âm của một đứa nhỏ, vào lúc này bỗng chốc nghe được một giọng nói khác ta bỗng cảm thấy cảm động lạ thường.

Người đi vào là một nữ nhi, tóc tết đuôi sam, hai gò má cao cao.

Nhìn thấy ta, cô bé kinh ngạc nói: “A! Người đã tỉnh! Người bị trôi sông mà tới đây.”

“Trôi sông tới đây?”

“Đúng vậy nha, ngày đó chúng ta đang giặt áo ở sông, liền thấy một cái gì đó to lớn đang trôi tới, cảm thấy rất kì quái, nhưng tất cả mọi người đều không dám nhích tới gần, đúng lúc Xa sư phụ đi qua, liền nhảy xuống sông, kéo lên, mới phát hiện ra người, lúc ấy còn tưởng rằng người đã chết, mọi người đều bị dọa chạy sạch hết ấy.” Cô bé vừa nói, vừa dọn thức ăn trong ***g tre ra.

Hóa ra ta bị ném xuống sông... Nhất định là do Cao tổng quản và Viên phu nhân sợ ta tiết lộ tình hình nên mới giết người diệt khẩu như vậy, nhưng mà ta lại còn sống...

“Sau đó Xa sư phụ đem người trở về đây, mời Mã má má xem qua cho người, nói người không có chuyện gì! Kết quả là người tỉnh thật rồi này!”

Ta quay đầu nhìn người kia, một nam nhân tên Xa sư phụ, từ hần phảng phất mang lại cho ta cảm giác như công việc cũ.

“Mã má má là?”

“Là bà mẹ của cái thôn này, bởi vì trong thôn không có thầy thuốc, cho nên tất cả mọi người đều đến nhờ bà ấy xem bệnh.”

“... Ra là vậy.” Ta không tự chủ vuốt tay trên băng vải.

“Xa sư phụ, mau tới đây ăn đi! Thức ăn sắp nguội mất rồi.” Cô bé ủ cơm kĩ, gọi hần ra ăn cơm.

Xa sư phụ lúc này mới có phản ứng, nhưng cũng chỉ là khoát tay áo với cô bé, sau đó tiếp tục nhuộm.

“Xa sư phụ bảo người ăn cơm trước, bảo ta ăn xong rồi về.” Dường như đọc được suy nghĩ của hần mà cô bé giải thích hàm ý trong động tác của hần.

“Sao hần lại không nói vậy?” Ta nghi vấn hỏi.

“Từ khi ta biết Xa sư phụ, hần đã không nói chuyện rồi.”

“Thật xin lỗi...” Ta thành khẩn nói lời xin lỗi về phía hắn.

Vừa ăn cơm, lại được nghe cô bé kia giải thích, ta mới biết được hắn thật sự là một người câm.

“Nghe nói trước kia cha hắn uống rượu say thường mắng chửi người, cho nên mẹ hắn bỏ trốn cùng đứa con thứ hai, để lại hắn ở đây. Hôm đó cha hắn tức giận, đầu tiên là đánh hắn, sau lại lấy bầu múc nước nhuộm rớt thẳng vào miệng hắn, lát giềng thấy vậy vội ngăn cản, nhưng không cứu vãn được giọng nói của sư phụ... Không bao lâu sau, cha hắn lại say rượu, rồi rơi vào chảo nhuộm mà chết, chỉ để lại cho hắn kinh doanh phường nhuộm nhỏ này...”

Thấy hắn đang nghỉ uống nước, đã biết đối phương sẽ không đáp lời, nên ta tiếp tục nói: “Ta rất cảm ơn người đã cứu ta từ sông lên.. Thực sự không dám giấu diếm, ta là bị người ném xuống sông, muốn ta chết... Ta nghĩ mình hẳn là sẽ không thể trở về được...”

Nếu Cao tổng quản hay Viên phu nhân phát hiện ta còn sống, hẳn là sẽ nghĩ cách bịt miệng ta đến cùng.

Nhìn hai tay, ta nhớ đến cái xương may sườn xám nhỏ của mình, liệu Liêu Khải có thể quản lý tốt không...

Ta nghĩ mình cần phải nghỉ một thời gian xem tiếp theo nên làm gì.

“Có thể... cho ta tạm thời ở đây được không? Ta sẽ phụ người làm việc, cũng là muốn báo đáp người!”

Bởi vì đối phương không trả lời, cho nên ta nhìn chằm chằm vào động tác của hắn giống như bộ dạng của Lam Đình lúc xem hắn đang muốn nói gì.

Sau khi uống trà xong, hắn đứng lên đi về phía hậu viện, ta vội vàng chạy theo cước bộ của hắn.

Đến hậu viện, ta mới hiểu được động tác của hắn, là đang muốn rút những tấm vải đã được phơi kia vào, ta hỗ trợ hắn thu vào, hắn cũng không có cự tuyệt.

Ta nghĩ, đây ý là ta có thể lưu lại hay không?

Ở đây phụ giúp việc phường nhuộm được một tuần lễ, thợ may sườn xám như ta dĩ nhiên không thể rời bỏ vải vóc, cho nên với công việc ở đây, ta rất mau chóng trở nên thuần thục.

Ngược lại, điều làm ta lo lắng lại là cách hiểu được hắn.

Ngày đó, ta đang ngồi với Lam Đình ở cửa nói chuyện phiếm. Lam Đình là con thứ ba của Lam gia, Lam gia còn là hàng xóm của Xa sư phụ, vì vậy, Lam đại thẩm rất chiều cố đến Xa sư phụ, xem như người thân, thường gọi Lam Đình mang chút thức ăn tới đây, vì công việc mà Xa sư phụ rất hay quên ăn cơm, mà hắn lại rất hay mua vài món đồ tặng Lam gia, hai gia đình xem ra tình cảm rất tốt.

Không chỉ vì không có ai để nói chuyện, còn bởi vì Lam Đình là một cô bé nông thôn vừa khả ái lại thẳng thắn, mỗi lần đưa cơm cho hắn, sẽ nói chuyện phiếm với ta vài câu, nhưng lại cảm thấy có lẽ Xa sư phụ sẽ để ý, lúc nói chuyện đôi khi sẽ cố xem xem phản ứng của hắn như thế nào.

Ta thật không cách nào đoán ra phản ứng trong tâm tư hắn, như là hôm qua, ta thấy kiện vải trắng được người đưa tới đặt ở ngoài, liền muốn chuyển nó vào trong nhà, mang được một nửa lại bị hắn cướp đi, về mặt đường như rất tức giận, sợ ta làm dơ những tấm vải này.

Hắn một tay mang vải vào, để lại ta còn đứng ngốc một chỗ.

Ta chỉ là muốn giúp thôi mà...

Mặc dù không cách nào biết được hỉ nộ của hắn, nhưng trực giác của ta cho biết hắn là người tốt, nếu không thì sao lại nhảy xuống sông cứu ta lên chứ.

Ta rất muốn hiểu rõ hắn, nên càng muốn đôi bên thân thiết hơn.

“Sao người biết sư phụ đang suy nghĩ gì vậy? Ta không hiểu nổi hắn đang nghĩ gì...” Ta hỏi Lam Đình.

Hắn đưa tay lên, Lam Đình cũng biết hắn muốn thêm cơm, hắn vừa quay đầu, Lam Đình cũng biết hắn đã ăn no.

“Đoán xem? Đoán để biết sư phụ muốn nói gì.”

“Người không phải cũng đoán để biết hần nói gì sao?”

Cô bé lắc đầu, hai cái đuôi sam theo vậy cũng lúc lắc theo, “Sống cùng sư phụ lâu như vậy, tự nhiên mà biết hần muốn nói điều gì, làm điều gì ngay thôi, về mặt, động tác của Xa sư phụ sẽ không gạt người nói dối.”

Ta có vẻ tỉnh ra một chút.

Lúc trước ta đã có thói quen quá mức đi suy đoán tâm tư của người khác, phỏng đoán bước đi của bọn họ, sau đó mới nghĩ tới làm sao mới có thể làm bọn họ vui vẻ, cho nên không có nghĩ qua, biểu hiện của hần, cũng chính là tâm tư suy nghĩ của hần.

“Đúng rồi... Thường đại ca, có một đêm ta nghĩ ra chuyện này, bây giờ quyết định nói với người...” Lam Đình bỗng nhiên nhú mày, tay hơi nín lấy vấy, nói: “Ngày đó, mẹ ta nói chuyện của người với Xa sư phụ, mẹ ta sợ người không khai rõ lai lịch, kêu Xa sư phụ không nên chứa chấp người... Sợ người là đào binh hay gì đó..., lại sợ liên đới rồi hại đến Xa sư phụ, nhưng hần chỉ lẳng lặng lắc đầu, rất tin tưởng người không phải là người xấu...”

Hóa ra hần chẳng những cứu sống ta, mà lại còn tin tưởng ta như vậy, rốt cuộc là tại sao?

Hỏi, hần cũng không có trả lời...

“Mấy ngày nay ở cùng, ta cảm thấy Thường đại ca không phải là người xấu... Người sẽ không hại sư phụ đâu đúng không?”

Thấy cô bé rất muốn tin tưởng ta, những lại có vẻ chưa chắc chắn lắm, ta lại cảm thấy đau lòng.

“Lam Đình, ta đảm bảo với người chưa từng làm chuyện xấu gì, cũng không phải là người xấu, lại càng không phải là đào binh, nhưng vì một chuyện mà ta hiện tại không có cách nào nói với người thân phận thật sự của ta được.” Tên hiện tại của ta cũng phải nói dối bọn họ... Chủ yếu là sợ bọn họ biết ta còn sống...

“Ừm.. ta biết rồi.” Lam Đình mỉm cười với ta, “Vậy có thể nói cho ta một chút trước kia người làm nghề gì vậy?”

Ta thấy hơi buồn cười nói: “Ta là thợ may sườn xám.”

“Sườn xám... Hình dạng trông như thế nào vậy?” Lam Đình nghiêng đầu nói.

“Người, người chưa từng thấy qua sườn xám sao?” Sau khi thốt ra câu này, ta mới nhận ra nơi này là vùng nông thôn, nam nữ già trẻ ai cũng quần áo vải thô, có lẽ đến xe kéo bọn họ cũng chưa từng thấy qua.

“Để hôm nào ta may cho người một bộ, mặc vào rất đẹp đó.”

Ngày đó sao khi tán gẫu với Lam Đình, mặc dù vẫn không thể hiểu hết được hần muốn nói gì qua động tác của hần, có điều khi đối mặt với hần, ta trở nên bình thản hơn một chút, cũng dần dần nhớ được thói quen động tác của hần.

Lúc nói chuyện hần yên lặng nhìn ta, như là hy vọng ta tiếp tục nói, lấy đồ từ trong tay ta đi, là vì không muốn ta còn đang bị thương lại phải mang vật nặng như vậy, ta hát mà hần có làm thêm chút tiết tấu... tức là hần thích bài hát này.

Ta còn phát hiện ra một chuyện, thủ nghệ nhuộm của Xa sư phụ tuy còn trẻ tuổi nhưng rất tốt, vải vóc được nhuộm ra đều đẹp tinh xảo, màu sắc rực rỡ tươi sáng mà chói mắt.

Trời hơi âm u, hần lo không biết trời có mưa không, nhuộm đúng một màu lam, thức ăn hôm đó hợp khẩu vị, hần sẽ nhuộm màu đỏ, vừa bán được một bó vải, hần tâm tình vui vẻ mà nhuộm màu hồng hoa.

Ta từng khen ngợi kỹ thuật của hần nhiều lần, hần luôn rất khiêm tốn... trên gương mặt sẽ trở nên ửng một màu đỏ hồng, thì ra hần là một nam tử dễ xấu hổ.

“Vải này là?” Đây là một tấm vải rất đẹp, hần đột nhiên đặt trên tay ta, ta khó hiểu nhìn tấm vải hỏi.

Tiếp đó là công cụ may mà ta quen thuộc nhất.

“Người... Ngày đó lúc ta nói chuyện cùng Lam Đình người đã nghe được cả rồi?”

Hắn không có phủ nhận, chỉ cúi đầu mà máy miệng.

“Người là muốn ta may sườn xám cho cô bé phải không? Đó là một cô gái tốt...” Thật sự là một thanh mai trúc mã khá ái..

“Ta từ lúc sinh ra cho tới giờ, làm sườn xám là đẹp nhất đó.” Ta nắm tay của hắn nói, hắn có chút không quen hơi quay đầu, ta liền cười buông tay ra.

Chẳng biết tại sao, ta mơ hồ cảm thấy, lúc bản thân làm sườn xám tốt nhất, cũng là lúc ta nên rời đi.

Sườn xám còn chưa may xong, có một khách nhân mà ta biết tới.

“Có ai ở đây không” Từ cửa truyền đến tiếng gọi, ta ra ngoài cửa trước, lại thấy đó là người quen.

“Đặng Xương? Người là Đặng Xương sao!” Đặng Xương vốn ở Viên phủ nhưng sao giờ lại ở thôn nhỏ này.

Đặng Xương thấy ta lại giống như là thấy quỷ vậy, còn bị dọa ngã ngồi xuống đất, lui về phía sau, “Quý, quý... A...”

“Đặng Xương người bình tĩnh một chút, ta không phải quỷ, ta là người!” Ta vội vàng tiến đến trấn an hắn, “Ta không có chết.”

“Thường... Thường sư phụ, người thật sự còn sống?”

“Đúng vậy, không tin người sờ đi, hay đây là thân thể người đã chết rồi.”

Đặng Xương sờ vào cánh tay ta, sau mới như thở phào, nhưng hắn nghi ngờ hỏi: “Nhưng mà.. Cao tổng quản nói người... đến Viên phủ trộm rượu, bị hắn phát hiện đuổi theo, chạy tới bờ sông nói người rơi xuống sông chết chìm rồi.”

Hóa ra Cao tổng quản còn bịa ra cái cớ như vậy.

“Chết không thấy thi thể sao?”

“Liêu Khải, học đồ của người cũng nói như vậy.. Hắn không tin người chết như vậy, đến tận Viên phủ, nói người không thể trộm đồ được, nhưng Cao tổng quản bảo đó là gây chuyện, kêu hạ nhân đánh đuổi hắn về..”

“Liêu Khải... Đứa trẻ thật thà này...” Ta bi thương nói.

“Cho nên... Thường sư phụ, người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện này... Một lời khó nói hết.” Ta lắc đầu nói: “Đúng rồi, sao người lại ở đây?”

“Cao tổng quản kêu ta tới đây lấy vải.”

“Cao tổng quản... Đặng Xương, người ngàn vạn lần đừng nói với Cao tổng quản rằng người đã gặp ta. Ta không có trộm đồ này nọ... nhưng... Nếu Cao tổng quản biết ta vẫn còn sống, ta đây chắc sẽ phải chết lần nữa đó.”

“Hả? Nhưng Cao tổng quản đang ở phía sau, kiểu gì cũng đi qua...”

Đặng Xương còn chưa nói hết, ta nhìn ra phía sau vai hắn, thấy Cao tổng quản đang đi về phía phòng nhuộm, giống như mèo bắt gặp chuột, liền muốn xoay người chạy trốn, lại bắt gặp Xa sư phụ không biết đứng ở sau lưng ta từ lúc nào, hắn kinh ngạc nhìn ta.

“Ta phải đi trốn!”

Ta không có dư thời gian giải thích với hắn, trong đầu toàn là tìm kiếm nơi nào để trốn, không biết thế nào lại nhảy vào thùng nhuộm.

Ta đúng là ‘tam sinh hữu hạnh’, trong vạc nước không có thuốc nhuộm, ta bịt kín lỗ mũi, trong tai ngoài tiếng nước ung ung, còn mơ hồ nghe thấy giọng của Đặng Xương và Cao tổng quản.

Lúc này ta không thể nổi lên mặt nước được, tự nhiên nghĩ mình đúng là ngu ngốc, chạy đến phòng chứa củi không được hay sao, thế này thật đúng là bệnh mà, trốn trong nước nín thở nữa chứ.

Giọng nói còn vang mãi, dường như bọn họ còn chưa có ý muốn đi, nhưng đầu của ta bắt đầu ong ong rồi.

Ta... Ta không chịu nổi nữa.

Một tiếng động lớn vang lên, ta cuối cùng cũng có thể thở dốc.

Liều mạng hô hấp, vừa có cảm giác mình bị người khác ôm chặt lấy, suýt không thở nổi.

Mở mắt ra nhìn, thùng nhuộm đã bị đánh vỡ, còn có Xa sư phụ ôm ta khóc, đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy hấn vì muốn nói chuyện mà há miệng ra.

Ta bắt chước khẩu hình môi của hấn, là hấn đang gọi tên của ta.

“Thường... Khẩn.”

Hấn nghe thấy lời nói của ta, lại ôm chặt ta hơn nữa.

“Xa sư phụ...” Ta cũng ôm hấn, “Người yên tâm... Ta không có chết.”

Lúc này ta nghe thấy lời đáp, chỉ tiếc lúc này trời không ban cho điều kì diệu, để cho hấn có thể nói được.

“Thường sư phụ! Người chưa chết!”

Còn hiện tại, Cao tổng quản cao giọng kêu to, ta còn chưa kịp chạy trốn chết, hấn đã xông vào ôm lấy ta.

“Thật tốt quá! Người không có chết... Người còn chưa chết...” Cao tổng quản vừa khóc vừa cười, để nước mắt nước mũi cũng lau hết cả lên người ta.

Bị hai nam nhân ôm khóc... Thật tình là ta không muốn trải nghiệm lần nữa đâu.

Sau khi làm như vậy với ta, Cao tổng quản đã sấm hối, ngày đó hấn vì tình thế nhất thời cấp bách, liền cầm bình hoa đập vào đầu ta, bọn họ cũng cho là ta đã chết, liền sợ tội mà vứt ta xuống sông.

Về sau, lương tâm hấn bất an, hàng đêm không được yên giấc, thường mơ thấy oan hồn của ta ám lấy mạng hấn, Viên phu nhân cũng giống như vậy, cho nên bọn lại giúp ta làm cái mộ, nghe nói là ở sau núi.

Hấn không ngừng dập đầu tạ tội, muốn ta tha thứ cho hấn.

Ta nghĩ thậm chí cũng được, chỉ là đồ đệ Liêu Khẩn của ta bị đánh như vậy, muốn yêu cầu hấn phải bồi thường lại cho Liêu Khẩn, hấn vậy mà còn hơn hử đáp ứng.

“Còn có chuyện gì ta có thể làm không?” Cao tổng quản ân cần nói.

Ta dĩ nhiên biết hấn muốn nói cái gì, “Người yên tâm đi, cái người Thường sư phụ biết các người cầu kết đã chết rồi, ta giống như một tấm vải trắng, cái gì cũng không biết.”

Sau khi bọn họ rời đi, ta xoay người chắt vắn nam nhân đang ôm ta khóc, cho dù biết hấn không có trả lời nhưng ta vẫn muốn hỏi hấn.

“...Tại sao lại muốn cứu ta? Sao lại phải đập vỡ thùng nhuộm như vậy.. tại sao... người khóc?”

Hấn thì không biết làm thế nào nhìn ta, ta thì hy vọng nhìn hấn.

Tiếp đó hấn xoay người dùng ngón tay nhúng vào nước, viết xuống mặt đất một hàng chữ.

Ta không biết nên khóc hay nên cười, “...Ra là, người cũng có thể viết chữ.”

“Ui, ta còn tưởng rằng Thường đại ca người đã biết từ lâu rồi, Xa sư phụ vốn biết chữ, cũng sẽ biết viết chữ, nếu không sao có thể bán hàng được?” Lam Đình ngạc nhiên nói.

“... Ta, ta chưa từng xem hấn viết chữ nha.”

Có lẽ từng rồi, chỉ là ta quên mất có thể dùng bút trò chuyện với hấn, huống chi, hiện tại cũng không quá cần thiết nữa.

“Đúng rồi, sườn xám này... Người xem một chút xem có hợp không?” Ta lấy ra một kiện sườn xám, Lam Đình nhìn sườn xám mà trừng lớn mắt, miệng há đã lâu mà còn chưa có khép lại, thấy vậy ta liền bật cười.

“Đừng phát ngốc nữa, mau thay cho ta xem.”

Ta nhét sườn xám vào tay Lam Đình, đẩy cô bé vào gian phòng, không tới nửa nén hương sau, một tiểu cô nương mặc sườn xám khả ái bước ra ngoài.

“Thật xinh đẹp, là tiên nữ hạ phàm sao.” Ta thành tâm nói.

Để cho thiếu nữ mặc lên người sườn xám, so với làm sườn xám cho đám bà lớn, ta thật sự có cảm giác yêu thích.

“Thường đại ca... Bộ y phục này thật sự là cho ta sao?” Cô bé vẫn không thể tin nổi nói.

“Dĩ nhiên, vải là của Xa sư phụ, sườn xám là đích thân ta may, đây, là tâm ý của chúng ta.”

“Cảm ơn các người... Không biết Hàn lão sư sau khi thấy sẽ nói gì nhỉ.” Lam Đình xấu hổ nói, như là đang nói với người mình yêu.

“Hàn lão sư... không phải là người trong lòng của người đấy chứ?”

Về mặt thiếu nữ đỏ bừng càng chứng tỏ suy đoán của ta, vậy mà trước đó ta còn suy nghĩ tới một người khác.

Ta không khỏi thở phào, thật là quá tốt.

Ta đi tới hậu viện, nơi đó vẫn là những tấm vải nhuộm đang được phơi như cũ, hôm nay còn có thêm một loại vải khác.

Làm cho người ta nhìn cũng muốn đỏ mặt, e lệ làm cho người ta muốn hỏi một chút, lúc nhuộm những tấm vải này, không biết Xa sư phụ đã nghĩ tới cái gì nha..

“Màu sắc của tấm vải này... Người là đã nghĩ tới cái gì vậy?” Ta hỏi.

Loại màu sắc không thực sự tự nhiên, màu sắc dường như cũng không phải để bán.. Mặc vào ra đường không được, mà làm khăn trải bàn cũng không phải.

Hắn đưa tay, kéo một bên xuống, thừa dịp ta đang không đề phòng, dùng vải quần chúng ta ở chung một chỗ.

Ta dựa vào trước ngực hắn, hỏi: “Làm... nem rán?” (hán việt là Xuân: nên có lẽ tác giả muốn chơi chữ ở đây, kiểu như lạc thú tình yêu:”>)

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, từ khuôn miệng không phát ra âm thanh nào khe khẽ máp máp, ta đọc theo.

“...Chăn đơn?”

Hắn hàm súc cười.

Đêm đó, ta và hắn cùng nhau ngủ trong chiếc chăn nhuộm đơn. Ấm áp.

16. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 16: Dưới Giường Ông Nội

CHƯƠNG 16: DƯỚI GIƯỜNG ÔNG NỘI

Editor: Diễm

Beta: Mạc Lam Như

Ông nội tôi vừa qua đời, hưởng thọ tám mươi hai tuổi, tôi còn nhớ mấy hôm trước mình mới nhận tiền lì xì từ tay ông, lúc ấy mọi người đều nói sức khỏe ông nội rất tốt, nhất định sẽ sống hơn trăm tuổi. Vậy mà trước khi chúng tôi bước vào năm học mới liền nhận được điện thoại, họ nói ông nội ở trong phòng khách xem TV, xem một chút liền bị mất đi ý thức, không phải mang bệnh tật mà là vì cơ quan đã không còn hoạt động tốt như trước, nói đơn giản là chết già.

Cha là con của ông nội, cũng là con trai duy nhất, cho nên nhất định phải về quê lo việc mai táng cho ông. Ông, tôi và em gái cũng xin phép nghỉ học về nhà giúp đỡ, chúng tôi đều tự nguyện, bởi vì khi ông còn sống rất yêu thương chúng tôi.

Sau khi về nhà, ngoài cửa nhà treo một mảnh vải đỏ, cha nói đó là phong tục ở đây, người chết hơn bảy mươi tuổi đều xem như hưởng thọ, đáng để chúc mừng.

Tôi không hiểu đạo lý này, tôi chỉ biết khi ông nội qua đời, tôi rất đau lòng.

Quan tài ông nội được đặt tạm thời ở nhà, rất nhiều hàng xóm đến túc trực bên linh cữu ông, cùng nhau trò chuyện những việc trước khi ông mất.

Tôi cũng lấy ghế yên lặng ngồi bên cạnh, bọn họ đang nói gì tôi cũng không nghe, chỉ tự mình nhớ lại những ký ức giữa mình và ông.

Ông nội và bà nội chỉ có một người con là cha tôi, sau khi bà nội sinh cha ra không được bao lâu thì qua đời, tôi chỉ nhìn thấy ảnh chụp khi bà còn trẻ, là một cô gái xinh đẹp.

Mà ông nội là một người yên lặng ít nói, nghe cha nói, có khi cả ngày không nghe ông nói câu nào, trên mặt thường không có biểu tình gì, rất nhiều người cho rằng ông cực kỳ nghiêm túc, nhưng thật ra ông rất dịu dàng.

Trước kia, ông nội là chủ vùng đất này, tất cả mọi người đều thuê đất của ông để trồng trọt, lúc trước, nông dân rất nghèo, lại thường sinh nhiều con cái, bình thường đều không thể nộp thuế đúng hạn, chính là lúc những người nông nhân đó kiên trì nói với ông, chỉ thấy ông cúi đầu đi vào nhà, mọi người còn tưởng ông có ý “không cho phép”, nhưng ông lại vào nhà lấy bao gạo ra ngoài, chẳng những miễn tiền thuế cho mọi người mà còn cho họ gạo để ăn.

Những chuyện này đều nghe bà con hàng xóm nói lại, nhà bọn họ đều được ông nội cho mượn đất trồng trọt, sau đó đất đai dần dần biến thành ruộng hoa, bây giờ ở đây chuyên trồng hoa cúc.

Ông nội đối xử với mọi người rất tốt, đối xử với người trong nhà còn tốt hơn, nhà xưởng bây giờ của cha có hơn một nửa tài sản là do ông nội giúp đỡ, nghe nói bởi vì nó mà ông bán đi vài mảnh ruộng.

Đối với đời con cháu như chúng tôi còn cứng chiều hơn, tôi còn nhớ rõ, đồ chơi trước kia của tôi không chỉ có một hai thứ, mà là cả một rương. Ông thường mua đồ chơi cho tôi, chỉ cần ánh mắt tôi dừng lại ở một món đồ chơi năm giây thì ông đều không nói hai lời mà mua lấy nó; mẹ thường nói ông đừng mua nữa, cũng nói tôi không được ầm ĩ đòi hỏi ông nội mua cho, nhưng thực sự là ông nội thường ôm lấy tôi lên xe đạp, lúc tôi còn nhỏ không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc thì đã đến cửa hàng đồ chơi mất rồi.

Nếu chủ nhật trở lại nhà ông nội, ông sẽ dẫn tôi đến công viên gần nhà, bởi vì là ngày nghỉ nên nơi đó có rất nhiều người bán hàng rong, lúc về nhà thì hai tay tôi đã đầy đồ ăn vặt.

Tôi nhớ có một lần ông dắt tôi đến quây cho thuê ngựa nhỏ, bọn chúng có thể chở tôi vòng quanh, tôi chưa bao giờ nhìn thấy ngựa, mắt liền sáng rực lên, sững sờ khi nhìn thấy đuôi ngựa lắc qua lắc lại, đương nhiên là ông nội lập tức trả tiền mang nó tới cho tôi.

Lúc đó, tôi rất vui vẻ, ở trên lưng ngựa kêu to: “Ông nội – ông nội – con đang cưỡi ngựa nè -”

Ông nội ở bên cạnh mỉm cười nhìn tôi, gương mặt từ ái làm cả đời tôi không thể nào quên được.

Vừa mới chớp mắt nhớ lại chuyện cũ, tôi đột nhiên tỉnh dậy, mơ màng nhìn vào bên cạnh, hình như cha và các trưởng bối đang tranh cãi gì đó.

“Tiểu Tĩnh, nếu muốn ngủ thì vào phòng đi.” Mẹ kêu lên.

“Không, không sao đâu, con tỉnh rồi, sao cha và họ lại cãi nhau vậy mẹ?”

“Bọn họ không có cãi nhau, có điều dì Thắm là bà đẻ trong thôn này vừa đến thấp hương, mọi người trong nhà và cha con đều sinh vào ngày lạ, rất khó sinh, dì Thắm nói bà của con tốn thật nhiều sức lực mới có thể sinh con ra, thiếu chút nữa là mất mạng, dì Thắm còn nói chuyện này nhất định có quỷ, nhưng mà ngày sinh của cha con là vào tháng mười hai, cho nên bọn họ tranh luận ầm ĩ, dì Thắm tức giận chạy về nhà lấy cuốn sổ của bà, nói bà có ghi lại, không sai đâu.”

“À – Chỉ sai mấy tháng thôi mà.”

“Đúng vậy, mẹ còn đang nghĩ, thời bấy giờ mọi người đi đăng ký khai sinh rất trễ, cho nên trễ mấy tháng cũng là bình thường.” Mẹ cười trộm.

“Mẹ, vậy sao mẹ không đi khuyên họ, nói với con có được gì đâu?”

“Tuy ông nội con ít nói, nhưng ông rất thích náo nhiệt,” mẹ ngẩng đầu nhìn khói bay nghi ngút, “Mẹ còn nhớ ngày ba con cưới mẹ vô cùng náo nhiệt, chỉ có ông nội con vẫn ngồi ở đó, lẳng lặng nhìn mọi người ăn cơm, tuy ông không nói gì, nhưng biểu tình của ông giúp mẹ chắc chắn một điều, ông rất vui vẻ.”

“Mẹ, ông nội để lại cho chúng ta những ký ức thật đẹp... Con nhớ ông.”

“Đúng vậy, ông là người hiểu con nhất, à, đúng rồi, bà cô nói nếu con rảnh thì có thể giúp đỡ quét dọn phòng ông được không? Nếu như là con tới dọn dẹp di vật của ông, có lẽ ông sẽ đồng ý.”

“Dạ, được, con đi nhìn xem một lát.”

Phòng ngủ của ông nội nằm phía bên trái phòng khách, trong phòng có chiếc giường cỡ lớn, nghe nói đó là do khi ông nội cưới bà nội đã mời thợ pho đến làm riêng cho bà, cho nên được điêu khắc tỉ mỉ, hình vẽ trông rất sống động, lại cực kỳ chắc chắn, lúc nhỏ tôi thường ngủ trưa trên cái giường này.

Có thể gọi đó là giường tân hôn, giường đôi, lúc ông bốn mươi tuổi thì bà nội qua đời, nhưng ông không lấy vợ khác mà một mình ngủ trên chiếc giường này hơn bốn mươi năm.

Tôi ngồi trên giường, nhìn gối đầu và chăn bông, ngửi mùi hương của ông nội.

Đột nhiên, tôi nhớ đến chuyện gì đó liên cú người nhìn xuống gầm giường, chiếc hộp kia vẫn nằm ở đó.

Tôi lôi nó ra, ngoài ý muốn phát hiện phía trên chiếc hộp không có bụi bẩn, có thể thấy, ông nội thường xuyên lấy nó ra xem.

Tôi mở khóa, đẩy nắp hộp lên, tôi còn nhớ lần trước khi tôi nhìn thấy nó là năm tôi học tiểu học, khi đó tôi rất ham chơi, thường chui xuống gầm giường, cho đến khi đụng phải chiếc hộp này liền oa oa khóc lớn.

“Hu hu, ông nội -”

“Ngoan ngoan ngoan, không có đau.” Ông nội ôm lấy tôi, dỗ dành cho đến khi tôi ngừng khóc mới dừng lại.

“Ông nội, trong này có gì?”

Ông nội nhìn tôi, dừng một chút mới nói: “Đó là bảo vật của ông.”

“Là cái gì? Con muốn xem!” Tôi tò mò lắm muốn xem, ông nội không có biện pháp can ngăn, đành mở chiếc hộp trước mặt tôi, khi nhìn thấy từng trang giấy ố vàng thì cực kỳ thất vọng.

“Thì ra chỉ là giấy...”

Trải qua nhiều năm như vậy, ông nội qua đời, tôi mở chiếc hộp lần thứ hai, bên trong vẫn là những mảnh giấy ố vàng như cũ, tôi tùy ý lật xem mới phát hiện những thứ này đều là một người đàn ông tên Lục Thương gửi cho một cô gái tên Hoàng Tinh, thời gian là chiến tranh thế giới lần thứ II, giấy viết thư trải qua từng đợt chiến mà loang lổ vết ố vàng.

Khi đó, mọi người còn theo phe Nhật Bản, rất nhiều người đàn ông bị bọn người đó lấy danh nghĩa “Hoàng quân” mang đi Nam Dương đánh giặc, cái người đàn ông tên Lục Thương này cũng bị bắt ra đảo nhỏ, thứ duy nhất giúp hắn giải tỏa nỗi nhớ nhà chỉ có những lá thư này.

Xem nội dung những thứ này thì là người đàn ông gửi cho vị hôn thê của hắn là Hoàng Tinh, hắn thường dùng từ ngữ chân thành tha thiết nói cho Hoàng Tinh biết hắn nhớ cô như thế nào, làm cho tôi không khỏi đau khổ và tiếc hận khi họ rời xa nhau.

Tôi nhanh chóng lật xem, tình hình chiến đấu ngày càng căng thẳng, nội dung thư cũng ngày càng thảm thiết, hắn viết: “... Bọn anh đã đói bụng hơn nửa tháng, không có gì ăn, anh em không phải đói chết thì là bệnh chết, âm thanh lửa đạn bên ngoài vẫn không dừng lại, nhưng mà, em yên tâm đi, mặc kệ người có kêu

vạn tuế như thế nào, đều không ngăn được việc bọn họ sẽ bại trận ở nơi đây, chỉ cần bọn họ đầu hàng là anh có thể về nhà, chờ anh, chờ anh...”

Tin tức đầu hàng xảy ra ba tháng sau đó, hình như tình huống đã đến mức tệ hại nhất, nhưng mà Lục Thương vẫn cố gắng chống chọi, chỉ là không biết hắn có sống sót trở về hay không...

Lúc này tôi mới nghĩ đến một chuyện quan trọng.

Lục Thương không phải ông nội, vậy Hoàng Tinh là ai? Còn có, tại sao ông nội lại nói những thứ này là bảo vật của ông?!

Tôi vội vàng chạy ra phòng khách, khi nhìn thấy bà cô liền vội vàng hỏi.

“Bà cô, bà có biết một người đàn ông tên Lục Thương không?”

Bà cô là chị của ông nội, năm nay tám mươi bốn tuổi, thân thể vẫn rất khỏe mạnh, nhưng mà có chút lảng tai không nghe rõ người khác nói gì: “Hả -!? Thương gì?”

“Lục – Thương – không biết họ gì, chỉ biết gọi là Lục Thương.”

“Lục Thương – Hả?”

“Đúng vậy, trong những người ông nội quen biết có ai tên Lục Thương không bà?”

Bà cô nghĩ nghĩ, suy nghĩ cực kỳ nghiêm túc, “Lục Thương... A, chẳng lẽ là A Thương -”

“A Thương? Là ai vậy?”

“Hắn là bạn tốt của ông nội con, khi đó bọn họ cùng tham gia quân ngũ, nhưng mà... Hình như không còn sống trở về.”

Tham gia quân ngũ với ông nội? Có lẽ vì vậy mà thư của hắn đều ở chỗ ông nội... A, chắc là lúc bọn họ bị bao vây ở đảo Nam Dương, không thể gửi thư được, cho nên ông nội mang thư của hắn về.

Nhưng... Sao lại không đưa cho Hoàng Tinh?

“Bà cô, vậy bà có biết ai tên Hoàng Tinh không -”

“Ai, Tiểu Tinh, cái đầu của con còn không dùng được so với bà, Hoàng Tinh là bà nội con, vợ của ông nội.”

Lần thứ hai tôi trở lại phòng ông nội, lại ngồi trên giường ngủ lần nữa, nhìn những lá thư trong hộp da, nghĩ như thế nào cũng không thông.

Vì sao vị hôn thê của bạn tốt Lục Thương lại chính là bà nội, mà ông nội lại đem những lá thư này về bảo vệ như là bảo vật?

Đột nhiên tôi nhớ đến đoạn kịch đã xem cách đây không lâu, bên trong có đoạn hai người bạn tốt cùng đi quân ngũ, nhưng mà một người trong đó chết đi, trước khi chết nhờ bạn mình chăm sóc vị hôn thê của hắn thật tốt, về sau người đó liền cưới vị hôn thê của bạn mình.

Có khi nào tình huống của ông nội cũng như vậy? Nhưng mà...

Lần thứ hai tôi lật xem những lá thư, có một đoạn bên trong viết rằng: “... Tinh, nếu anh bất hạnh chết đi, em không cần nhớ đến anh, thừa dịp tuổi còn trẻ thì cưới người khác đi...”. Cách mấy tuần sau nhà gái trả lời, cho nên hắn trả lời lại: “... Tinh, không ngờ... Lòng em đã kiên định như vậy, quyết không lấy người khác, anh sẽ cố gắng sống sót ở nơi này, chân thành chờ mong có thể gặp em một ngày không xa.”

Từ trong thư có thể thấy đây là tâm ý kiên định đối với người mình yêu, không phải hắn là chồng thì không cưới, cho nên có khả năng trước khi chết nhờ ông nội chăm sóc vị hôn thê của mình sao? Mà ông nội thật sự có thể vì lời nhờ cậy mà cưới bà nội sao?

Càng nghĩ càng khó hiểu, tôi nằm trên giường, càng cảm thấy mơ hồ, muốn tìm hiểu ra chân tướng sự thật, tôi không thể nằm yên được nữa đi đến kéo bàn học của ông nội, khi kéo đến gần giữa liền bắt gặp một quyển nhật ký, tôi biết ông nội vẫn luôn có thói quen viết nhật ký.

Sau khi mở nó ra, tôi phát hiện quyển nhật ký này được ghi chép từ năm năm trở lại đây, tôi bắt đầu tìm kiếm những ngăn kéo khác, quả nhiên tìm được một quyển nhật ký cực kỳ cũ kỹ, tờ đầu tiên là khi Nhật Bản thua trận nửa năm.

Lời lẽ trong nhật ký ông nội rất ngắn gọn, có thể chỉ làm bản ghi nhớ, ghi lại đã thu tiền ruộng nhà nào, nhà nào chưa thu, còn có khi ông bị hai chấu cây rơi xuống trúng mình.

Tôi cẩn thận lật xem từ tờ đầu tiên, xem có thể nhìn thấy sự việc liên quan hay không, khi lật được một nửa liền nhìn thấy mấy chữ.

“Hai mươi lăm tháng bảy, Tinh khó sinh, con trai ra đời, mẹ con bình an.”

Ngày hai mươi lăm tháng bảy?

Mẹ nói có khi sẽ khai báo trễ một chút, nhưng mà... Ba tháng sau đó bọn họ kết hôn, mặc dù không ai rõ ràng chuyện trong nhật ký có đúng hay không, nhưng mà bắt đầu từ năm đó mới xuất hiện tên bà nội.

Tôi đi ra phòng khác, mọi người đã về nhà, chỉ còn cha vẫn ở đó đốt chân nhang, tôi kéo ghế ngồi cạnh cha, không biết nên mở miệng như thế nào, hình như cha nhìn ra việc tôi có tâm sự, liền bắt đầu trước.

“Ông nội con, trước đây ông vẫn như thế, không nói chuyện tình yêu, nhưng mà sự chăm sóc của ông dành cho cha không thể ít hơn con, những người như vậy đều có tâm sự trong lòng, cha thừa dịp buổi tối uống rượu với ông, ông nội con uống nhiều nên nói cũng nhiều một chút, cha hỏi ông đã giấu bao nhiêu tâm sự, nhưng mà mặc kệ hỏi như thế nào, ông chỉ nắm tay cha nhìn thật lâu, thật lâu, trong miệng lẩm bẩm, ‘Tìm người con yêu, cho cô ấy hạnh phúc, cho cô ấy hạnh phúc...’, đừng tưởng rằng ông ấy náy bởi vì không cho bà nội con hạnh phúc, ông cực kỳ yêu thương bà nội, thậm chí không cho bà làm bất cứ việc gì, lúc bà ngã bệnh thì ông luôn ở bên cạnh chăm sóc bà... Cho nên cha nghĩ, trước kia ông yêu một người con gái khác, nhưng không có biện pháp cho người đó hạnh phúc... À, đương nhiên không phải nói ông không yêu bà nội, mà là, một loại tiếc nuối... Tiểu Tinh, khi lớn con sẽ hiểu.”

“Cha, mỗi lần cha đều nói đến đây, con đã hai mươi một tuổi rồi, đã sớm trưởng thành.”

“Vậy sao? Con cũng tiếc nuối khi mất đi mối tình đầu sao? Ảnh chụp với bạn gái đầu tiên cha vẫn còn giữ đó!” Cha cười nói: “A, cấm nói cho mẹ con biết!”

“Con biết rồi -” Người cha bình thường luôn tốt của tôi mới phạm lỗi một lần, tôi đương nhiên phải giữ bí mật, “Đúng rồi, cha, hình như chúng ta không thân với bên mẹ bà nội?”

“Bà con bên đó của bà nội rất ít, cũng ít liên lạc, nhưng mà cha nhớ bà nội con có một người em gái, lúc cha và mẹ con kết hôn bà còn đến uống rượu mừng... Hình như đang ở quê của bà nội...”

“Quê bà nội ở đâu?”

Tôi giống như mê muội, buổi sáng hôm nay chạy như bay đến nhà ga, lấy một địa chỉ cũ lên chuyến xe đi đến quê nhà bà nội.

Ngồi gần bốn giờ mới đến trạm cần đến, may mắn nhà bà nội cũng gần nhà ga, tôi đi về phía trước, rẽ vào ngõ nhỏ bên cạnh, đứng trước tiệm tạp hóa cũ.

“Xin hỏi, có ông chủ ở đây không?”

“Ông chủ -”

Tôi kêu 5 6 lần, bên trong phòng mới xuất hiện một người, tôi sợ không mua đồ sẽ không hỏi được gì cho nên tiện tay cầm lấy đồ uống.

“Cháu mua cái này.”

“Hai mươi đồng.”

“À, cháu có thể hỏi bà địa chỉ này ở đâu không?” Tôi chỉ dòng chữ trên tờ giấy.

“Sao?”

“Cháu muốn hỏi đến đường 27 phải đi như thế nào?”

“Đường 27? Không còn nữa, bên kia đã xây dựng lại, bây giờ chỉ có nhà mới.”

Tôi chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: “Vậy bà có biết một người tên là Hoàng Tinh không? Bà ấy ở đó.”

“Hoàng Tinh? Cậu tìm bà ấy làm gì?” Bà lão liếc mắt nhìn tôi, biểu tình ngày càng khủng bố.

“Cháu là cháu trai của bà nội Hoàng Tinh, có chuyện muốn tìm bà.”

“À, cháu trai đã lớn như vậy, nhưng mà, bà ấy và chị của mình đã qua đời lâu rồi.”

“Bà nội Hoàng Tinh đã qua đời...”

“Đúng vậy, con tìm bà ấy có chuyện gì không? Nhà họ đã không còn ở đây nữa.”

“Con muốn hỏi chuyện liên quan đến bà nội...”

Bà lão vỗ ngực nói: “Chuyện của Hoàng Tinh sao? Hỏi bà đi, bà nhìn nó lớn lên từ nhỏ mà.”

Nhìn bà nội lớn lên!? Trong lòng tôi nghi ngờ nhìn bà lão, nhưng vẫn phải đem ngựa chết chữa thành ngựa sống hỏi han, “Vậy bà có biết vị hôn thê của bà nội tên là Lục Thương không?”

“Lục Thương? Đương nhiên là biết, nhà họ Hoàng và họ Hà trước kia có quen biết nhau, từ nhỏ bọn họ liền được định ước, nhưng mà sau khi nhà họ Hoàng dời đến đây thì vợ chồng son không thường gặp mặt, nhưng vẫn qua lại bằng thư từ... Nhưng mà, ai, sau đó Hoàng Tinh bị ép gả cho Đồng Khang.”

Nghe được một nửa, tôi liền ghen hòng nhìn bà trân trối, tại, tại sao lại xuất hiện người thứ ba?

“Chờ, chờ một lát, bị ép gả cho Đồng Khang?! Bà nội gả cho Bành Doãn Niên, cũng chính là ông nội của con!”

“Đó là việc sau này, nhà họ Hoàng theo Nhật nên gia cảnh liền xuống dốc thảm hại, họ mượn không ít tiền bạc của nhà họ Đồng, bên đó liền ép buộc họ phải đem con gái Hoàng Tinh gả cho đứa con ngu dốt nhà đó, nhưng mà Hoàng Tinh đã có vị hôn phu, chính là người tên Lục Thương mà tôi chưa từng nhìn thấy, lúc đó người đứng đầu nhà họ Hoàng nói hẳn cảm thấy được Lục Thương đã chết, nhưng mà Hoàng Tinh vẫn không tin điều ấy, hai người họ ước hẹn với nhau, nếu trong vòng một năm mà không có tin tức của Lục Thương thì Hoàng Tinh sẽ gả cho Đồng Khang, một năm qua đi, không có tin tức của Lục Thương, sau này tôi nghe người làm nhà họ Đồng nói, họ nói cha Hoàng gửi thư cho Lục Thương nói con gái ông bệnh nặng chết, khó trách Lục Thương không trả lời...”

Bà gả cho Đồng Khang không được bao lâu, không biết lời nói dối thành sự thật hay nhận báo ứng mà đột nhiên Đồng Khang bệnh chết, nhưng mà bà sống một mình không tới một năm thì có một người đàn ông yêu bà rất nhiều, người đó là người có địa vị, đương nhiên là cha Hoàng rất vui mừng, nhưng không thể rêu rao về đám cưới này, sau đó hai người họ kết hôn, người đó mới là ông nội con.”

Nghe được chuyện bà lão tiệm tạp hóa kể, tôi rất xúc động, cũng hỏi bà kỹ lưỡng về thời gian, thật tốt là họ đều có thói quen viết nhật ký, nhìn những dòng chữ sẽ nhớ về ký ức khi xưa, cho nên tôi tìm được thời gian chính xác.

Lại trải qua bốn giờ xe lửa về nhà ông nội, dọc đường đi, tâm trạng tôi vô cùng nặng nề.

Đầu tiên là bà nội và Lục Thương qua lại bằng thư từ, theo như bà lão nói, lúc đó bà không thể gửi thư cho Lục Thương, nhưng mà trong tay ông nội lại có rất nhiều thư đã được trả lời, không phải một người tự viết, cho nên nhất định có người thay bà nội trả lời, mà người kia rất có thể là... Ông nội.

Còn có một sự thật khiến người ta sợ hãi.

Cha, có phải con trai của ông nội hay không?

Tôi, có phải cháu trai thực sự của ông hay không?

Khi tôi trở lại căn phòng của ông nội, ngoài trời đã tối đen, không biết tại sao mà cha mẹ không có hỏi tôi hôm nay đã đi đâu, có lẽ nhìn thấy gương mặt tôi đau buồn, nghĩ là tôi đang nhớ tới ông nội.

Tôi ngồi trước bàn học của ông lật từng tờ nhật ký, trong nhật ký, ông nội vẫn ít nói như trước, cái gì cũng không nói, cho đến khi tôi cảm thấy có một trang cực kỳ đặc biệt, cầm lấy dao rọc giấy nhẹ nhàng cắt ra,

là hai trang giấy dính lại với nhau, từ bên trong rơi ra một bức ảnh trắng đen được bảo vệ rất tốt, người trong ảnh không phải bà nội, mà là người đàn ông trẻ tuổi tôi chưa từng thấy bao giờ, mặt mày sáng sủa.

Đó chính là Lục Thương – người ông nội yêu sâu đậm.

Tôi đã từng nghĩ chuyện xưa của họ có thể giống trong phim hay không, nhưng mà sự thật lại giống bộ phim – Cyrano de Bergerac.

Dựa theo những lá thư này, chắc là ông nội đã sớm nhận được tin bà chết, nhưng sợ Lục Thương đau lòng mất đi trụ cột tinh thần, dù sao khi đó hắn đang đánh giặc ngoài đảo Nam Dương, nước uống và lương thực đều không đủ, những người bị cưỡng bức đi đánh giặc như bọn họ, muốn sống sót chỉ có thể dựa vào tinh thần kiên cường bất khuất.

Ông nội sợ hắn không chịu nổi, không hi vọng hắn chết đi, cho nên giả danh viết thư cho hắn.

Giống như bộ phim Cyrano de Bergerac vậy, thế thân viết thư cho người mình yêu, nhưng hắn lại không biết ông không phải là bà.

Tôi đem ảnh chụp bỏ lại trong trang giấy, nhìn ngày tháng ghi lại, là ngày bắt đầu cuộc sống của tôi.

‘Ngày năm tháng tư, cháu trai, bình an ra đời, tên là Bành Tĩnh.’

Đột nhiên tôi cảm thấy muốn khóc, vì sao lại tò mò? Vì sao muốn phát hiện ra chân tướng? Ông nội ít nói, cả đời không thổ lộ với ai, sao lại bị tôi tìm ra?

Như vậy, tôi cũng hiểu, khi ông nội nhìn thấy cha, hình ảnh trong đầu hiện lên không phải là Lục Thương...

Là bà nội, tình địch mà vĩnh viễn ông không thể chiến thắng –

Là Đồng Khang – hại ông thiếu chút nữa biến thành nhân vật trong bộ phim Cyrano de Bergerac, không thể thoát ra.

Như vậy, tôi cũng hiểu, sau đó ông nội phát hiện bà nội không chết và cưới bà, có khả năng nào chỉ muốn được bồi thường...

Ông nội nói chiếc hộp này là bảo vật của ông, tôi nghĩ, đó là thứ duy nhất ông có thể dựa vào.

Tôi hy vọng Lục Thương đã từng yêu ông nội, bởi vì ông thương người đó như vậy.

Lúc ông nội thấy tôi được sinh ra, trong lòng nghĩ gì, tôi không muốn đoán nữa.

Tôi chỉ biết là, năm ấy, khi tôi ở trên lưng ngựa kêu tiếng ông nội, gương mặt ông vẫn lạnh lùng vô cùng.

Nếu có người hỏi – tôi vẫn sẽ nói tôi là cháu trai của ông.

Sau đó, tôi đem nhật ký và những bức thư khóa vào hộp, sau đó đặt dưới giường, chờ lúc ông nội hỏa táng sẽ thiêu hủy chúng theo ông.

Trước khi rời phòng, tôi nhìn về chiếc giường truyền thống kia, nó càng thêm cô đơn.

17. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 17: Thiếu Gia Phía Dưới Mũ Sắt

CHƯƠNG 17: THIẾU GIA PHÍA DƯỚI MŨ SẮT

Editor: Moon Canmilia

Beta: Mạc Lam Như

“Thiếu —— gia —— thiếu —— gia —— ngài chờ tôi một chút.”

Trên đường nhỏ ở nông thôn, lão quản gia đuổi theo thiếu niên phía trước, thiếu niên quay đầu lại không nói gì, chỉ là không biết làm sao mà nhìn quản gia, dừng bước lại chờ lão.

“Thiếu —— gia, tôi biết ngài không thích chúng tôi tới đón ngài, nhưng đây là lão gia phân phó...”

Thiếu gia không có biểu tình gì khép miệng lại, cậu cũng không muốn khiến cho bọn họ gặp khó khăn trong công việc, mặc dù ghét gia đình mình ra về có tiền có thế, nhưng đối với cha cậu mà nói đây đã là giới hạn cuối cùng, lúc tiểu học bên cạnh cậu cũng có một thư đồng.

Cậu là con trai của địa chủ lớn ở nơi đây, nhìn đi nhìn lại đều là ruộng đất nhà bọn họ, cha của bạn học đều là tá điền nhà bọn họ, từ nhỏ không có ai dám nói nói lớn tiếng với cậu, càng đừng nói đến việc làm bạn với cậu.

Sau khi lên cấp hai thì bạn học ít hơn, phần lớn con của tá điền có thể học đến tiểu học xem như rất khá, một số gia đình ngay cả tiểu học cũng không có cách cho con học, chữ đại cũng không biết. (ý là 1 chữ bẻ đôi cũng không biết)

“Thiếu —— gia, hôm nay có người đến hỏi cưới đại tiểu thư, là thị trưởng ở huyện bên cạnh, nghe nói trong nhà còn mấy mảnh đất nữa, thật là môn đang hộ đối, nhưng lão gia giống như không nỡ để đại tiểu thư gả đi...” Trên đường chỉ có lão quản gia nói chuyện không ngừng, thiếu gia thỉnh thoảng quay đầu nhìn lão, hoặc là dừng lại nhìn bù nhìn ở giữa ruộng lúa.

Khi bọn họ đi ngang qua cây cầu mà mỗi lần đến đây đều phải đi ngang, liền nghe tiếng kêu cứu của một chàng trai ở ngay cột trụ cầu.

“Giúp, giúp tôi với —— tôi không cẩn thận ngã xuống sông!”

“Thiếu —— gia, thiếu gia, hình như có người ngã xuống sông!”

Lão quản gia cùng thiếu gia nhìn xuống, một thiếu niên cả người và chiếc xe đạp đều cùng nhau ngã xuống sông, con sông này vốn không sâu, chẳng qua là đáy sông có rất nhiều bùn, thiếu niên nữa người ở trên mặt nước, liều mạng muốn đem xe đạp bị kẹt trong bùn ra, vì bị nước cản nên khó có thể dùng sức, xe đạp không di chuyển nửa inch.

“Xem ra không giống người cùng thôn với chúng ta...” Lão quản gia quay đầu lại nhìn, không nghĩ tới thiếu gia chạy xuống từ sườn dốc bên cạnh, lão quản gia vừa gọi vừa đuổi theo, “Ai, thiếu —— gia, thiếu —— gia! Quay lại đi, nhảy xuống sông sẽ lạnh, quần áo sẽ dơ!”

Thiếu gia không ngần ngại bước vào con sông hướng về phía thiếu niên nhàn nhạt nói: “Tôi giúp cậu.”

“Cám ơn! Vậy cậu kéo đầu xe, tôi đẩy đuôi.”

Cuối cùng cả lão quản gia, ba người cùng nhau hợp sức mới kéo chiếc xe đạp còng kênh kia ra., thiếu niên toàn thân ướt đầm cười to sang sảng, nói đùa: “Tôi thật là ngốc, vốn muốn đạp đến trường cấp hai báo danh cho giáo viên trước, kết quả không chú ý đường đi cả người té vào sông, ha ha ——”

“Cậu là —— học sinh chuyển trường?”

“Đúng vậy, ngày mai mới đi học chính thức... A, đồng phục của cậu...” Thiếu niên nhìn thấy đồng phục của thiếu gia sau đó vui vẻ nói: “Xin giúp đỡ nhiều, tôi tên Hà Lục Thương, là học sinh chuyển trường mới đến.”

Thiếu gia nhất thời ngơ ngẩn nhìn hắn, còn chưa kịp trả lời liền bị lão quản gia đẩy đi, “Thiếu gia, không nhanh về nhà thay quần áo sẽ lạnh!”

Lục Thương vẫy tay với bọn họ, lớn tiếng la lên: “Hôm nay cảm ơn cậu! Ngày mai gặp lại nha, ‘thiếu —— gia!’”

Thiếu gia, cái từ mà mọi người đã gọi trong nhiều năm qua, chỉ có ‘thiếu gia’ trong miệng hắn là có ý vị của nó, dù ở địa vị cao hay thấp.

Cha Lục Thương làm việc ở cơ quan nhà nước. Năm nay chuyển công tác đến thôn này, sau khi quen biết ngoài ý muốn với thiếu gia liền trở thành bằng hữu, cậu rất thích tên hắn, quen gọi hắn là “Lục Thương” mà hắn hay học theo cách gọi “thiếu —— gia” của lão quản gia trêu cậu, giọng điệu cũng rất giống.

Ngày đầu tiên đi học hắn cũng biết nhà cậu là một đại địa chủ, có thể do cậu cùng cha cậu cũng không có quan hệ lợi hại* nào, có lẽ bản tính trời sinh như thế, thái độ của hắn đối với cậu không giống những người khác, bọn họ sẽ gây gổ, cũng sẽ chơi chung một chỗ.

(*: lợi ích và tổn hại chứ không phải lợi hại kia)

Mỗi tuần Lục Thương sẽ viết một bức thư, về nội dung thay vì nói là thư không bằng nói là nhật ký, ghi lại những chuyện xảy ra trong tuần dù là chuyện lớn hay nhỏ, thiếu gia biết đó là gửi cho vị hôn thê của Lục Thương.

Mỗi lần Lục Thương đều yên tĩnh kiên trì ngồi ở gốc đại thụ mà viết thư, vừa viết vừa có thể oán trách với thiếu gia ngồi bên cạnh: “Nếu không phải cha tớ kêu tớ phải cùng đối phương ‘giữ liên lạc’, tớ sẽ không viết cái ‘tuần ký’ này đâu, thiếu gia, cậu xem, cái này là tuần này cô ấy gửi, cậu không cảm thấy cô ấy giống như không muốn viết thư hồi ‘tuần ký’?”

Thiếu gia đã từng đọc qua thư, cảm thấy đối phương viết chữ rất đẹp, mặc dù giữa hàng chữ đều là một ít chuyện.

Nhưng cậu cảm thấy đối phương vốn dĩ không đủ kiên nhẫn để viết bức thư này.

Cậu cũng không nói ra suy nghĩ của mình, ngược lại còn hòa theo cách nói của Lục Thương: “Ừ, đúng vậy.”

“Tớ chỉ viết đơn giản là ‘Tình thân ái, chúng ta tâm ý tương thông đã không cần dùng đến từ ngữ để diễn đạt, để tiết kiệm đồ cưới và của hồi môn cũng đừng viết thư nữa, em nói có tốt hơn không?’ như vậy hẳn không tệ nha, haha ——” Lục Thương nói xong liền cười lớn mà không chú ý đến dáng vẻ vui mừng trầm mặc của thiếu gia.

Nhưng hẳn vẫn cùng cô ấy viết thư qua lại, không hề gián đoạn.

Sau khi tốt nghiệp cấp hai, Lục Thương trở thành thầy giáo, cả người trở nên lão luyện hơn nhiều, thiếu gia sắp lên làm đương gia, giúp đỡ cha xử lý một số sổ sách công việc, mặc dù hai người không thể cùng nhau chơi giống như trước kia, nhưng khi rảnh rỗi họ sẽ ngồi ở bờ sông nói chuyện trên trời dưới đất.

Hôm nay, Lục Thương đột nhiên nói: “Tớ và Tinh đang tính chuyện kết hôn.”

“Vậy à...” Rõ ràng còn nhớ rõ mấy ngày trước hắn mới than thở trả lời thư rất phiền phức, không nghĩ tới bọn họ lại muốn kết hôn, ánh mắt thiếu gia như có như không mà nhìn về bờ nhìn giữa ruộng lúa vàng tươi, ngay sau đó quay đầu nhìn hắn nói ra câu mà cậu luyện tập từ lâu.

“Chúc mừng cậu.”

Mặc dù luyện tập trăm nghìn lần, lúc thực sự nói ra, giọng nói vẫn run rẩy, rất may là lúc đó xuất hiện một trận gió lớn thổi qua ruộng lúa vang lên những tiếng xào xạc, giấu đi giọng nói đau khổ của cậu.

Lục Thương vừa sửa lại giấy viết thư bị gió thổi loạn vừa nói: “Thật ra thì cậu nên kết hôn sớm hơn tớ đúng không? Nghe quần gia nói hôn sự của cậu cũng bị lùi lại chục lần rồi.”

“Tớ vẫn còn sớm.”

“Cậu bằng tuổi tớ thì sớm chỗ nào? Nếu không tớ và Tinh hỏi em gái cô ấy...”

“Không cần!” Thiếu gia lớn tiếng cự tuyệt, làm Lục Thương giật mình.

“Doãn Niên? Cậu...”

Nhận ra mình thất thố cậu lập tức nói: “Tớ... tớ nghĩ rằng những chuyện này nên trông vào duyên phận, không cần ép buộc.”

“Haha —— phải ha, xem ra tớ và Tinh nhất định là nghiệt duyên, từ nhỏ đã được chỉ phúc vi hôn đấy.”

Thiếu gia cười nhạt một tiếng, phải, nghiệt duyên mà mình không bì nổi...

“Lục Thương, có thể nhờ cậu một chuyện không?”

Lục Thương không hề suy nghĩ liền đồng ý: “Hử? Được thôi.”

“Hãy cùng... đi chụp hình với tớ.”

“Chụp hình?” Lục Thương không hiểu hỏi.

“Tớ muốn đi Nhật Bản học, muốn giữ lại ảnh của cậu làm kỷ niệm.”

“Hai vị ngồi gần một chút, tốt tốt —— thiếu gia cười một cái đi.”

Ông chủ chụp hình luôn nhắc thiếu gia cười nhưng làm thế nào cậu cũng không cười được, cho nên ảnh chụp ra có chút kỳ quái, một thanh niên tuấn tú cười đến vui vẻ và một thanh niên có một khuôn mặt khô khan.

Tổng cộng bọn họ chụp ba tấm, một tấm chụp chung, một tấm thiếu gia chụp một mình, một tấm Lục Thương chụp một mình, mỗi tấm rửa hai cái, nhưng sau khi thiếu gia về nhà liền đem hai tờ kia đốt đi, chỉ để lại tấm hắn chụp một mình.

Thiếu gia vốn dĩ muốn đem tấm ảnh của hắn đi đến Nhật xa xôi để du học, nhưng lại vì tình hình của hai trận đại chiến mà đi không thành, mà Lục Thương vốn muốn cùng Hoàng Tinh kết hôn thì ngay lúc này bị quân Nhật mộ binh.

Tuổi của thiếu gia vốn cũng ở trong phạm vi nhưng vì thế lực của cha và tài lực cho phép cậu được xóa tên trong danh sách mộ binh, nhưng ai cũng không nghĩ đến thiếu gia không muốn được hưởng đặc quyền này, lại một mình đi nhập ngũ.

Cậu kiếm lời, nên không ai biết cậu đang nghĩ gì.

“Rốt cuộc bọn mình lại tụ ở một chỗ, thiếu —— gia.” Lục Thương vui vẻ đánh vai cậu, “Có đồng hương ở chung một chỗ, tại cái nơi Nam Đảo kể cả chim cũng không thể đẻ trứng này cũng có thể xem là tìm được niềm vui trong cái khổ rồi.”

Thấy hắn gấp mình cao hứng như vậy, xem ra nhập ngũ cũng là đáng giá, thiếu gia cũng đánh vai hắn, trong lòng vui hơn hắn gấp trăm ngàn lần.

Tuy nhiên, chiến tranh là đáng sợ, là khổ.

Ban đầu Lục Thương còn lạc quan, vừa thường trêu chọc cậu cười cũng bị chiến tranh kéo dài làm tiêu tụy đi, có lúc một ngày thậm chí hắn không nói với cậu quá ba câu, thứ duy nhất có thể khiến hắn vui chỉ khi nhận được thư từ vị hôn thê của hắn gửi đến.

Nhiều người bên cạnh bọn họ mắc phải căn bệnh kỳ quái ở Nam Đảo, một số do bị thương mà mất đi ý chí sinh tồn, còn có một số do đánh lâu mà chán nản, từng người bên cạnh cậu đều lần lượt ra đi.

Người lưu lại không phải là những người đặc biệt kiên cường, cũng không phải đặc biệt hiếu chiến, chỉ là bọn họ biết, có người đang chờ họ, có người bầu bạn với bọn họ.

“Bành Doãn Niên, Hà Lục Thương, có thư.” Lĩnh đưa thư kêu tên hai người họ.

Đúng lúc này Lục Thương không có trong doanh trại, thiếu gia thay mặt hắn nhận thư, mở phong thư của mình ra, bên trong vẫn là cha nói rằng ông có thể làm cách gì giúp cậu trở về nước, chỉ cần cậu gặt đầu một cái...

Thiếu gia không chút do dự gấp thư nhét trở lại phong thư, dĩ nhiên cậu cũng muốn sớm ngày rời khỏi đây, nhưng cậu chỉ muốn rời khỏi cùng với hắn, nếu không thể về nhà cũng...

Cậu nhìn trong tay còn một phong thư khác là thư của hắn, tưởng rằng là của vị hôn thê hắn gửi đến, không ngờ đến lần này cùng với trước kia khác nhau, mà con dấu trên bưu thiếp, chữ viết trên đó cũng không giống với chữ vị hôn thê của hắn.

Cậu tò mò lật tấm bưu thiếp, thông tin cậu nhìn thấy khiến cậu kinh ngạc không thôi.

“... Đầu tháng qua Tinh bị bệnh qua đời, đừng hồi âm...”

Cậu ngạc nhiên đến độ ngưng hô hấp, nhìn tấm bưu thiếp nhiều lần, đồng thời nội tâm của cậu có nhiều cảm xúc đan xen, là thương cảm, là thương xót, là vui mừng, là cơ hội...

Cậu không biết có nên đem bức thư này đưa cho Lục Thương hay không, nhưng cũng không có nhiều thời gian để cậu suy nghĩ.

Lục Thương vén màn vào trực tiếp hỏi: “Doãn Niên, có thư của tớ sao? Mới vừa thấy có người gửi thư ...”

Cậu vội vã giấu tấm bưu thiếp vào túi quần của mình, cũng kiềm nén tâm tình của mình trả lời: “Không có, chỉ có một bức thư của tớ.”

“Vậy sao...” Sau khi Lục Thương khó nén vẻ mặt thất vọng mà rời khỏi lều, cậu lấy bưu thiếp từ túi quần ra, giấu dưới mũ sắt.

Cuối cùng cậu đưa ra quyết định này là bởi vì cậu nhớ tới hần từng nói với cậu: “Có lẽ, bây giờ tớ sống chỉ vì đợi thư của cô ấy, nếu không tớ thật sự không biết mình còn hơi thở ở cái địa ngục trần gian này hay không.”

Từ lúc đó, cậu liền biến thành vị hôn thê của hần, thay cô ấy hồi âm thư.

Mỗi lần Lục Thương muốn gửi thư, thiếu gia sẽ mượn cơ giúp hần gửi thư và cất lá thư ấy lên, đồng thời đi nhờ các binh sĩ phụ trách việc gửi thư, thuận tay nhét lá thư có dán sẵn tem của cậu vào trong đồng thư từ.

Vốn chỉ muốn hòa hoãn tin tức này...

Để cho Lục Thương ngay lúc khó khăn như vậy nhận được phong thư này, sẽ làm hần mất đi động lực sống, nhưng cậu càng hồi âm Lục Thương càng chìm vào tình yêu của chính mình, khoảng thời gian gửi thư qua lại là khoảng thời gian người đó cảm thấy ngọt ngào nhất, cho dù chỉ là gấp gờ qua thư từ, cho dù chỉ qua cái tên “Hoàng Tinh” này, cho dù hiện tại vẫn đang trong chiến tranh...

Hôm nay Lục Thương nhận thư, cả ngày cười không ngừng, đến tối còn hưng phấn đến mức ngủ không yên, len lén cùng thiếu gia lặng lẽ nói chuyện.

“Người ngoài cuộc càng hiểu rõ sức mạnh của tình yêu hơn...” Lục Thương vui vẻ nói: “Tớ cảm thấy tình cảm của tớ và Tinh càng ngày càng tốt, mấy bức thư gần đây làm tớ biết tâm của bọn tớ tương thông như thế nào...”

Cậu không biết nên không đáp lại, không thể làm gì khác hơn là buồn bực ở trong chăn giả bộ ngủ, nhưng đêm đó cậu ngủ đặc biệt ngon, đặc biệt say.

Bí mật bên dưới mũ sắt, cậu phải chôn giấu cả đời.

Theo tin báo khẩn cấp của trận chiến, ở chiến khu xa không đủ quân tiếp viện trợ giúp, thân bọn họ ở chỗ này còn tệ hơn, chẳng những không có quân tiếp viện, còn bị quân địch kẹp lại, hai quân giằng co chưa xong, lương thực ngày một giảm đi, binh lính khổ không thể tả.

Tất nhiên, thư của các binh sĩ cũng không gửi được.

Không có cách cùng vị hôn thê gửi thư qua lại, mặc dù Lục Thương mặt mày như đưa đám nhưng ý chí vẫn kiên cường, vì ở trong thư hần và cô ấy ước hẹn.

Hần phải về nhà, cùng cô ấy đoàn viên.

Cuối cùng Lục Thương vẫn không thể sống sót trở về quê nhà, hần mắc phải bệnh ở Nam Đảo, theo như quân y, đối với loại bệnh này là không có biện pháp chữa trị, càng không có cách nào để mang thêm binh sĩ, nhất là còn chưa được chữa trị ra chiến đấu, ngay cả cho bệnh nhân một bữa ăn hoàn chỉnh cũng không thể, bởi vì lương thực quý báu, phải để lại cho những người lính có thể chiến đấu ăn.

Mặc dù mỗi ngày thiếu gia đều đem thức ăn của mình chia cho Lục Thương, nhưng hần ngày càng gầy gò, bệnh tình cũng không có chuyển biến tốt hơn.

“Doãn Niên, cậu đối với tớ tốt như vậy... tớ không có gì để báo đáp cậu...” Lục Thương gầy trơ xương cùng với thanh niên tuấn tú trong hình năm đó là hai người khác nhau, nhưng ở trong mắt thiếu gia bất kể hần biến thành hình dáng gì cậu nhất định sẽ không bỏ hần lại, trừ phi nơi hần muốn đến là nơi hạnh phúc vốn có.

Thiếu gia nhẹ nhàng cầm tay hần, vốn muốn mở miệng nói, nhưng cậu theo thói quen lại im lặng và nuốt đi một tia cơ hội cuối cùng.

Đêm đó cậu bầu bạn bên cạnh hắn, trước khi lâm chung hắn mở miệng to mà hút khí, nhưng phổi của hắn giống như có một chỗ rách, hút thế nào cũng không thể sử dụng, hắn đau đớn mà thấp giọng rên rỉ, thiếu gia không đành lòng mà ôm lấy hắn.

Giữa tiếng thở dốc, hắn chậm rãi nói với cậu: “Anh... Anh yêu em...”

Cậu khó có thể tin mà nhìn Lục Thương, hắn đối với cậu cũng...

Lời nói làm cho lòng cậu hoàn toàn tan nát nhưng lại ngay lúc cậu chưa chắc chắn nói: “... Tình, anh yêu em.”

Lục Thương quả thực là nói chuyện với cậu, nhưng bệnh nặng khiến hắn đem hình ảnh của vị hôn thê gắn lên người của cậu.

Tình cảm của cậu dành cho hắn sâu vô cùng, sâu đến mức trước khi hắn chết còn có thể giả dạng một người khác vì hắn.

“Lục Thương, em cũng yêu anh.”

Trở trêu thay, sau khi Lục Thương qua đời, cứ tưởng rằng mình cũng sống không được bao lâu, vài ngày sau thiếu gia nghe được tin Nhật Bản đầu hàng, cũng trần trọc suốt mấy tháng, cậu đem theo thẻ quân của Lục Thương, còn có bức thư dưới mũ sắt về quê, chỉ có cái vỏ trở về.

Mọi người trong nhà thấy thiếu gia bình an trở về thì vô cùng vui mừng, lão quản gia ôm cậu không kiềm được nước mắt, cha thiếu gia còn mở tiệc chiêu đãi mấy chục bàn, mẹ thiếu gia làm tấm kim bài to cho các vị thần trong miếu.

Nhưng so với trước khi nhập ngũ, thiếu gia còn ít nói hơn trước, mỗi ngày chỉ ngồi cạnh ruộng lúa nhìn bù nhìn, nhưng mọi người không để tâm chỉ cảm thấy thiếu gia nhất thời không thích ứng thôi.

Một tháng sau khi trở về quê nhà, cậu cầm theo thẻ quân của Lục Thương, nhìn theo địa chỉ trên tấm bưu thiếp đi thẳng về quê của Hoàng Tinh, cậu muốn mang món đồ duy nhất của Lục Thương trở về đặt trên mộ vị hôn thê của hắn, nhưng đến nơi mới biết thì ra Hoàng Tinh không có bị bệnh chết, kết hôn với người khác, mà bây giờ cũng là quả phụ, cuộc sống cũng rất khổ.

Sau đó thiếu gia lại mặc kệ phản đối mà cưới cô ấy về, cha và mẹ mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng không có tham gia phản đối, bởi vì đây là hôn sự mà khó được cậu đồng ý, yêu cầu duy nhất chỉ có đối với bên ngoài tuyệt đối không được nói cậu cưới quả phụ, nếu truyền đi đối với thanh danh của đại gia tộc bọn họ không tốt.

Sau khi Hoàng Tinh nhập môn không bao lâu bụng càng ngày càng lớn, người có chút hiểu chuyện liền nghi ngờ đứa con trong bụng Hoàng Tinh kia có phải là hài tử lai lịch không rõ ràng hay không, nhưng thiếu gia cũng không để mấy lời này trong lòng, hơn nữa nhà bọn họ quyền thế lớn, loại lời đồn này lưu truyền ở Hương Lý không bao lâu thì biến mất.

Sau cùng ngay ngày Trung Nguyên Phổ Độ(1) sinh ra một đứa con, là con trai.

“Ông nội — đó là cái gì?” Ôm cháu trai mới đầy năm tuổi, ông đi vào trong ruộng, cháu trai tò mò chỉ vào bù nhìn giữa ruộng lúa hỏi.

“Đó là bù nhìn, đứng ở ruộng để xua đuổi chim nhỏ, nếu không chim nhỏ sẽ ăn mất gạo.” Ông đặt cháu trai xuống để cậu đến nơi cậu có thể đến chỗ gần hơn nhìn bù nhìn.

Ông cũng nhìn bù nhìn, có cảm giác nhìn thấy ảo giác của mình...

Không có miệng mà đứng sừng sững giữa ruộng lúa, bảo vệ những hạt gạo để chúng không bị ăn, trông rất cô đơn.

Ông nhớ lại trước khi vợ qua đời nằm ở bệnh viện thẳng thắn nhìn ông.

“Thật ra năm đó vừa nhìn thấy anh, em đã biết anh là ai, anh là Doãn Niên, mỗi lần Lục Thương viết thư nhất định sẽ nhắc đến... Anh ấy còn nói gửi một tấm hình các anh chụp chung cho em xem...” Nói đến đây, vợ ông khóc, “Thật xin lỗi... Em lợi dụng anh, em vì đứa con làm bộ như cái gì cũng không biết giả cho cho

anh... Vốn là em cho rằng Lục Thương nhờ anh chăm sóc em, nhưng qua nhiều năm như vậy, em biết anh đối với anh ấy không chỉ là tình cảm dành cho đồng hương... Doãn Niên, không ai có thể yêu một người cả đời, em yêu anh... Anh có yêu em không?”

“Anh yêu em.” Trước khi vợ ông qua đời, ông đã nói vậy.

Vợ ông đương nhiên biết đây không phải là lời thật lòng, bởi vì ông chưa bao giờ chạm vào bà, mặc dù như thế, vợ ông vẫn mang theo nụ cười vui mừng mà ra đi.

“Ông nội, ông nội, ông có thể làm bù nhìn không a?” Cháu trai hồn nhiên dễ thương ngược đầu hỏi.

“Ông nội sẽ làm chứ, thế nào?”

“Ông nội, chúng ta đi làm một người bù nhìn đặt cạnh bù nhìn này có được không? Nếu không thoát nhìn qua hẳn trông thật cô đơn thật đáng thương...”

Ông kinh ngạc nhìn nhìn cháu trai, ngay sau đó ôm lấy bé, “Được, vậy chúng ta trở về lấy vật liệu cùng nhau làm.”

Dưới ánh nắng mặt trời, hai người bù nhìn đứng sóng vai nhau, không còn cô đơn nữa.

(1): Trung Nguyên Tiết () Trung Nguyên tiết, tức ngày 15 tháng 7 Nông Lịch.

Là ngày

– Tiết Trung Nguyên của Đạo Giáo

– Lễ Vu Lan Bồn của Đạo Phật

-Và lễ Quỷ Tiết của tín ngưỡng dân gian Trung Quốc.

Tương truyền là vào ngày cửa dưới địa ngục được mở ra. Các quỷ ở dưới âm ty được giải phóng. Các con cháu tề tựu cho các linh hồn được trở về nhà để thụ hưởng đồ cúng. Ngoài ra, có những linh hồn vô chủ vất vưởng lang thang đi kiếm thức ăn, nên người ta tranh nhau bày biện thức ăn siêu độ các linh hồn này, và cầu các linh hồn này phù hộ chữa trị bệnh tật. Vì thế trở thành tập tục của Người Trung Hoa, nên ngày 15-7 được gọi là ngày “Trung Nguyên Phổ Độ – ”, sau phát triển rộng rãi gọi là “ Vu Lan Thắng Hội ”).

18. Xã Hội Hình Chữ M - Chương 18: Who Are You

CHƯƠNG 18: WHO ARE YOU

Editor: Diễm

Beta: Mạc Lam Như

Đây là lần đầu điều tra viên mới đến cửa phòng phẫu thuật, cấp trên kêu hắn đến đây lấy báo cáo khám nghiệm tử thi, hắn đã xem không ít thi thể hiện trường án mạng, nhưng khi đến đây vẫn cảm thấy nơi này thật là âm u.

Sau khi điều chỉnh hô hấp, hắn liền giơ tay phải lên gõ cửa, bên trong truyền đến âm thanh trầm thấp.

“Mời vào.”

Điều tra viên nhẹ nhàng mở cửa, mùi thi thể phân hủy xông vào mũi làm hắn nhũn mảy, hắn theo phản xạ muốn bịt mũi nhưng sau khi nghĩ lại liền thả tay xuống.

Hắn vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy người đàn ông mặc áo trắng đứng trước bàn mổ, sau đó nhìn xuống, trên bàn là xác người.

“Anh là pháp y đúng không? Tôi đến lấy báo cáo khám nghiệm tử thi vụ án hôm trước.” Điều tra viên nói.

“Vụ án... hôm trước? Chết đuối hay là bị chém, à, tôi nhớ ra rồi, là người bị đạn bắn sao?” Pháp y xoay người, thuộc như lòng bàn tay nói.

“Đúng vậy... Chính là người bị bắn đó.”

“Làm sao bây giờ?”

“Hả?” Cái gì mà làm sao bây giờ?

“Tôi còn chưa mổ xem thử, cậu nhìn đi.” Pháp y lui về phía sau một bước, để cho cậu nhìn thấy thi thể trên bàn, trừ lỗ nhỏ trước ngực ra, toàn bộ đều hoàn hảo như ban đầu.

“Cái này... Anh hỏi tôi cũng như không...”

“Không sao, tôi còn một biện pháp không cần mổ cũng biết nguyên nhân cái chết người đó.”

“Hả?”

Pháp y mỉm cười, ngón tay chạm vào chất lỏng bên ngoài thi thể, sau đó dưới biểu tình trợn mắt há mồm của điều tra viên, đưa tay vào miệng mình.

“Pháp! Pháp y!” Đột nhiên điều tra viên cảm thấy ghê tởm.

“Ừ—— đúng là nguyên nhân chết do đạn bắn...” Pháp y làm bộ bình luận như ẩm thực gia.

“Ai, cậu đừng bị gạt.” Chẳng biết từ bao giờ, ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông chen vào nói.

“Hả?”

“Hắn chạm bằng ón giữa, nhưng lại đưa ngón trỏ vào miệng.”

Người đàn ông nói ra chân tướng cho điều tra viên biết.

Pháp y nhìn chằm chằm người mới tới, biểu tình có chút kỳ lạ.

“Anh là ai?”

“Cậu không quen gương mặt này sao?” Người đàn ông dùng ngón trỏ chỉ vào mặt mình.

“Cho dù chết cũng không quên được, nhưng mà, tôi không biết anh.”

Tôi thi đại học lần hai mới đậu được vào ngành y, từ thông tin liên biết trên thế giới có cái loại gọi là thiên tài, nhưng mà tôi chỉ biết, chỉ cần thông minh là chưa đủ, tri thức sẽ không tự động bay vào trong óc mỗi người.

Nhưng mà người này lại phá vỡ hoàn toàn nhận thức của tôi.

Tinh thông hai ngành học, còn hiểu thêm những ngành khác, mặc dù chưa từng đến Đức hay Nhật nhưng có thể nói lưu loát tiếng địa phương ở đó, rõ ràng mới hơn hai mươi, năng lực chưa được khai phá hoàn toàn, người như vậy, không phải là thiên tài thì là gì?

Tôi mua cơm trưa ở cửa hàng tiện lợi, sau đó bắt đầu dùng cơm bên cạnh hồ nước bắn nhất trong trường, tôi thường không để ý đến hoàn cảnh quanh mình.

Lấy bánh mì ra cắn mấy miếng, bên cạnh là bộ câu hỏi ôn tập, danh từ y học đều xuất xứ từ tiếng Latin, đã dài dòng lại còn khó nhớ, hơn nữa còn có người nói luyện thuyên bên cạnh tôi...

Vẫn còn nói?

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía trước, thật không rõ người phía trước đang nói gì.

Tôi nghĩ chỉ có mình tôi đến hồ nước vừa bắn lại hơi này nghỉ ngơi, không ngờ còn có người thứ hai.

Hả? Chỉ có một người... Vậy hắn đang nói chuyện với ai?

Tôi đứng lên nhìn về phía trước, bên cạnh đối phương không có bất cứ người nào, chỉ có loại thực vật là thức ăn của loài ngỗng...

“... Oa? Là như vậy sao... Nhưng mà...”

“Vẫn còn ăn hả?”

“Ừ, thời tiết gần đây thật nóng...”

Không sai, hẳn đang nói chuyện phiếm với ngỗng...

Ai, trên thế giới này, không có chuyện gì là không thể xảy ra, tôi đóng sách vở, thu thập đồ đạc xong liền bỏ đi, chuẩn bị lên lớp buổi chiều, không quấy rầy hẳn và ngỗng ước hẹn.

Vài ngày sau, tôi đều gặp Ngỗng tiên sinh bên hồ, có lẽ không nên gọi hẳn là Ngỗng tiên sinh, bởi vì hình như hẳn cũng nói chuyện với cá, với chó, có một lần tôi đạp xe chạy ngang qua đó, còn thấy hẳn nói chuyện với chú sóc trên cây!

Nói chuyện với động vật còn chưa đủ, có đôi khi còn cãi vã ầm ĩ, sau đó là tiếng thét chói tai như đứa nhỏ, hay là ngôn ngữ gì đó mà tôi nghe không hiểu, cả người cậu ta là một bí ẩn.

Thân là người đam mê tiểu thuyết trinh thám, tôi cực kỳ hứng thú đi tìm hiểu nguyên nhân chuyện này, nhưng mà ngay cả thời gian giặt quần áo còn không có, cho nên tôi đành đem hẳn trở thành chuyện cười mỗi ngày.

Nhưng mà đối phương hình như không muốn như vậy, vào thời gian ăn trưa ngày hôm đó, không khí lạnh lẽ bị phá vỡ.

Cơm trưa hôm nay là hai phần cơm nắm, tôi vừa ăn và hứng thú nhìn hẳn, hẳn đứng trước tôi, như đang vùng vẫy, đi tới đi lui, rồi lại liên tiếp nhảy qua phải rồi qua trái, thật là thú vị.

Sau đó hẳn hạ quyết tâm, vượt qua một bước dài đến trước mặt tôi.

“Nghê Đồng... Bạn Đồng, nhờ... nhờ cậu giúp tôi một chuyện được không?” Ban đầu hẳn bị cà lăm, nhưng sau đó cũng nói ra được.

“Làm sao cậu biết tôi họ Nghê?” Tôi cũng bị quan sát trong lúc nào đó sao?

“Tôi... Tôi... Tôi... đã từng vào ngành cậu học.” Tiết tấu của hẳn thay đổi, ban đầu là chậm rãi, sau đó đột nhiên nhanh hơn.

“À, rồi sao?” Giúp hẳn cho ngỗng ăn sao? Hay là chơi với chó? Nhưng mà mình không làm được chuyện tĩa lông sóc đâu!

“Tôi... tôi... tôi...”

Hình như tốc độ nói chuyện của hẳn ngày càng chậm, ngay khi tôi muốn rời đi, hẳn như thay đổi thành người khác, nói chuyện nhanh chóng.

“Tôi đến rồi đây, thật là, Tiểu Úc nói chuyện chậm như vậy, không thể ở cùng nó nữa rồi! Đến lượt tôi nói đi.” Hẳn nói.

“Hả?” Bây giờ tôi không rõ ràng lắm, “Tiểu Úc” là ai?

“Gần đây Tiểu Úc phát hiện số ngỗng trong hồ ít đi ba con, nó nói với trường học, nhưng không ai trả lời...”

“Từ từ, đợi đã!” Tôi ngăn cản hẳn nói không ngừng.

“Làm sao?” Khí thế của hẳn trở nên mạnh mẽ, bộ dạng do dự mới vừa nãy chạy đâu mất rồi.

“Tiểu Úc là ai?”

“Người nói chuyện với cậu lúc nãy!”

“Hả?” Người nói chuyện với tôi không phải là cậu sao!? Tôi vỗ đầu, “Vậy cậu là ai?”

“Tôi tên Lệ Na, sinh viên năm ba ngành cơ giới.”

“Lệ... Lệ Na?” Không giống tên con trai, lại giống như tên gọi của các cô nương trong quán rượu.

“Đúng vậy, tôi là nữ.”

Hình như trong đầu tôi có vật gì đó đang nổ tung.

“Lừa gạt... Vào WC để tôi kiểm tra.” Cái người trước mắt cậu, mặc kệ là nhìn dọc hay nhìn ngang đều giống con trai?!

Hắn không kiên nhẫn dậm chân giống như nữ sinh, này, tạm thời nên gọi là “hắn” tốt hơn.

“Tiểu Úc lúc này là nam, tôi là nữ...”

“Đừng nói với tôi cậu đa nhân cách...” Đây chẳng phải là trích đoạn thường xuất hiện trong tiểu thuyết hay truyện tranh sao?

“Không, tôi là nhân cách nặng hơn.”

Hắn lại thay đổi hình dạng, lần này nói chuyện cực kỳ bình tĩnh, giống như người đàn ông chín chắn thành thục.

Trải qua một buổi chiều nói chuyện, cuối cùng tôi cũng hiểu rõ, có lẽ là đa nhân cách.

Người bị bệnh là nhân cách nặng nhất, bình thường chủ yếu là “Tiểu Úc” sinh viên năm 3 ngành động vật học, cực kỳ yêu thích động vật và thiên nhiên, hứng thú duy nhất là nói chuyện với động vật, cá tính hướng nội thẹn thùng.

Người ở trên là Lệ Na sinh viên năm 3 ngành cơ giới, cô ấy là một trong những nhân cách của hắn.

Cho nên, người bạn học này, ngoại trừ ở ngành động vật học, còn ở ngành cơ giới, ngẫu nhiên sẽ học chung tiết với tôi.

Trừ bỏ hai nhân cách này, trong thân thể bạn Hạ còn có người đàn ông bốn mươi tuổi, tự xưng là người thất nghiệp, tính cách không tệ lắm, ít nhất là hắn nói chuyện tôi còn nghe hiểu được.

Người vừa chạy đến nói tiếng Nhật là Sato tiên sinh, là người Nhật Bản đúng không?

Tôi miễn cưỡng còn có thể ứng phó được tiếng Nhật, nhưng lại không có biện pháp nói chuyện với người nói tiếng Đức này, người này muốn hình thành phe Trục hay sao?

Mà bây giờ, hắn đang khóc sùi sụt đầy trước mắt.

“Hu... hu...”

“Ai, đừng khóc mà.” Tôi không có cách nào đối phó với những đứa con nít.

“Hu hu... mẹ Ngõng...”

“Cháu có thể kêu chị mình xuất hiện không? Người tên Lệ Na đó...” Cô ta là nhân vật mà tôi đánh giá là thích hợp nhất để nói chuyện.

“Tức Nhi không dám... chị Lệ Na thật là hung dữ.”

A, thì ra nhân cách này tên là Tức Nhi, ai, tôi có nên viết tự bạch hay không?

“Vây... ai, tùy tiện kêu người nào cũng được...” Tôi cảm thấy đầu mình đau quá.

“Đáng giận! Đứa nhỏ chết tiệt, dám ăn nói lung tung!”

“Lệ Na? Cảm ơn trời đất... Bé đó là em cô sao?” Tuy tôi không biết nhân cách có phân ra anh chị em hay không...

“Đó là con tôi.”

“Gi?” Thì ra nhân cách phân chia như vậy!

“Lừa cậu đó.”

“...”

“Chúng ta nên nhanh nói rõ hình đi.”

Tôi gật đầu tán thành.

“Cậu cũng biết là Tiểu Úc cực kỳ quan tâm đến động vật trong trường đúng không? Mỗi ngày đều nói chuyện gì đó với bọn chúng, tuy tôi đã tận tình khuyên cậu ta nếu cứ như vậy sẽ bị nói là bệnh thần kinh, nhưng mà cậu ta vẫn làm vậy...”

Không phải... Tôi cảm thấy trọng điểm để nói hần bị bệnh thần kinh không phải ở chỗ hần nói chuyện với động vật, tôi ngầm nhớ lại.

“Có lẽ hỏi trong trường có mấy con kiến Tiểu Úc cũng biết, huống chi là chuyện trong hồ có ít hơn ba con ngỗng!”

“Ít đi ba con ngỗng có liên quan đến chuyện cô nhờ tôi giúp đỡ sao?”

“Hai ngày trước chỉ mất tích, nhưng ngày hôm qua lại phát hiện chúng bị giết chết.”

Được lắm, vụ án mưu sát ngỗng, hung thủ chính là một con ngỗng sao? Cảnh sát trưởng! Cảnh sát trưởng Ngỗng đâu rồi?

“Cho nên tôi muốn nhờ cậu giúp khám nghiệm tử thi.”

“Tôi? Nhưng tôi không có học ngành thú y!”

“Tôi biết, nhưng mà Tiểu Úc nói đã nhìn thấy cậu mổ rất tuyệt, nếu là cậu mổ thì ngỗng nhất định sẽ không đau.”

Trên thực tế, chẳng phải nó đã chết rồi sao?

“Chính là như vậy, hi vọng cậu có thể đến phòng dưới tầng hầm ngành động vật học vào tám giờ tối nay.” Lệ Na đứng dậy làm bộ dáng phải rời khỏi, hình như cá tính giỏi nhất của cô ta là sai khiến người khác.

“Khoan đã, chờ một lát, tôi không mổ ngỗng đâu!” Ngay cả con chó nhà tôi bị cắn tôi còn chưa xem bệnh cho nó mà!

“Chờ cái gì mà chờ? Đợi thêm lát nữa liền không kịp, hôm nay siêu thị có đại hạ giá giấy vệ sinh vào năm giờ.”

Nhân cách mới vừa rồi là bà chủ nhà sao?

Tôi định sẽ ôn tập lại được lý học để thi giữa kỳ vào tối nay, nhưng đôi chân lại không nghe lời mà đi đến ngành động vật học.

Ai, coi như đi chơi một lần đi, người thú vị như vậy, sau khi ra trường liền không gặp nữa rồi.

Tôi đẩy cửa kính không có khóa, bên trong chỉ có mấy ngọn đèn điện, trong đó có một bóng đèn vừa sáng vừa tối, tăng thêm không ít không khí kỳ lạ.

Tôi nhìn sơ đồ trên tường, hình như tầng hầm chính là con đường tối đen đàng đó, tôi dựa vào vách tường bên phải tiến về phía trước, ở trên đường cũng không thấy bất cứ người nào.

Đi tới đi lui, phía sau truyền đến tiếng bước chân, tôi dừng bước xoay người nhìn xem, cẩn thận nghe ngóng, từ phương xa truyền đến không chỉ có tiếng bước chân, mà còn có tiếng va chạm vang lên theo tiết tấu.

Âm thanh càng lúc càng lớn, từ trong bóng tối hiện ra người bạn học họ Hạ của chúng ta, vừa đội bóng trên đầu vừa đi bộ... À, không, có lẽ là người tôi không quen biết.

Hần nhìn thấy tôi liền đặt bóng trên tay, gọi: “Ừm, cậu thật đúng giờ.”

“Lệ Na?”

“Đúng rồi, nhận thức của cậu ngày càng tốt đó!”

Ha ha...Nhờ phúc của cô, “Người mới xoay bóng không phải là cô đúng không?”

“Không phải, là Toby, hắn vừa được thêm để đội bóng đủ số lượng.”

“Hắn là người Ý sao?”

Cô nghiêng đầu, “Hắn là người Anh, sao lại hỏi vậy?”

“À, không có gì.” Thì ra không phải phe Trục[1], thật đáng tiếc, Nhật Đức Anh... Chẳng lẽ là liên quân tám nước?

[1] phe Trục – là từ gọi chung các quốc gia chiến đấu chống lại lực lượng Đồng Minh trong thời Thế chiến thứ hai. Ba thế lực chính của khối Trục là: Đức, Ý, Nhật.

“Chúng ta nhanh đến tầng hầm thôi.”

Lệ Na dẫn tôi đến tầng hầm khoa động vật, nơi đó không phải phòng phẫu thuật, chính xác mà nói đó là phòng thí nghiệm hồi cấp ba, trên bàn cũng không có xác động vật nào.

“Cậu chờ ở đây một lát, tôi đi lấy ngỗng đóng băng lên.”

Cô biến mất khoảng hai phút, sau đó xuất hiện với một con ngỗng đã chết trên tay, cô đặt nó lên bàn, lại chạy đi lấy những dụng cụ khác, tôi lần lượt đeo bao tay, cầm dao mổ, trước tiên kiểm tra mắt của nó, sau đó chờ đến.

“Bạn... bạn Nghe, muốn cạo lông nó trước không...”

“Hả oa oa!” Tôi bị dọa sợ làm ra tư thế cực kỳ khoa trương, “Cậu... Sao không nói cho tôi biết đã đổi người.”

“Thật xin lỗi... Bởi vì Lệ Na không dám đụng vào xác động vật...” Là bạn Hạ mà lần trước tôi gặp.

Bọn tôi bắt đầu động tác, tay hắn thật không linh hoạt chút nào, lúc lấy dụng cụ còn làm rớt vài lần.

úng tôi cạo sạch lông ngỗng, phía trước bày một đồng sách giải phẫu động vật, tôi dựa vào sách mà mổ như học sinh hạng bét.

Thật ra cũng không khó như tôi tưởng, cấu tạo động vật cũng na ná con người, không có đột nhiên xuất hiện chất lỏng màu xanh nào đó.

“Đây... là...” Tôi dùng nhíp lấy một vật trong thực quản nó ra.

Vật đó màu trắng hồng, mỗi ngày đều thấy được ở đâu đó, công thức hóa học là $(C_2H_4)_n$...

“Túi ny-lon...”

Cảm ơn bạn Hạ đã nói cho chúng ta biết thứ mà ai cũng biết.

“Xem ra nguyên nhân cái chết của ngỗng là nó... Có thể là ăn nhầm không?”

Bạn Hạ cực kỳ đau lòng xoay người, “Không có khả năng, những con ngỗng trong trường rất thông minh, còn ở nơi đó... Rất có thể là bị người ta ép ăn...”

Ép ăn... Trong não tôi hiện lên hình ảnh có người cứng rắn nhét túi ny lon vào cổ họng nó.

Đột nhiên tôi cực kỳ đồng tình với người bị hại, còn có người nhà người bị hại, hắn đang tựa vào tường, biểu tình giống như người làm chuyện này là hắn.

“Vì sao có thể tàn nhẫn như vậy... Vì nó là động vật sao

Cuối cùng, bạn Hạ và tôi mai táng ngỗng ở phía sau sườn núi nhỏ, trước khi đi, tôi cảm thấy có gì đó không thích hợp, liền vỗ vai hắn.

“Có chuyện gì cần giúp đỡ thì tìm tôi.”

“Danke.”[2]

[2] Danke – là cảm ơn.

Có lẽ là người Đức trả lời tôi.

Sau chuyện đó, mỗi khi tôi rảnh rỗi liền lên BBS nhìn mọi người thảo luận chuyện ngược đãi động vật trong trường.

Ngoại trừ việc lần trước, còn có người nhìn thấy bồ câu bị đâm chết, cá bị kéo lên bờ phơi khô, mèo bị chôn sống hay treo cổ trên tầng cây...

Mỗi lần nhìn thấy những tin tức này, tôi đều nghĩ đến biểu tình hôm đó của bạn Hạ, hẳn rất đau lòng đúng không?

Bởi vì sự tình ngày càng lớn, trường học đã bắt đầu điều tra, kiểm tra nghiêm ngặt những người vào trường, số lượng bảo vệ cũng thay đổi không ít.

Buổi tối thứ sáu, tôi vừa mới làm xong bài tập thầy cho, những bài tập đó làm bụng tôi đói đến đau bao tử, cho nên tôi liền rời khỏi ký túc xá đến một quán gần đó mua bữa đêm, chuẩn bị trở về hưởng thụ thật tốt.

Sau khi chạy xe đạp đi vòng sau quán liền nghe tiếng chó kêu rên, không giống tiếng chó bình thường, giống như khi tôi đến gần nhà của chúng mà vang lên.

Bởi vì gần đây thường xảy ra chuyện lạ, cho nên tôi đặt xe ngoài đường, đi vào hướng đó thăm dò.

Trường học của tôi rất kỳ lạ, đèn đường đều có màu vàng, vừa không tiết kiệm điện lại chiếu sáng không tốt, thứ giúp ít duy nhất có lẽ là tạo không khí cho những đôi tình nhân.

Bởi vậy, tôi không thể tìm được chú chó ở đâu trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu của nó ngày càng yếu ớt.

Nếu có đèn pin thì tốt rồi...

Hả? Sao ở đây trơn như vậy?

Tôi ngồi xổm xuống nhìn kỹ, hình như là loại chất lỏng nào đó, nhìn theo phương hướng của nó...

Một chú chó màu vàng yếu ớt nằm trên cỏ, mà chất lỏng đó chảy từ trên người nó, chỉ trước đã biến mất.

Tôi vội vàng ôm lấy nó, bây giờ đưa đi bác sĩ thú y có lẽ còn kịp!

“Là bạn Nghe sao? Tôi thấy xe của cậu... A!” Trên đầu bạn Hạ như gắn ra-đa, lập tức phát hiện cả người tôi đầy máu.

“Chú chó này bị chặt đứt chân, làm sao bây giờ!”

“Khoa bác sĩ thú y còn có người, chúng ta nhanh đưa nó qua đó!”

Hai người chúng tôi vội vàng sải bước chân như xe cấp cứu, nhắm thẳng khoa bác sĩ thú y chạy tới.

Trải qua sự giúp đỡ toàn lực của nhóm sinh viên ngành bác sĩ thú y, chú chó Tiểu Hoàng đã bảo toàn được tính mạng, tuy nhiên, nó không thể tự do đi lại và chạy nhảy trong trường như trước.

Bởi vì nó cần được quan sát thêm, cho nên hai người chúng tôi quyết định về trước, ngày mai lại đến thăm nó sau.

“May là bạn Nghe phát hiện ra... Nếu không nó sẽ đau đến chết...” Bạn Hạ không đành lòng nói tiếp.

“Ai, nhưng mà tôi vẫn chậm một bước.” Thật là lạ, tại sao hôm nay không thấy những người khác?

Hắn lắc đầu: “Tiểu Lục rất vui khi thấy bạn đến, thật đó.”

Tiểu Lục? Là chú chó kia sao... Thì ra không phải kêu Tiểu Hoàng như mọi người thường gọi... A, tôi đã quên hẳn không phải người thường.

“Hi vọng nó có thể sống tốt, có thể mang chân giả...”

Nghe nói ngựa chỉ cần gãy xương cũng chịu không nổi, nếu so với ngựa thì ý chí sinh tồn của chó còn mạnh mẽ hơn!

“Nhất định có thể, tôi sẽ giúp đỡ nó.”

“Đến khu E rồi, tôi ở đây.”

Chúng tôi đi đến ký túc xá bên cạnh khu E, đèn đuốc ở đây sáng trưng, bởi vì vừa rồi lo lắng chuyện của Tiểu Lục, đến bây giờ tôi mới nhìn rõ bạn Hạ, hần mặc quần bò với áo sơ mi màu xanh nhạt, trên áo sơ mi đã dính đầy máu như tôi.

“Tôi ở khu G, tôi về trước đây, cảm ơn bạn Nghe, tạm biệt!” Sau khi hần vẫy tay chào tôi liền đi về hướng khu G.

Đột nhiên tôi cảm thấy có chuyện gì đó không hợp lẽ thường.

“Mời bạn vào.” Bên trong phòng công tác sinh viên truyền đến giọng nói nữ tính.

Tính tình bình thường, không bị tình cảm quá nhiều, cũng không có niềm báo lo lắng hay nóng nảy khi lần đầu tôi đi vào phòng công tác sinh viên.

“Bạn học có chuyện gì sao?” Giáo viên ngồi trước bàn máy tính hỏi tôi.

Oa, cuối cùng tôi cũng biết vì sao những người khác thích chạy đến phòng công tác sinh viên như vậy, giáo viên nữ xinh đẹp... Với vốn từ hạn hẹp, tôi chỉ có thể hình dung được như thế.

“Bạn học? Bạn học? Em có chuyện gì sao?” Giáo viên xinh đẹp lại hỏi tôi lần nữa.

“A, a, báo cáo, không phải em có việc, mà là bạn em!”

Giáo viên nữ xinh đẹp mỉm cười, “Bạn em có chuyện gì?”

“Thưa cô... Cô biết Hạ Úc khoa động vật không?”

Cô giáo đẩy mắt kính thô to trên mặt: “Biết, em ấy rất nổi tiếng, đa nhân cách, khảo nghiệm nhập học của em ấy là do cô làm.”

“Cô giáo, cô có biết nguyên nhân mà cậu ta bị đa nhân cách không? Em đã tra tài liệu rồi, ở trong đó nói nguyên nhân đa nhân cách là chịu áp lực hay là đả kích quá lớn khiến họ không thể nhận nổi, trong tâm hồn mới hình thành một nhân cách khác tới gánh vác cho bản thân họ, em muốn biết nguyên nhân cậu ấy bị như vậy!”

“Bạn học, tuy cô có giúp em ấy học tập, nhưng nguyên nhân đa nhân cách là quyền riêng tư của em ấy, cô không thể nói cho em biết, còn nữa... Sao em muốn biết?”

“Em...”

“Cô, để em nói chuyện với cậu ta!”

Bạn Hạ xuất hiện sau lưng tôi... À không, là giọng Lệ Na.

Tôi và Lệ Na vẫn nói chuyện bên hồ như cũ, gương mặt cô ấy nghiêm túc nhìn tôi.

“Cậu... Nên biết thôi.”

“Ừ.”

“Hung thủ hành hạ động vật đến chết trong trường học, chính là người trước mắt cậu...”

Có lẽ nên nói đó là một trong những nhân cách của hần.

Ngày đó tôi cảm thấy chuyện không thích hợp ở chỗ, rõ ràng từ đầu đến cuối đều là tôi ôm Tiểu Lục, ngay cả chú chó đều không đụng tới bạn Hạ, vậy tại sao trên người cậu ta có máu?

Đáp án rất đơn giản, hần là hung thủ, chỉ có hung thủ mới bị máu bắn lên người...

“Người giết động vật là ‘hần’, chúng tôi cũng không biết tên ‘hần’ là gì, tạm thời gọi hần là Z, Z là nhân cách tàn bạo nhất trong tất cả chúng tôi, mục đích tồn tại của hần chỉ có một, là giết chóc.”

“Bạn Hạ không biết sự tồn tại của Z đúng không?”

“Ừ, mỗi lần Z làm xong việc, đều là chúng tôi phụ trách giấu diếm, không cho Tiểu Úc biết, mà ngày đó sau khi tôi xử lý xong mọi chuyện, vừa rửa tay xong, khi phải về ký túc xá thay quần áo thì Tiểu Úc nhìn thấy cậu liền chạy đến, tôi ngăn không được... Nhưng mà, chúng tôi định sẽ cho cậu ấy biết chuyện này.”

“Mọi người gạt cậu ấy? Vì sao?”

“Chuyện này phải kể từ khi Tiểu Úc còn nhỏ, hắn chính mắt thấy vụ án, hung thủ là anh hắn, người bị hại là cha mẹ hắn, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, cậu thiếu niên mới lớn không thể thừa nhận đả kích lớn như vậy, cho nên đa nhân cách, trong đó chúng tôi giống như người bảo hộ, nhân cách trốn chạy, nhưng mà cũng có nhân cách tàn bạo giống Z.”

Cô hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Cậu cũng biết Tiểu Úc rất thích động vật, nhưng mà Z lại lấy việc hành hạ động vật đến chết làm niềm vui, chúng tôi nghĩ nếu Tiểu Úc biết người giết những động vật đó là một trong những nhân cách của cậu ta thì sẽ chịu không nổi, mặc dù là người khác giết, nhưng mà người động thủ lại là mình.”

“Cho nên mấy người cứ che giấu cho Z như vậy?”

“Đúng vậy, nhưng mà gần đây Z ngày càng quá phận, làm cho Tiểu Úc phát hiện ra chuyện động vật chết, cho nên cậu ấy mới đi tìm cậu, muốn biết rõ ràng nguyên nhân cái chết, muốn điều tra ra.”

“Mọi người muốn tôi làm gì?” Tôi cảm thấy mình như món đồ chơi bị bọn họ đùa giỡn.

“Chúng tôi hi vọng cậu tiếp tục gạt Tiểu Úc.”

“Sau đó để Z giết hết động vật trong trường.”

“Chuyện này... Chúng tôi sẽ nghĩ cách giải quyết.” Lần đầu tiên Lệ Na lắp bắp.

“Ngày nào đó hắn sẽ biết được.”

“Không phải bây giờ không phải bây giờ không phải bây giờ...” Người nói là đàn ông trung niên.

“Nếu mọi người không nói, vậy tôi nói.” Vẫn nên đương đầu tốt hơn.

“Đừng –” Lần này là tiếng thét chói tai của cô gái nhỏ.

“Gọi cậu ta ra đây, tôi muốn nói rõ ràng với cậu ta!” Tôi cầm chặt tay cô bé.

“Muốn đánh nhau sao, tôi nhất định không thua!” Hắn bắt đầu quyền đấm cước đá với tôi, hai chúng tôi ở bên hồ đánh nhau, cuối cùng vẫn là tôi chiếm thế thượng phong, đè trên người hắn.

“!?”

“Cái thằng Nhật Bản kia, kêu Tiểu Úc ra đây! Kêu hắn ra đây!” Tôi cầm chặt hai vai hắn lớn tiếng kêu lên. Như là bị âm thanh của tôi trấn áp, hắn nhìn thẳng vào tôi, sau đó từ hốc mắt chảy ra hai hàng nước.

“Bạn... Bạn Hạ?”

Vì sao lại khóc? Tôi còn chưa nói gì mà...

Sau khi bạn Hạ tiếp nhận chân tướng thì nghỉ học một năm, nhưng mà tôi nghe giáo viên xinh đẹp nói, tình hình của hắn không tệ lắm, toàn bộ nhân cách đã dung hợp lại, để bọn họ gặp mặt ở đâu đó, hiểu biết về nhau, hình thành một nhân cách đầy đủ.

Riêng tôi cho rằng những người khác không dám để bạn Hạ biết đến sự tồn tại của Z là sợ nhân cách của bạn Hạ xuất hiện sự thay đổi nào đó làm họ biến mất...

Nhưng mà không cho hắn biết sự tồn tại của Z, thì hắn vĩnh viễn không có cách nào thành người bình thường, tôi muốn làm vậy, nhưng giáo viên xinh đẹp nói cách làm của tôi quá thô bạo, may mắn không làm xuất hiện di chứng gì.

Lần cuối cùng tôi nhìn thấy bạn Hạ trong trường đại học là vài ngày sau khi khai giảng, hắn mặc áo ba lỗ lố thời làm tôi ấn tượng rất sâu sắc.

“Tôi muốn đến Mỹ du học... Bọn họ nói... Hoàn cảnh bên đó tốt hơn...”

“Ừ...” Đúng là bạn Hạ.

“Cám ơn cậu...” Đột nhiên hấn bỏ vào trong tay tôi một thứ gì đó rồi xoay người chạy khỏi trường học, cho đến khi chạy đến cổng trường mới xoay đầu lại kêu to.

“Cái đó cho cậu, tạm biệt!”

Khi tôi phục hồi tinh thần mới phát hiện ở trong tay mình là cành cây khô.

Trò chơi đùa giỡn trinh sát viên mới làm việc bị phá hủy, tôi đành phải đem bản báo cáo đã hoàn thành đưa cho hấn, hấn cũng thức thừ cầm báo cáo rời khỏi phòng.

“Lệ Na?”

“Tôi không biết người đó.”

“VẬY... TƯỚNG NHI? ÔNG CHÚ? CÒN NGƯỜI NHẬT BẢN? À, KHÔNG THỂ QUÊN NGƯỜI ĐỨC VÀ ANH NỮA, LÀ BỌN HỌ SAO?”

Hấn mỉm cười lắc đầu, cái kiểu tươi cười này làm tôi nghĩ đến những người đàn ông làm công việc đặc chủng.

“Tôi không biết bọn họ, từ khi tôi xuất hiện đã không thấy họ rồi.”

Không thấy? Là dung hợp hay biến mất?

“VẬY... BẠN HẠ?”

“Chính cậu ta kêu tôi tìm cậu, hoặc là nói, vì tìm cậu mới sinh ra nhân cách là tôi.”

“VÌ TÌM TÔI MÀ SINH RA?”

“Đúng vậy, vì tìm cậu mới sinh ra.” Hấn nháy mắt với tôi, làm toàn thân tôi khó chịu, “Cậu biết không? Tiểu Úc yêu đơn phương cậu đến nội thương luôn rồi, lại đến chết cũng không ch... nói ra, trong lòng vướng mắc thật lâu, thiếu chút nữa là tái phát bệnh cũ, cuối cùng sinh ra nhân cách như tôi, mục đích chỉ có một.”

Hấn đi về phía trước, hai tay nắm lấy bàn tay đeo bao tay của tôi, nhẹ giọng nói.

“Tôi thích cậu.”

Được một thằng con trai tỏ tình, nói thật ra, tâm tình cũng không tốt lắm.

“Ai, nhiệm vụ hoàn thành, Tiểu Úc, xuất hiện gặp khách đi.”

“NÀY!” Tôi còn có chuyện muốn hỏi hấn, nhưng nhân cách bắt ngờ chuyển đổi.

“Chào... Đã lâu không gặp...” Biểu tình đặc trưng của bạn Hạ xuất hiện.

“A, đúng vậy...”

Vì sao khi tôi nhìn thấy bạn Hạ liền cảm thấy xấu hổ hơn lúc được tỏ tình... Ai, chuyển đề tài thì tốt hơn.

“Gần đây tôi xem Discovery mới biết được, có một loài chim khi muốn tìm bạn đời thường đưa cho đối phương một nhánh cây khô, ý là, bạn có muốn cùng xây tổ ấm với tôi không?”

Lời cuối sách

Ngày bình yên, chào mọi người — mình là tác giả của cuốn sách, Ami đây.

Thật vui biết mấy, sau nửa năm lại có thể ra sách gặp mọi người, cuốn sách này ra đời là để cảm ơn sự ủng hộ của mọi người đó! Tiếp theo nói về cuốn sách đi, chắc hẳn có không ít người chú ý tới, so với cuốn 365 nghề phục vụ trước đó, số lượng câu chuyện rõ ràng ít hơn một chút, chủ yếu là bởi vì những câu chuyện riêng lẻ nhiều quá, nhưng số chữ thì hoàn toàn không ít hơn đâu (cười), hơn nữa câu chuyện lần này ngoài phong cách giống với cuốn sách trước, còn âm thầm viết một số câu chuyện tương đối “không sung sướng cho lắm”, mở rộng ra một loại khẩu vị khác, ngẫu nhiên cũng sẽ cân bằng một chút!

Chuyện quan trọng đáng ghi lại nhất chính là, lần trước người bạn của mình trong lúc thay mặt viết lời cuối sách có nhắc tới luật sư Đoàn lại tái xuất, nhìn thấy lão Đoàn mà Hỉ Hỉ Quả vẽ, mình thật sự cảm động phát khóc... So với suy nghĩ của mình còn đẹp trai hơn bảy bảy bốn mươi chín lần á! (Đầu năm nay quả nhiên là đàn ông xấu xa lại cực kỳ đẹp trai nhỉ?)

Nói thật, mỗi lần mình ra sách điều mong chờ nhất là được xem tranh minh họa và lời thoại của họa sĩ Hỉ Hỉ Quả, tranh minh họa tuyệt đẹp (hình minh họa anh công trên giường thật lớn nhá, chế phục thiếu niên xinh đẹp!), lời thoại thú vị (rất nhiều chỗ đều là trọng điểm mình không muốn bỏ qua), cho nên bây giờ mình vẫn siêng năng viết hệ liệt này, có hơn phân nửa động lực đều là vì có thể xem minh họa... Á, hình như đầu đuôi lộn lộn hết rồi! (cười)

Cuối cùng cuối cùng, vẫn là phải cảm tạ quý độc giả đang đọc cuốn sách này, có bất kỳ cảm tưởng gì, đề nghị gì (trưng cầu tin tức trong mọi ngành nghề), đều hoan nghênh gửi thư cho mình.

Mong gặp lại các bạn trong cuốn sách sau.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/365-nghe-he-liet-bo-2-xa-hoi-hinh-chu-m>